PEYGAMBERLER TARİHİ

CEMALETTİN YAZICI

muştu YAYINCILIK

PEYGAMBERLER TARİHİ

PEYGAMBERLER TARİHİ

Hazırlayan
Cemalettin YAZICI

muştu
YAYINLARI

c

PEYGAMBERLER TARİHİ

Copyright © Muştu Yayınları, 2008
Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Ltd. Şti.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Aslı KAPLAN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

ISBN
978-605-0024-12-8

Yayın Numarası
352

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Mart 2008

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Muştu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

İçindekiler

Hazreti Âdem Aleyhisselâm 1
Hazreti Nuh Aleyhisselâm 19
Hazreti Hud Aleyhisselâm 31
Hazreti Salih Aleyhisselâm 41
Hazreti İbrahim Aleyhisselâm 53
Hazreti Lut Aleyhisselâm 85
Hazreti İsmail Aleyhisselâm 95
Hazreti İshak Aleyhisselâm 101
Hazreti Şuayb Aleyhisselâm 107
Hazreti Yakub ve Yusuf Aleyhimesselâm 115
Hazreti Musa ve Harun Aleyhimesselâm 147
Hazreti Davud Aleyhisselâm 187
Hazreti Süleyman Aleyhisselâm 199

Hazreti Eyyub Aleyhisselâm 211
Hazreti Yunus Aleyhisselâm 219
Hazreti Üzeyr Aleyhisselâm 227
Hazreti Zekeriya ve Yahya Aleyhimesselâm 235
Hazreti İsa Aleyhisselâm 245
Hazreti Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) 259
Faydalanılan Kaynaklar 297

HAZRETİ ÂDEM ALEYHİSSELÂM

Kâinatta varlık diye bir şey yokken Rabbimiz, Yaratıcımız vardı. O'nun varlığı kendindendi ve O hiçbir şeye muhtaç değildi. Bir kutsi hadiste ifade edildiği şekliyle "Ben gizli bir hazineydim, bilineyim diye varlıklar âlemini yarattım." buyurarak kâinatın yaratılış gayesini ortaya koydu. Ve Yüce Allah'ın "Kün" yani "Ol" demesiyle varlıklar âlemi yaratıldı.

Âlem yaratıldığı zaman önceleri insan denen varlık yoktu. Melekler, cinler, hayvanlar derken yaratılmış olan bunca sanat eserinin yaratılış gayesini okuyacak, bunlardan ibret alacak şuurlu bir varlığa ihtiyaç vardı. Rabbimiz'e kullukta kusursuz davranan meleklerin yanında, kendi iradesini kullanarak Yaratıcısına itaatte derinleşecek bir varlık gerekliydi ve her şeyin en iyisini bilen Cenâb-ı Allah, insan denen varlığı yaratmayı diledi. Bu işte de bizim bilemediğimiz sayısız hikmetler gizliydi.

Dünyamız zamanla insanın yaşayabileceği bir duruma getirildi. İnsan dünyaya henüz indirilmeden önce, dünyanın sakinleri ibadette kusur etmeyen meleklerle beraber cinler idi. Cinler içinde de birisi vardı ki meleklerin arasına karışarak ibadette zirveyi yakalamıştı. Bu İblis'ti, yani ismini şeytan olarak duyduğumuz varlık.

Bir zaman geldi ve Rabbimiz, meleklere yeryüzünde bir halife yaratacağını bildirdi. Bu olay Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatılır: "Rabbin meleklere 'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım.' dediği vakit onlar, 'Â! Orada nizamı bozacak ve yeryüzünü kana bulayacak bir varlık mı yaratacaksın? Oysa biz Sana devamlı hamd, ibadet etmekteyiz.' dediler. Allah 'Ben, sizin bilmediğiniz pek çok şey bilirim.' buyurdu." (Bkz. Bakara sûresi, 30. âyet)

Teslimiyette kusuru olmayan melekler, bu diyalogdan sonra bir şey demediler. Kâinatın küçültülmüş bir misali olacak varlığın ana maddesinin yeryüzünden getirtilmesi gerekiyordu. Her şeyi bir hikmetle yaratan Rabbimiz, bu görevi büyük meleklerine vererek yeryüzünden her çeşitten olmak üzere toprak getirtti.

Yeryüzünden alınan toprak, yapışkan bir çamur hâline getirilinceye kadar ıslatıldı. Daha sonra kokuşmuş bir balçık oluncaya kadar kendi hâline bırakıldı. Sonra da bu balçığa insan şekli verildi. Başı, kolları ile dış görünüşü tam insanı andıran, fakat her zerresiyle çamur olan bu

şekil, kendi kendine kuruyuncaya kadar olduğu yerde kaldı. Kurudu, kurudu ve dokununca testi gibi, çömlek gibi ses çıkaracak derecede sert ve katı bir cisim oldu.

Yaratılan bu çamurdan ceset, melekler tarafından ziyaret ediliyordu. Melekler, sessizce yatan bu varlığa hayret ve hayranlıkla bakıyorlardı. Halife olarak yaratılacak bu varlığın meleklerden farkı ne olacaktı? Melekler onu seyrederken, İblis bu balçıktan yapılan insan şekline tekme atarak "Sen ne için yaratıldın?" demekten kendini alamamıştı. Bu cesede can verilmeden önce bile kinci ve alaycı hareketlerden kaçınmıyordu. "Ya o benden üstün özelliklere sahip olursa!" düşüncesini bir türlü içinden atamıyor, bunu düşündükçe ciddi manada rahatsız oluyordu. Meleklere de devamlı surette "Bu varlığa can verilirse ve itaat istenirse buna itaat etmeyiniz." telkinlerini yapıyordu. Kendisinin ateşten, onun ise topraktan yaratıldığını vurgulayarak kendisinin daha üstün olduğunu iddia ediyordu.

Henüz Hazreti Âdem'e ruh üflenmemişti. İnsanlığın babası hayata merhaba demeden, böylece düşmanını da kazanmış oldu. İblis rastladığı melekler topluluğuna:

– Yaratılan bu yeni varlık sizden üstün olursa ne yapacaksınız, diye soruyor onlardan aldığı cevaplar ise hep aynı oluyordu:

– Biz Rabbimiz'in kullarıyız, O'na itaat ederiz.

İblis "Bir çamur parçası olsa da mı?" sorusuna da "Evet." cevabını alınca çıldıracak gibi oluyordu. Bunca sene önemli özelliklere sahip olan İblis şimdi bir tarafa mı itilecekti. Derdi düşüncesi bu olan İblis, gururu bir tarafa bırakabilseydi, belki de Allah katındaki değerini kaybetmeyecekti. Duygu ve düşüncede sapma yaşayınca, öncesinde yapılan ne kadar güzel iş olursa olsun boşa gidiyordu. İşte İblis de kötü niyetinin kurbanı olacaktı. Nihayet Rabbimiz meleklere şöyle emretti:

– Bu itibarla, Ben onu düzenlediğim insan şekline koyduğum ve içine ruhumdan üflediğim zaman, derhâl onun önünde secdeye kapanınız.

Bu emir, yeryüzünün halifesinin hayat bulma anıydı. Meleklerde müthiş bir heyecan, İblis'te ise müthiş karamsarlık ve kin hâkimdi. Buradaki secdeden maksat itaat etmekti. Yoksa ibadete ve secdeye layık olan tek varlık Yüce Allah'tı. Secdeden maksat, itaatkâr olanla olmayanı ayırmaktı.

Melekler hiç tereddütsüz Rabbimiz'in emrine itaat ederken, İblis ise içindeki kiniyle ve gayzıyla bilenmiş, itaat etmemişti. Onun düşündüğü tek şey, "Ben ondan üstünüm, ben ateşten o ise topraktan yaratıldı." fikriydi. Şeytan, bu düşünceler içerisindeyken Yüce Allah'ın takdir ettiği an gelmişti.

Hazreti Âdem'e ruh üflenmiş ve böylece yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. Melekler ordusu "Allahü Ekber" diyerek secdeye kapanırken, İblis dimdik ayakta duruyordu. Hazreti Âdem'e kinle baktığı gibi meleklere de aynı kinle bakıyordu. Artık yalnız kalmıştı. Hem meleklere hem de yaratılan bu yeni varlığa düşman olmaya karar vermişti. Tam bu sırada Rabbimiz'in ikazıyla karşılaştı:

– Ey İblis! Benim ellerimle yarattığım mahlûkuma neden secde etmedin? Gururlandın mı, yoksa kendini çok yükseklerde mi görüyorsun?

İblis'in bu ilahi ikaz karşısında hemen özür dilemesi gerekirdi. Ama o öyle yapmadı ve:

– Ben ondan üstünüm, çünkü beni ateşten, onu ise topraktan yarattın, dedi.

Yüce Allah da ona:

– Defol oradan! Sen artık kovulmuş birisin. Lânetim de hesap gününe kadar senin üstündedir, dedi.

İblis, o anda hatasını anlayıp özür dileseydi belki merhameti geniş Rabbimiz'in affına layık olacaktı. Fakat o, bu yolu tercih etmeyerek kendisi için sonu hüsran, yani ebedî kayıp olacak bir yolu tercih etti.

İblis:

– Ya Rabbi, bana insanların dirileceği güne kadar mühlet verir misin, deyince Allahu Tealâ şöyle buyurdu:

– Haydi, sana mühlet verildi! Sen belirli bir vakte kadar izinlisin.

Bunun üzerine İblis:

– Öyle ise Sen'in izzetine yemin ederim ki ben de onların hepsini azdıracağım. Ancak Sen'in ihlâsa erdirdiğin kullar bundan müstesnadır, dedi.

Cenâb-ı Hak buyurdu:

– İşte bu doğru! Ben de şu hakikati söyleyeyim ki cehennemi, gerek senin cinsinden gerek insanlardan sana uyanlarla dolduracağım.

Bu ilahî ikazla karşılaşan şeytan âdeta kudurmuştu. Hayata merhaba diyen insana düşman olmasından daha kötüsü, Kâinatın Yaratıcısı'na başkaldırmıştı. Bu başkaldırı, onun sonunun ebedî olarak cehennem olduğunun apaçık göstergesiydi.

Cenâb-ı Allah'ın insanlığın babasına ilk ikramı melekleri ona itaat ettirmesi, ikinci büyük ikramı ise ona geniş bir ilim vermesiydi. Her şeye gücü yeten Rabbimiz, melekleri de ayrı bir imtihana tâbi tutmuştu. Meleklerin karşısına binlerce varlığı getiriyor, isimlerini ve ne işe yaradıklarını soruyordu. Bunlar hakkında bilgisi olmayan melekler cevap veremeyince, aynı soruları Hazreti Âdem'e soruyordu. O da Rabbimiz'in vermiş olduğu ilimle bu varlıkların hem isimlerini hem de ne işe yaradıklarını söylüyordu. Melekler, bu manzara karşısında hep bir ağızdan:

– Sübhansın, ya Rab! Sen'in bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan Sen'sin, dediler.

Yüce Allah, Hazreti Âdem'i yalnız bırakmamak için ona bir eş ihsan etti. Havva adlı insanlığın annesi, Hazreti Âdem'in kaburga kemiğinden yaratılmıştı. Yalnızlık Allah'a mahsustu ve Rabbimiz insanlığın babasına Hazreti Havva'yı ihsan etmişti.

Yaratıcımız Hazreti Âdem'e lütuflarını açıklamaya devam ediyordu. Ve dedi ki:

– Âdem! Eşinle birlikte cennete yerleşin, oradaki nimetlerden istediğiniz şekilde bol bol yeyin, sadece şu ağaca yaklaşmayın. Böyle yaparsanız zalimlerden olursunuz.

Daha sonra ebedi olarak insanlara düşman olan İblis onlara tanıtıldı:

– Âdem! İyi bil ki bu (İblis) sana da eşine de tam bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın, sonra perişan olur, helâke sürüklenirsin. Sen cennette asla açlık çekmeyecek, asla çıplak kalmayacaksın. Orada asla susuzluk çekmeyecek ve güneşin kavurucu sıcağına maruz kalmayacaksın.

Her şeyden önce cennet mükâfat yeriydi. Orada ne çalışma ne de ibadet etme vardı. Hazreti Âdem ile Havva

Annemiz, mutlu ve huzurlu bir şekilde hayatlarını devam ettirirken rahmetten kovulmuş olan şeytan boş durmuyordu. Ne yapabilirim de bu huzurlu tabloyu bozabilirimin hesaplarıyla uğraşıyordu.

İnsan, yaradılışı icabı unutmaya meyilliydi. Bir gün Hazreti Âdem ve Havva Annemiz ile karşılaşan şeytan, çok samimi bir görüntü sergileyerek:

– Niçin bu ağacın meyvesinden yemiyorsunuz, dedi.

Bu mutlu iki insan şeytana:

– Allah, bize bu ağacın meyvesini yasakladı, deyince şeytan:

– Baksanıza ağaç ne kadar da güzel! Meyvesi de cennette eşi bulunmayacak kadar lezzetlidir. Hiç kimse bu ağacın meyvesinden yememiştir. Bunun daha tatlısını ise bulamamıştır. Sizin bunun daha tatlısını yiyeceğinizi tahmin etmiyorum, dedi.

Her sözünde insanın nefsine ve zayıf yönüne hitap eden İblis, bu işten zafer kazanarak çıkmak istiyordu. Hazreti Âdem ve hanımı:

– Gösterdiğin meyve bizim için önemli değil. Biz burada cennetin her türlü nimetinden faydalanıyoruz. Dilediğimiz her şeyden yiyoruz, dediler.

Şeytan; mutlaka bu mutlu aile tablosunu bozmalı, bu iki insanı da kendi konumuna düşürmeliydi. Bu kez onlara:

– Peki, bu ağacın yanına yaklaşmak niçin yasak edildi bunu biliyor musunuz, diye sordu.

Hazreti Âdem ve Hazreti Havva:

– Hayır, bilmiyoruz, dediler.

Bu kez şeytan:

– Bu ağaç sonsuzluk ağacı. Rabbiniz size bu ağaçtan yemeyi, iki melek olmanızı yahut ebedî hayatı elde etmenizi istemediği için yasak etmiştir, dedi.

Hilekâr şeytan insanın zayıf yönünü çok iyi tespit etmişti. Zira böyle bir diyalog yaşamaları İblis'i ümitlendirmişti. İşin üzerine daha da gidiyordu. Hazreti Âdem:

– Yani bu ağacın meyvesinden yiyen melek mi olacak, diye sordu.

Şeytan, sorulan bu soru karşısında daha da ümitlenmişti. İnsanın zayıf yönünü tespit etmenin rahatlığıyla:

– Evet, bu meyveden yiyen melek olur ve ölümsüz olarak burada sonsuza kadar kalır, dedi.

Hazreti Âdem ve Havva Annemiz:

– Gerçekten de bu meyveden yiyince bunlar olur mu? Bizi kandırmış olmayasın, dediler.

Şeytan, şeytanlığını yapacaktı. Kendisine yakışır bir eda ile fıtratının gereğini yerine getirerek son vuruşu şöyle yapıyordu:

– Allah adına yemin ederim ki ben, sizin hakkınızda iyi olanı ve hayırlı olanı dilemekteyim, dedi.

Devamında ise bir sürü şey söyledi. Allah'ın cennette sayısız nimeti olduğunu, onlardan başka kimsenin bu nimetlerden faydalanamayacağını anlattı durdu. Maksadı onları da kendi düştüğü akıbete düşürmekti.

Günler birbirini takip ederken yasak ağaç, Hazreti Âdem ile Havva'nın zihnini meşgul edip duruyordu. Sonunda İblis'in en azılı düşmanları olduğunu unuttular ve yasak ağacın meyvesinden yemeye karar verdiler. Hazreti Âdem Aleyhisselâm, Rabbinin yasakladığı bu işi yapmıştı yapmasına, fakat aynı anda kalbinin sıkıştığını hissetti. İçini büyük bir hüzün ve pişmanlık kaplamıştı.

Üzerlerindeki cennet elbiselerinin çıkarılmış olduğunu fark ettiklerinde ise üzüntüleri daha da artmıştı. Utanmayla karışık bir korku ve heyecan içinde ağaçlardan yapraklar koparmaya, açılan yerlerine koyarak örtünmeye çalıştılar.

Bu manzaradan sonra Rabbimiz'in ikazı gecikmedi:

– Ben size bu ağacı yasaklamadım mı? Ben size şeytanın sizin apaçık düşmanınız olduğunu bildirmedim mi?

Demek ki insanın unutkanlığı ve yasak şeylere karşı meyilli olması, zayıf yönlerinden ve imtihan vesilelerindendi.

Hazreti Âdem ve eşi, yaptıkları hata sebebiyle son derece pişman oldular. Zira onlar, İblis'in yaptığı gibi Cenâb-ı Allah'a başkaldırmayıp kendimizi nasıl affettiririz diye düşünüyorlardı. Yüce Allah şöyle buyurdu:

– İnin oradan hepiniz! Artık ne zaman Ben'den size doğru yolu gösteren rehber gelir de kim ona uyarsa, onlara hiçbir korku olmayacak, hiç üzülmeyecekler de. İnkâr edip âyetlerimizi yalan sayanlar ise cehennemliktirler, hem de orada ebedi kalacaklardır.

Bundan sonra Hazreti Âdem ve Hazreti Havva, yeryüzünün farklı noktalarına indirildiler. Yüce Allah onlara şöyle hitap etti:

– Artık birbirinize düşman olarak yeryüzüne ininiz. Size dünyada bir süreye kadar kalma ve faydalanma imkânı veriyorum. Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve yine oradan diriltilip çıkarılacaksınız!

Hazreti Âdem ve Hazreti Havva, Rabbimiz'e karşı çok mahcup olmuşlardı. Senelerce ellerini açarak:

– Ey bizim Rabbimiz! Biz kendi kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize hususî rahmetinle muamelede bulunmazsan hiç şüphesiz ebedî kaybedenlerden oluruz, diye yalvarıp yakardılar.

Bu içten yakarış ve gözyaşları aflarına vesile olmuştu. Yıllarca dünyanın farklı yerlerinde birbirinden habersiz gözyaşı döken bu iki insan, nihayet bugün Arabistan

sınırları içerisinde bulunan Arafat'ta birbirlerine kavuştular. Bu buluşmadan sonra Cenâb-ı Hak tarafından nikâhları kıyıldı ve Rabbimiz, Hazreti Âdem'e peygamberlik görevi verdi. Evlâtlarından başlamak üzere insanlığa Allah'ın emirlerini anlatacaktı.

Hazreti Âdem ve Havva'nın evliliklerinden kırk çocukları olmuştu. Bu çocukların hepsi de biri kız diğeri erkek olmak üzere ikizdiler. Allah'ın takdiriyle bu çocukları farklı doğumlardaki ikizler birbirinin eşi olacak şekilde evlendirdiler. Böylece insanlık çoğalarak yeryüzüne dağıldı. İlahi hikmet gereği zamanla kardeşlerin evlenmesi haram kılındı.

Hazreti Âdem'in çocuklarından Habil ve Kabil'in evlendirilmesine sıra gelmişti. Fakat Kabil kendi ikiziyle evlenmek istiyordu. Bu konuda da çok hırs gösterdi. Hazreti Âdem, onlara Yüce Allah'a birer kurban takdim etmelerini emretti. Neticede kimin kurbanı kabul olursa onun isteği olacaktı. İki kardeş de bunu kabul ettiler. Nihayet kabul edilen kurban Habil'in kurbanı oldu.

Habil bunu şükür duygularıyla karşılarken, Kabil ise kin ve nefretle dolmuştu. Aradan günler geçmiş, ama sinirleri bir türlü yatışmamıştı. Hakkının gasp edildiğini düşünerek çıldıracak gibi oluyordu. Hâlbuki Yüce Allah'a kurban olarak takdim ettiği şey bozuk ve kötü ürünlerdi. Bu sebeple kurbanı kabul edilmemişti. Kabullenemediği

durum aslında İblis'in düştüğü duruma çok benziyordu. O da Cenâb-ı Allah'ın takdirini ve tasarrufunu sorgulamış, sonucu kabullenememiş ve ebediyen lanetlenmişti. Habil ise kardeşinin bu derece kin tutacağını tahmin etmiyordu. Bu durum Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatılır:

"Onlara Âdem'in iki oğlunun gerçek olan haberini oku: Onların her ikisi birer kurban takdim etmişlerdi de birininki kabul edilmiş, öbürününki kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen kardeşine, 'Seni öldüreceğim.' dedi. O da 'Allah, ancak muttakilerden kabul buyurur. Yemin ederim ki sen beni öldürmek için el kaldırırsan, ben seni öldürmek için el kaldırmam. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım. Ben isterim ki sen, kendi günahlarınla beraber benim günahımı da yüklenesin de cehennemliklerden olasın. Zalimlerin cezası işte budur.' dedi. Bu sözler Kabil'in hırsını kamçıladı. Nefsi kardeşini öldürmeyi ona kolay bir şey gösterdi. O da onu öldürüp ziyan edenlerden oldu." (Bkz. Mâide sûresi, 27–30. âyetler)

İnsanlığın baş düşmanı olan şeytanın, yeryüzünde kandırdığı ilk insan Kabil olmuştu. Şeytanın en önemli özelliklerinden birisi de insanın hangi yönü zayıfsa oradan vesvese vererek yolunu şaşırtmaya çalışmasıydı. Demek ki insanın boşluklarından biri de hakkına razı olmayarak hırs göstermesiydi. Nihayet İblis'in de telkiniyle ağabeyi

Habil'i öldüren Kabil, cansız yere yığılan cesedi görünce korkmaya başladı. Ne yapacağını şaşırmış durumdaydı.

Derken Allah, ona kardeşinin cesedini nasıl örteceğini göstermesi için yeri eşen bir karga gönderdi. Kabil:

– Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar bile olup da kardeşimin cesedini örtemedim, dedi ve pişmanlığa düşenlerden oldu.

Kabil, müthiş bir pişmanlık duymuş fakat iş işten geçmişti. Kabil'in kardeşi Habil'i öldürmesi dünyada sayıları oldukça az olan küçücük insan topluluğunu üzüntüye sevk etmişti. Şeytan düşmanlığını apaçık gösteriyordu. Bunca nasihat ve tembih işe yaramamıştı. Böylece insanlığın ilk cinayeti de işlenmiş oldu. Bundan sonra Kabil istediğine kavuşabilecek miydi? İstediğini elde etse bile hayatıyla ve hatasıyla çok kötü bir yol açmıştı. Artık kıyamete kadar işlenecek olan bütün cinayetlerin günahı ona aynen yazılacaktı. Çok kısa olan dünya hayatı için işlediği bu günahı, ebedî hayatını mahvetmişti.

Hazreti Âdem, bir peygamber olması yönüyle evlâtlarını irşad etmeden geri durmamıştı. Ne var ki dünya imtihan yeriydi, kimin kaybedip kimin kazanacağını Allah'tan başkası bilemezdi. Sevgili Peygamberimiz Miraç Gecesi muhteşem yolculuğunu sürdürürken dünya semasına vardığında Hazreti Âdem'i görmüş ve ona selâm vermişti. O da Efendimiz'i "Merhaba ey değerli oğul, merhaba

ey değerli peygamber!" diyerek karşılamıştı. O sırada Hazreti Âdem'in sağında solunda geniş bir yer kaplayan karartılar vardı. Sağ tarafına baktığında yüzünde memnuniyet beliriyor ve gülüyor, soluna bakınca da üzülüp ağlıyordu. Sevgili Peygamberimiz oradan ayrılınca Cebrail Aleyhisselâm'a gördüklerinin ne anlama geldiğini sordu. O da şöyle cevap verdi: "Sağında ve solunda bulunanlar onun çocuklarının ruhlarıdır. Sağ tarafta bulunanlar cennet ehli olanlardır. Sol tarafta olanlar ise cehennemlik olanlardır. Sağına bakınca memnun olur, soluna bakınca da ağlar."

İnsanlığın babası Hazreti Âdem Aleyhisselâm, dünyadaki son anları yaşarken evlâtları ve hanımı, yanında gözyaşı döküyorlardı. İlk insan ve ilk peygamber, kıyamete kadar gelecek evlâtlarına şu vasiyeti yapıyordu:

– İnsanlığın kurtuluşu için tek bir gemi var. Şeytana karşı kullanılacak tek silah var. O gemi iman gemisi, o silah ise Allah'ın peygamberleri aracılığıyla göndereceği mesajlardır. İnsanın şeytana karşı yürüttüğü savaşta Allah onu yalnız başına bırakmayacaktır. Ona cennete giden yolu gösterecektir. Belki isimleri farklı, mucizeleri farklı, özellikleri farklı olacak ama tek şey etrafında birleşecekler; tek olan Allah'a kulluk etmede.

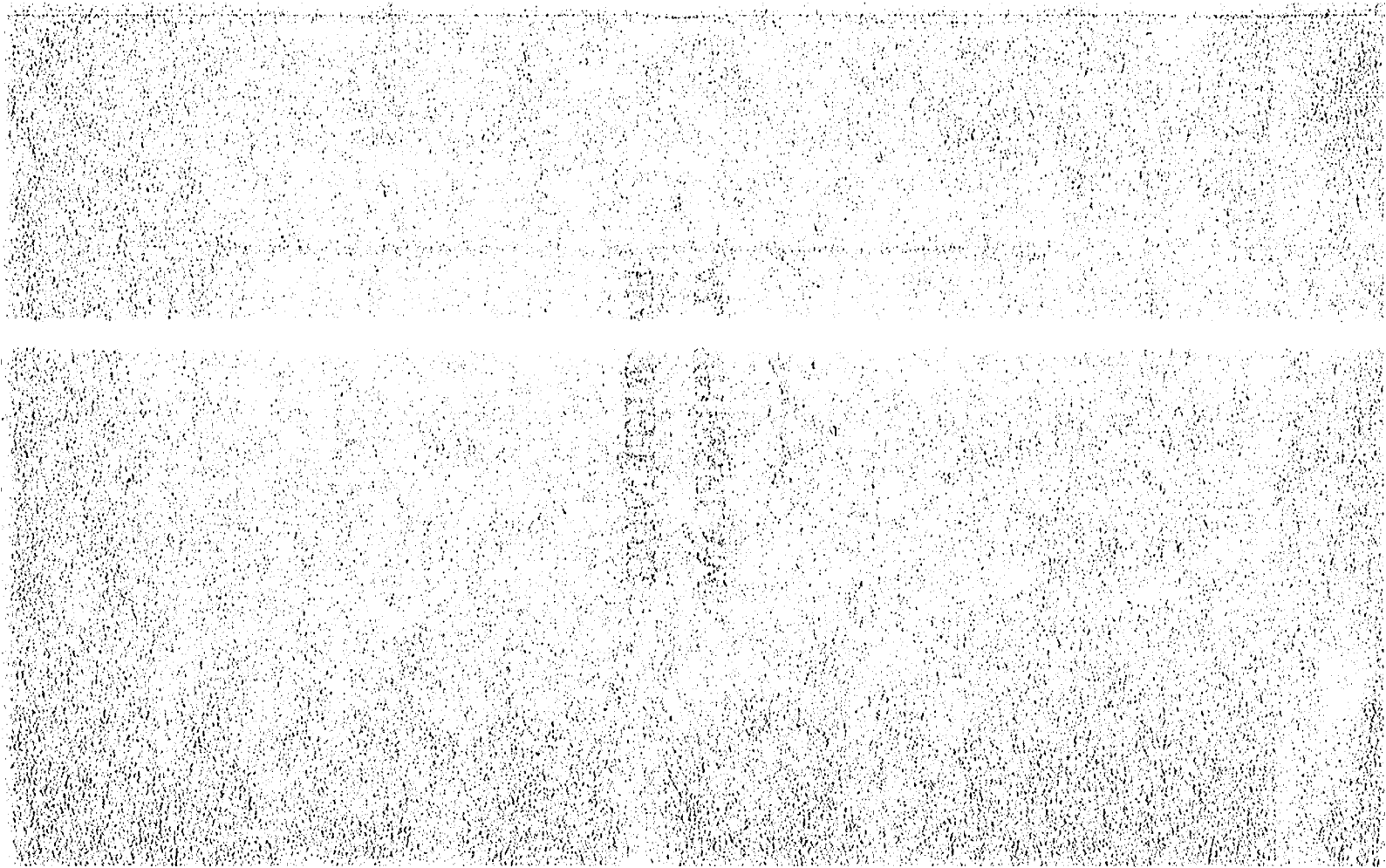
Nihayet Azrail, çok güzel bir surette Hazreti Âdem'i ziyarete gelmiş ve vaat edilen vaktin tamamlandığını, gitme zamanının geldiğini bildirmiş ve ruhunu almıştı.

Çocukları, babalarını Mekke'de Kâbe'nin yakınındaki Ebu Kubeys dağına defnettiler. Böylece topraktan yaratılan ilk insan tekrar toprağa dönmüş oldu.

Hazreti Havva da Hazreti Âdem'den iki sene sonra vefat etti. Rabbim salât ü selâmlarımızı onlara ulaştırsın. Âmin.

HAZRETİ NUH ALEYHİSSELÂM

Hazreti Âdem'in vefatının üzerinden yıllar geçmişti. Nesiller değişti, kuşakları kuşaklar takip etti. İnsanlar, gerçek yaratıcısını unutarak yıldızlara tapmaya başlamıştı. Yaptıkları putları bu yıldızların isimleriyle anıyor ve onlara tapıyorlardı. Bu arada sadece yıldızlara değil, çok değer verdikleri insanların resimlerini veya heykellerini yaparak onlara da tapmaya başlamışlardı.

Onlara bu fikri veren şeytan, insanı nasıl kandıracağını çok iyi biliyordu. O dönemin toplumunun değer verdiği manevî büyükler zamanla hayatlarını kaybetmişlerdi. Şeytan onlara "Bu sevdiğiniz insanların heykellerini yaparsanız onları gördükçe Allah'ı hatırlar ve doğru yoldan sapıtmazsınız." telkinini yapıyordu. Ancak zamanla bu düşünce unutularak taş ve tahtadan yapılan bu heykellere tapılmaya başlandı. İnsanlık, Yaratıcısını unutmuş Allah'ın dışında başka varlıklar kurtarıcı olarak algılanmaya başlanmıştı. İşte böyle bir dönemde Hazreti

Nuh'a peygamberlik verildi. Bu mübarek insana elçilik görevi verilince o kavmine şöyle hitap etti:

– Ey benim milletim! Ben size gönderilen kesin bir uyarıcıyım. Şöyle ki yalnız Allah'a ibadet edin, O'na karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin ki sizin günahlarınızı affetsin ve sizi belirli bir vakte yani ölüm anına kadar azap çektirmeksizin hayatta bıraksın. Çünkü Allah'ın takdir ettiği vade gelince asla ertelenmez. Keşke bunu bir bilseniz!

Her peygamberin yaptığı gibi Hazreti Nuh da ezilen zayıfların ve mazlumların haklarını koruma, hile ve zulme başvuranların hilesini bertaraf etme işini yapmaya çalışıyordu. Her şeyden önemlisi de unutulan Yaratıcı'yı tanımayı ve O'na kulluk etmeyi anlatıyor fakat kavmi bir türlü ona inanmıyordu. Bu durum Kur'ân'da şöyle ifade edilmektedir:

"Bir zaman halkını irşat etmesi gayesiyle Nuh'u gönderdik de 'Ey halkım!' dedi, 'Yalnız Allah'a ibadet ediniz. Zira sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Gerçek bu iken hâlâ şirkten sakınmaz mısınız?' Halkından ileri gelen birtakım kâfirler 'Bu,' dediler 'Sizin gibi bir insandan başka bir şey değil, böyleyken size hâkim olmak istiyor. Allah bize mesaj ulaştırmak isteseydi (böyle sizin gibi bir insan göndermez) melaike indirirdi. Nitekim biz atalarımızdan da böyle bir şey işitmedik. Bu, delinin tekinden başka biri değil. Ona biraz süre tanıyın, sonra iş aydınlanır, siz

de gereğini yaparsınız.' " (Bkz. Müminun sûresi, 23-25. âyetler)

Allah'tan aldığı emirleri hiç eksiksiz anlatmaya çalışan Hazreti Nuh, inanmayanların kınamasına ve iftiralarına aldırmadan Allah'ın dinini anlatmaktan geri durmuyordu. Bunca sene anlatılan hakikatlere kapanan kulakları yüce kitabımız Kur'ân şöyle işaret ediyor:

"Ya Rabbi, dedi Nuh. Ben milletimi gece gündüz dine davet ettim. Ama benim davetim, onların sadece daha çok uzaklaşmalarına yol açtı. Her ne zaman onları bağışlaman için çağırdıysam onlar parmaklarıyla kulaklarını tıkadılar. Esvaplarıyla örtündüler, direttiler ve çok kibirlendiler." (Bkz. Nuh sûresi, 5-7. âyetler)

Âyetlerden de anlaşılacağı üzere Hazreti Nuh ne anlattıysa anlatsın kavmi küfür ve isyana devam ettikleri gibi Yaratıcı'yla ve Allah'ın elçisiyle alay etmeden de geri durmuyorlardı. Hem akıllarına hem mantıklarına hitap eden bu mübarek elçiyi dikkate almıyorlardı. Yıldızların, ayın ve güneşin kâinatın tek bir yaratıcısı olduğunu anlatması onlarda tesir meydana getirmiyordu. Çünkü bir sistem kurmuşlardı ve hayat tarzlarını kesinlikle değiştirmek istemiyorlardı. Biliyorlardı ki inanırlarsa baskı ve zulüm üzerine kurdukları yanlış düzen bozulacaktı.

Hazreti Nuh, vazifesini yaparken az sayıda fakir ve gariban insan iman etmişti. Kâfirler Hazreti Nuh'a şöyle diyorlardı:

– Ey Nuh! O fakirleri yanından kovarsan sana iman ederiz.

Burada müthiş bir oyun sergilemeye çalışıyorlardı. Maksatları bir avuç iman eden insanı da onun yanından kaçırmaktı. Hazreti Nuh, bu teklife şöyle cevap verdi:

– Ey benim halkım! Düşünün bir kere; ya ben Rabbim'den gelen çok aşikâr bir belgeye, kesin delile dayanıyorsam, ya O bana tarafından bir nübüvvet vermiş, bunlar size gizli kalmış da siz görememişseniz? Ne yapalım istemediğiniz o rahmete girmeye sizi zorlayabilir miyiz? Hem ey halkım! Bu tebliğim sebebiyle sizden maddî bir karşılık istiyor değilim. Benim mükâfatımı verecek olan yalnız Allahu Tealâ'dır. Ben o iman edenleri kovacak da değilim. Elbette onlar Rablerine kavuşacaklar. O da onları imanlarından dolayı ödüllendirecektir. Ama ben sizin cehalet içinde yuvarlanan bir toplum olduğunuzu görüyorum. Ey halkım! Ben onları kovacak olsam Allah indinde bu sorumluluktan beni kim kurtarabilir? Kim bana yardım edebilir? Artık bir düşünmez misiniz?

Sabrın zirvesini yaşayan Hazreti Nuh, yıllar boyu yumuşak ifadelerle davetini yapmaya devam etti. Ancak küfürde ısrar eden halk çeşitli bahanelere müracaat ediyordu. İmanın bir teslimiyet işi olduğunu kavrayamayan bu insanlar kırk dereden su getiriyorlardı. Küfürde ısrar eden bu azgın kavim, kendilerince haklılıklarını daha da ileri giderek şöyle dile getiriyorlardı:

– Ey Nuh! Biz seni besbelli bir sapıklık içinde görüyoruz.

Hâşâ bir rehbere, bir peygambere sapıklık içinde olduğunu söyleyen bu azgın kavme ne anlatılabilirdi ki!

Onların bu sözlerine karşılık Nuh Aleyhisselâm şöyle dedi:

– Ey kavmim! Bende herhangi bir sapıklık yok, ben âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim. Size Rabbim'in gönderdiği gerçekleri duyuruyorum, size öğüt veriyorum ve Allah tarafından gelen vahiy sayesinde sizin bilemeyeceğiniz şeyleri biliyorum. Kötülüklerden korunup Allah'ın merhametine nail olmanız için, içinizden sizi uyaracak bir adam vasıtasıyla Rabbiniz'den size bir buyruk gelmesine mi şaşıyorsunuz?

Bu uyarıya kızan azgın ve sapkın halk daha da ileri giderek şöyle diyorlardı:

– Ey Nuh! Eğer sen bu davadan vazgeçmezsen taşa tutulanlardan olacaksın.

Hazreti Nuh, dokuz yüz elli sene Allah'ı ve emirlerini anlattı, fakat kavmi inanmadığı gibi onu alaya almaktan ve ona eziyet etmekten geri durmadı. Sürekli psikolojik baskı yaparak onu bu hak davadan vazgeçirmeye çalıştılar. Her peygamberin bir sabır sınırı vardı. Hazreti Nuh da kendisine yapılanlar karşısında sabrını zorlamış, ama olanlara artık dayanamamıştı. Ellerini Yüce Yaratıcı'ya açarak:

– Ey Rabbim! Kavmim beni yalancılıkla itham etti. Artık benimle onların arasında sen hükmünü ver. Beni ve beraberimdeki müminleri kurtar ya Rabbi, diye dua etti.

Bu içten yakarışın ardından Cenâb-ı Allah, Cebrail Aleyhisselâm'ı Hazreti Nuh'a göndererek yapılan duaya şöyle mukabelede bulundu:

– Bil ki kavminden şimdiye kadar iman etmiş olanlardan başka artık kimse iman etmeyecektir. Onun için yaptıkları şeyler sebebiyle kederlenme. Bizim gözetimimiz altında ve vahyimize göre gemiyi yap. Zulüm yapanlar hakkında da bana bir şey söyleme. Çünkü onlar kesinlikle suda boğulacaklardır.

Bu emir üzerine Hazreti Nuh; eline keser, testere ve balta gibi malzemeler alarak büyükçe bir gemi inşa etmeye başladı. Bunu görenler Hazreti Nuh ile alay ediyorlardı:

– Ey Nuh, senin marangoz olduğunu bilmiyorduk.

– İnsanlara Yaratıcı'yı anlatmayı bırakıp bu işlerle mi ilgileniyorsun?

– Bu gemiyi karada mı yürüteceksin, gibi moral bozucu sözlerle alay ediyorlardı.

Bunun yanında hanımının da iman etmeyerek kâfirlere uyması işin farklı bir boyutuydu. Hazreti Nuh onlara:

– Bizimle eğleniyorsunuz, biz de sizinle tıpkı bizimle eğlendiğiniz gibi alay edip eğleneceğiz. O perişan edici

azabın kime geleceğini ve o sürekli azabın kimin başına ineceğini ileride anlayacaksınız, dedi.

Onlar ise alaycı tavırlarını gemi inşaatı bitinceye kadar devam ettirdiler. Hatta sabırsızlanarak:

– Ey Nuh! Vaat ettiğin azap ne zaman gelecek? Bizi fazla bekletme, deme küstahlığında bile bulundular.

Bunca sene sabreden Hazreti Nuh ve kendisine inanan müminler gemi inşaatını bitirdikten sonra beklemeye başlamışlardı. Yüce Allah Hazreti Nuh'a şöyle vahyetti:

– Erkeği ve dişisi olan her canlıdan ikişer tane, aleyhlerinde hüküm verilmiş olanların dışında, aileni ve bir de iman etmiş olanları gemiye al.

Zaten Nuh Aleyhisselâm'ın beraberinde iman eden pek az insan vardı. Hazreti Nuh, Rabbimiz'den gelecek işareti alır almaz gemiye koştu. Rabbimiz'in işaret buyurduğu ve emrettiği şeyleri de yerine getirdi. Artık beklenen azap kâfirler için gerçekleşiyordu. Yerden sular fışkırmaya başlamıştı. Yer yer patlamalar oluyor, insanlarsa nereye gideceklerini şaşırıyorlardı. Güneş ve yıldızlar kaybolmuş, ortalık âdeta zifiri karanlık olmuştu.

Hazreti Nuh kendisine iman edenlere şöyle seslendi:

– Allah'ın adıyla binin gemiye. Onun akışı da duruşu da (O'nun adıyladır). Hiç şüphesiz Rabbim gerçekten çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.

Gemi, içindekilerle birlikte dağlar gibi dalgalar arasında akıp gidiyordu. Hazreti Nuh, ayrı bir yere çekilmiş olan oğluna bağırdı:

– Yavrucuğum gel, bizimle beraber gemiye bin! Kâfirlerle beraber olma!

Oğlu:

– Ben, beni sudan koruyacak bir dağa çıkacağım, dedi.

Nuh Aleyhisselâm:

– Bugün Allah'ın merhamet ettiğinden başkasını, Allah'ın bu emrinden koruyacak kimse yoktur, der demez birden aralarına dalga girdi ve Nuh Aleyhisselâm'ın oğlu boğulanlardan oldu.

Gemide bulunanlar, Allah'ın vaat ettiği azabın gerçekleştiğini görünce Yüce Yaratıcı'ya şükrettiler. Çok kısa zamanda sular kabarmaya, gemi yüzmeye başladı. Hazreti Nuh'un oğlu, babasının gözleri önünde boğulunca Hazreti Nuh Rabbine şöyle niyazda bulundu:

– Ey Rabbim! Oğlum benim ehlimdendi. Sen'in vaadin de elbette haktır ve gerçektir. Ve sen hâkimler hâkimisin.

Bunun üzerine Allahu Tealâ şöyle buyurdu:

– Ey Nuh! O senin ailenden değil. Çünkü o, dürüst iş yapan temiz bir insan değildi. O hâlde hakkında kesin

bilgin olmayan bir şeyi Benden isteme. Cahilce bir davranışta bulunmayasın diye sana öğüt veriyorum.

Hazreti Nuh:

– Ya Rabbi! Hakkında kesin bilgim olmayan şeyi istemekten Sana sığınırım. Eğer beni affetmez, bana merhamet etmezsen, her şeyi kaybedenlerden olurum, deyince Allah tarafından:

– Ey Nuh! Sana ve beraberinde bulunan mümin topluluklara Bizim tarafımızdan bir selâmet ve çok bereketlerle gemiden in, dendi.

Hanımının iman etmeyip kâfirlerle işbirliği yapması ve evladının imandan nasipsizliği Hazreti Nuh'un içinde ıstıraplar meydana getirmişti. Günlerce yağan yağmurlara Yüce Allah tarafından emir buyruldu:

– Ey yeryüzü suyunu yut ve sen ey gökyüzü suyunu tut!

Bu emirden sonra sular çekildi. Gemi de Cudi Dağı üzerine oturdu. O zalim kavim böylece cezasını çekmiş oldu. Yeryüzünde tufandan önce gemiye binenlerden başka hiçbir varlık hayatta kalmadı. Günlerce hatta aylarca gemide seyahat eden canlılar ve insanlar artık sıkılmışlardı. Yerden sular çekilip, kuruyunca gemidekiler birer birer yere indiler. Artık dünya üzerinde Allah'a isyan etmiş azgın ve sapkın bir kavim yoktu. Onların yerinde sayıları az da olsa iman etmiş olan insanlar vardı.

İnsanlık bu hadise neticesinde yeniden çoğalmaya başladığından Hazreti Nuh'a ikinci Âdem de denmiştir. Ayrıca Hazreti Nuh beş büyük peygamberden birisidir.

Bu konuda Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyruldu:

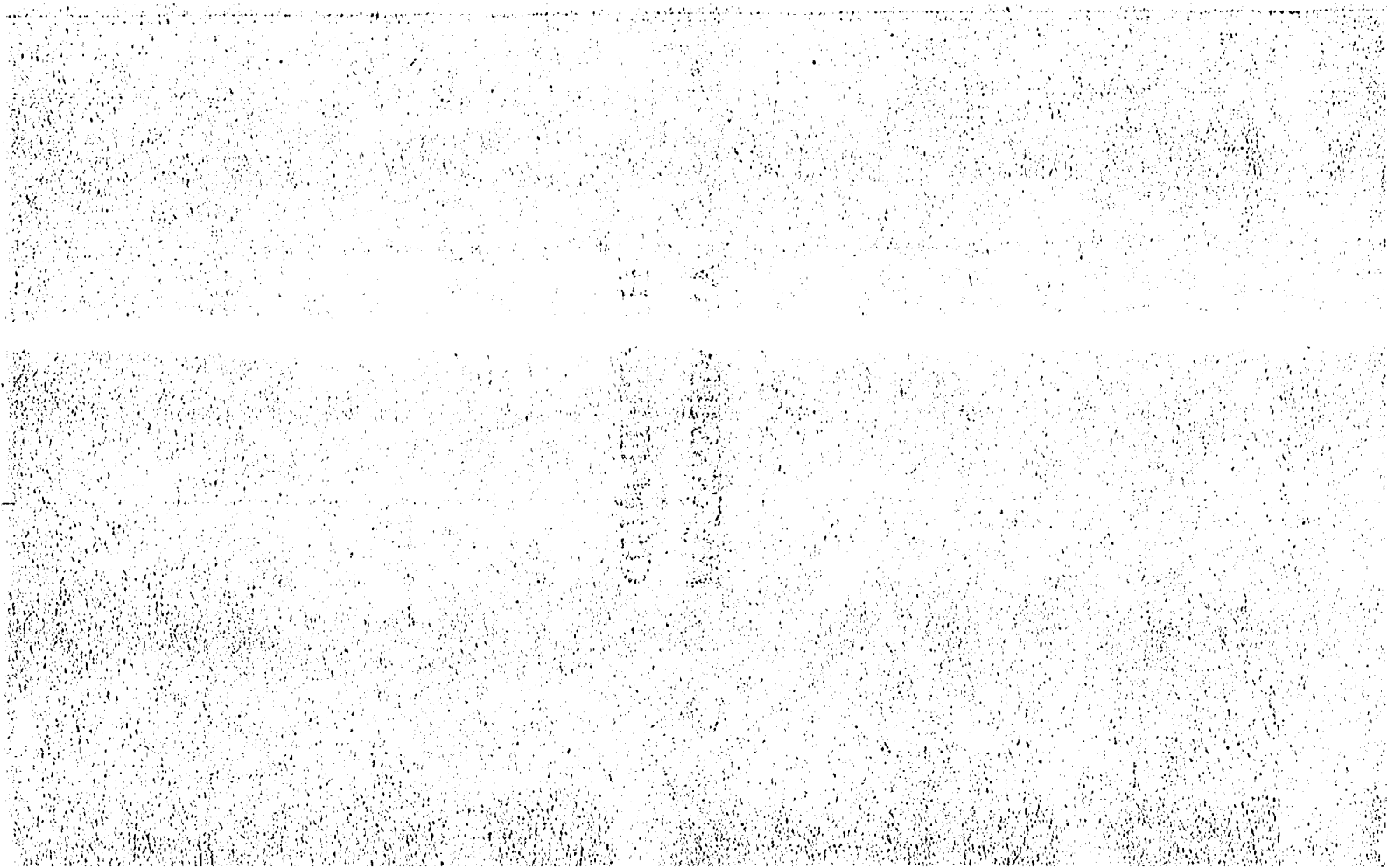
"Allah kâfirlere Nuh'un karısı ile Lut'un karısını misal getirir. Her ikisi de iki iyi kulumuzun mahremi idiler. Ama inkâr tarafına giderek eşleri olan peygamberlere hıyanet ettiler, kocaları da Allah'tan gelen cezadan eşlerini asla kurtaramadılar. Onlara (ölürken veya kıyamet günü) 'Haydi, cehenneme girenlerle beraber siz de girin!' denilir.

İman edenlere ise Allah, Firavun'un eşini misal getirir. O vakit o hatun şöyle niyaz etmişti: 'Ya Rabbi! Sen kendi nezdinde, cennette benim için bir konak yaptır, beni Firavun'dan ve onun kötü işinden kurtar, beni bu zalimler güruhundan halas eyle! Bir de İmran'ın kızı Meryem'i misal getirir. Meryem, iffet ve namusunu korudu. Biz ona ruhumuzdan üfledik. O da Rabbisinin kelimelerini ve kitaplarını tasdik etti ve gönülden itaat edenlerden oldu." (Bkz. Tahrim sûresi, 10-12. âyetler)

Hazreti Nuh Aleyhisselâm tufandan sonra altmış yıl kadar yaşadı. Her fani gibi o da bu âlemden, vaat edilen ahirete göç etti. Rabbim ondan razı olsun. Âmin.

HAZRETİ HUD ALEYHİSSELÂM

Hazreti Nuh'un vefatının üzerinden zaman geçtikçe insanlar Nuh Aleyhisselâm'ın vasiyetini unutmuş ve tekrar putlara tapmaya başlamışlardı. Önce "Allah'ın o korkunç Tufan'dan kurtardığı atalarımızı unutmamalıyız." diyerek onları simgeleyen heykeller yapmışlar, sonra da zamanla bu heykellerin yapılış sebebini unutmuşlardı. Nesiller değiştikçe saygı hisleri ibadete dönüşmüş, şeytanın oyunları da işin içine katılınca heykeller insanların gözünde tanrı olmuştu. Ve Dünya bir kez daha karanlıklara boğuldu. İşte böyle bir zamanda Allah, insanlığa peygamber olarak Hazreti Hud Aleyhisselâm'ı gönderdi.

Hazreti Hud'un Ad ismiyle bilinen kabilesi, Ahkâf diye anılan bir şehirde oturuyordu. Rabbimiz Ad kavmine de boy pos, güzellik ve bağlar bahçelerle birlikte bolca nimetler ihsan etmişti. Hazreti Hud, kavmine Allah'ı bırakıp taştan ve tahtadan yaptıkları putlara tapmanın

yanlış olduğunu anlatmasına rağmen onlar bütün bu söylenenlere kulak tıkıyordu. Bir türlü yaratıcının, Yüce Allah olduğunu ve bunca sayısız nimeti O'nun verdiğini kabullenmek istemiyorlardı. Kur'ân-ı Kerîm bu konuyu şöyle ifade ediyor:

"Ad kavmine de kardeşleri Hud'u peygamber olarak gönderdik. O da 'Ey benim halkım! Yalnız Allah'a ibadet edin, zaten sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. Siz şirk koşmakla iftira etmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Ey halkım! Risaleti tebliğden dolayı sizden bir ücret beklemiyorum. Ben mükâfatımı yalnız ve yalnız beni Yaratandan beklerim. Hiç düşünmez misiniz? Ey halkım! Haydi, Rabbinizden af dileyin, sonra ona tövbe edin. O'na dönün ki gökten size bol bol yağmur göndersin, gücünüze güç katsın. Ne olur yüz çevirip suçlu duruma düşmeyin.' dedi.

'Ey Hud, dediler. Sen bize açık bir belge, bir mucize getirmedin. Biz de senin sözüne bakarak tanrılarımızı bırakacak değiliz. Sana asla inanacak da değiliz. 'Galiba tanrılarımızdan biri seni pek fena çarpmış!' demekten başka bir şey söyleyemeyiz.

Hud dedi ki 'Ben Allah'ı şahit tutuyorum, siz de şahit olun ki ben sizin Allah'a şerik koştuklarınızdan hiçbirini tanımıyorum. Artık hepiniz toplanın, bana istediğiniz

tuzağı kurun, hiç göz açtırmayın, hiç süre tanımayın. Ben benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a güvendim. Hiçbir canlı yoktur ki mukadderatı O'nun elinde olmasın. Rabbim elbette tam istikamet üzeredir. Eğer haktan yüz çevirirseniz, ben müsterihim, zira size ulaştırmakla görevli olduğum buyrukları size tebliğ ettim. Rabbim dilerse sizi gönderip yerinize başka bir topluluk getirir. Ama siz O'na hiçbir şekilde zarar veremezsiniz. Muhakkak ki Rabbim her şeyi denetlemektedir.'"(Bkz. Hud sûresi, 50-57. âyetler)

Hazreti Hud, kavmini Allah'a çağırırken onlardan herhangi bir ücret istemediğini özellikle ifade ediyordu. Kavmine, kendisine bile faydası olmayan putları terk edin diyor ve onlara şöyle sesleniyordu:

– Ey benim halkım! Yalnız Allah'a ibadet edin, O'ndan başka tanrınız yoktur. Hâlâ O'na karşı gelmekten sakınmaz mısınız?

Kavminden kâfir yetkilileri:

– Biz seni bir çılgınlık, bir beyinsizlik içinde bocalar görüyoruz ve senin yalancılardan biri olduğunu düşünüyoruz.

Hud Aleyhisselâm:

– Ey halkım! Bende çılgınlık, beyinsizlik yok, fakat ben sadece Rabbülâlemin tarafından size bir elçiyim, dedi.

Size Rabbimin buyruklarını tebliğ ediyorum. Ben sizin iyiliğinize çalışan, sizi uyaran güveneceğiniz bir insanım. Sizi başınıza gelebilecek tehlikeler hakkında uyarmak için sizden birine Rabbiniz tarafından bir tebliğ gelmesine hayret mi ediyorsunuz? Hatırlayın ki O, sizi Nuh kavminden sonra onların yerine geçirdi ve sizi bedenen güçlü, kuvvetli, gösterişli kıldı. O hâlde Allah'ın nimetlerini unutmayıp zikredin ki felah bulasınız.

Onlar dediler ki:

– Ya! Sen bize yalnız Allah'a ibadet edelim, atalarımızın taptıklarını ise bırakalım diye mi geldin? Eğer doğru söyleyenlerden isen haydi bizi edip durduğun o felaketi başımıza getir de görelim!

O zaman Hazreti Hud dedi ki:

– İşte! Üzerinize Rabbiniz'den bir azap fırtınası ve bir hışım indi. Siz, sizin ve atalarınızın uydurduğu ve zaten tanrılaştırılmalarına dair Allah'ın da hiçbir delil göndermediği birtakım boş isimler hakkında mı benimle tartışıyorsunuz? Gözleyin öyleyse azabın gelişini! Ben de sizinle birlikte gözlüyorum.

Hazreti Hud'un gayretleri bir fayda vermiyordu. Şımarık halk yüksekçe evler yapıyor, ellerindeki imkânları güçsüzlere karşı baskı aracı olarak kullanıyordu. Hazreti Hud'un ikazları ise devam ediyordu:

– Siz her yol üzerinde gelip geçenleri şaşırtmak için bir alamet yapıp saçma sapan şeylerle mi uğraşırsınız? O muazzam yapıları dünyada ebedî kalmak gayesiyle mi inşa ediyorsunuz? Başkalarının hukukuna karşı hiç sınır tanımadan hep böyle zorbalık mı yapacaksınız? Allah'a karşı gelmekten sakının da bana itaat edin! Size bildiğiniz bunca nimetleri veren, size davarlar ve evlatlar ihsan eden, bağ ve bahçeler, pınarlar lütfeden o Rabbinize karşı gelmekten sakının! Müthiş bir günün azabının tepenize ineceğinden gerçekten endişe ediyorum.

Kavmi ise:

– Sen ha böyle nasihat etmiş ha etmemişsin, bize göre hepsi bir. Bizim tuttuğumuz yol, önceki atalarımızın sürüp gelen âdetlerinden başka bir şey değildir. Biz bundan ötürü de cezalandırılacak değiliz.

Rastladıkları aciz ve zayıf insanlara caka satıyor, bunu da Hazreti Hud'a duyurmaya çalışıyorlardı. Hazreti Hud, kendisini dinlememeleri sebebiyle başlarına gelecek çetin bir azaptan haber veriyor, fakat onlar bu işi alaya alıyorlardı. Her seferinde Allah'ın dinini anlatmaya gelen O'nun peygamberine şöyle diyorlardı:

– Sen bizi ilâhlarımızdan vazgeçirmeye mi geldin? Haydi, iddianda tutarlı isen geleceğini bildirerek bizi tehdit ettiğin azabı başımıza getir bakalım!

Hazreti Hud:

– Azabın vakti hakkında kesin bilgi Rabbimin nezdindedir. Ben sadece benimle gönderilen mesajı size duyuruyorum. Ne var ki sizi cahilce davranan bir toplum buluyorum, dedi.

Haber verildiği şekliyle imana yanaşmayan halka yapılacak bir şey yoktu. Vaat edilen azap, yavaş yavaş kapılarını çalmaya başlıyordu. Yağmurlar kesildi, bolluğun yerini kuraklık aldı. Ekinlerden mahsul alınamaz oldu. Hayvanlar susuzluktan telef olmaya başladı. Ciğeri olan her bir varlık suya ihtiyaç duymaya başladı. Ad Kavmi ne yapacağını şaşırmıştı. Her sabah kalkıyor ve "Acaba yağmur yağacak mı?" diye gökyüzünü gözlüyorlardı.

Hazreti Hud, buna rağmen onları ikaz ediyor ve "Daha vakit var, bir olan Allah'a iman edin!" diye yalvarıyordu. Ne hikmetse hayatları tehlikede olduğu hâlde yine de imana yanaşmıyorlardı. Küfür, o kadar gözlerini kör etmişti ki hayatları pahasına imana gözlerini kapamışlardı. Hem dünyalarını hem de ahiretlerini kaybediyorlardı.

Nihayet vaat edilen azabın ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Rüzgâr gittikçe hızını artırıyor, insanların nefes boruları kuruyor, içleri yanıyordu. Bu rüzgâr, onları ölüme bir adım daha yaklaştırıyordu. Sağda solda ölen insanların imdadına yetişecek kimse yoktu. Herkes can

derdine düşmüş, kimse kimseye yardım edecek durumda değildi. Hazreti Hud'a çalım satanlar kendi dertlerine düşmüşlerdi. Az sayıdaki Müslüman ile birlikte bir kenara çekilen Hud Aleyhisselâm, inananları bir daire içine alarak Yaratıcı'ya dua ediyordu. Aynı akıbete maruz kalmaktan kurtulan bir avuç Müslüman, Allah'ın vaadinin gerçek olduğunu görüyor ve O'na ibadet ve duaya devam ediyorlardı. Bu hadise, inananların imanlarını artırmış, Allah'a ve peygamberine bağlılıklarını kuvvetlendirmişti. İman etmenin mükâfatını bu dünyada aldıkları gibi ahirette de alacaklardı.

Rüzgâr o kadar şiddetle esiyordu ki kum, çakıl, yüksekçe yapılan evler her şey yerle bir oldu. Rüzgâr kime ve neye rastlarsa onu çürümüş kemiğe döndürüyor, onda hayat eseri bırakmıyordu. Bu azgın kavim, gururlarının ve kibirlerinin kurbanı olmuştu. Bu azapla ilgili Rabbimiz Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurdu:

"Ad Kavmi ise azgın bir kasırga ile imha edildi. Allah, o kasırgayı üzerlerine yedi gece sekiz gündüz kesintisiz olarak salıverdi. Öyle ki sen, o halkı içi boş hurma kütükleri gibi yerlere serilmiş görürdün. Şimdi onlardan geri kalan bir şey görebilir misin?" (Bkz. Hakka sûresi, 6–8. âyetler)

Hazreti Hud ve kendisine inananlar bulundukları şehirden başka bir şehre göç ettiler. Rabbim, Hazreti Hud Aleyhisselâm'a ve ashabına salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ SALİH ALEYHİSSELÂM

Ad Kavmi helak olunca, onlardan geriye kalan Müslümanlardan yeni bir nesil çoğaldı. Semud adını alan bu kavmin bir zaman sonra sayıları artınca, yeni bir vatan edinmek üzere Hicaz ile Şam arasında bulunan Vadil Kur'a'ya yerleştiler. Ne yazık ki bu kavim de atalarının düştüğü hataya düşmüş, gerçek Yaratıcı'yı unutup yine tahtadan ve taşlardan yonttukları putlara tapmaya başlamışlardı. Cahilce bir anlayışla inandıkları ve kulluk yaptıkları yaratıcıyı karşılarında görmek istemiş ve bu fikirle karşısına geçip ibadet edebilecekleri heykeller yapmışlardı.

Hazreti Salih, Semud Kavmi'nin ileri gelenlerindendi. Kavmi O'nu çok severdi. Yolunu şaşıran halkına peygamber olarak gönderildi. Allahu Tealâ bu hususu şöyle ifade ediyordu:

"Semud Kavmi'ne de kardeşleri Salih'i elçi olarak gönderdik. 'Ey benim halkım, dedi. Yalnız Allah'a ibadet

edin çünkü sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Sizi topraktan yetiştirip yaratan, sizi orada yaşatan O'dur. O hâlde O'ndan mağfiretini dileyin, yine O'na dönün, tevbe edin. Çünkü Rabbim kullarına çok yakın ve onların tevbe ve dualarını kabul edendir.'

'Ey Salih, dediler. Sen şimdiye kadar ümit bağladığımız bir kişi idin. Şimdi ne oldu sana. Ne diye bizi ataların mızın taptığı tanrılara tapmaktan vazgeçirmek istiyorsun? Doğrusu senin çağırdığın bu fikrin doğruluğundan şüphe içindeyiz, kuşkulanıyoruz.'

Salih, 'Ey benim halkım, dedi. Şimdi söyleyin bakayım, şayet ben Rabbimden gelen kesin delile dayanıyorsam ve O bana tarafından bir nübüvvet lütfetmişse? Peki, bu durumda ben kalkıp Allah'a isyan edersem, O'nun cezasından kim beni kurtarabilir? Sizin bana hiçbir faydanız olamaz, olsa olsa ziyanımı artırırsınız." (Bkz. Hud sûresi, 61-63. âyetler)

Zira bu uyarılar Semud halkının hiç de hoşuna gitmemişti. Hazreti Salih çok sevdikleri bir insan olduğu hâlde, onlara hak ve hakikati anlatmaya başlayınca yeni durum halkın işine gelmemişti. Her kavmin peygamberine yaptığı gibi onlar da bu mübarek insandan bir kısım şeyler istiyorlardı.

Hazreti Salih onlara şöyle dedi:

– Siz Allah'tan korkmaz mısınız? Haberiniz olsun ki ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim. Gelin

artık, Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Buna karşılık ben sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükafatımı verecek olan ancak âlemlerin Rabbi'dir. Siz burada güven içinde kendi rahatınıza bırakılacağınızı mı sanıyorsunuz? Bahçelerin, pınarların içinde, ekinlerin, salkımları sarkmış hurmalar arasında, bir de dağlardan keyifli keyifli evler oyuyorsunuz. Gelin! Allah'tan korkun da bana itaat edin. Yeryüzünde bozgunculuk yapıp dirlik düzenlik vermeyen bozguncuların emrine uymayın.

Kavminden bazıları ona:

– Sen, olsa olsa iyice büyülenmiş birisin! Sen de ancak bizim gibi bir beşersin. Eğer doğru söyleyenlerden isen, haydi bize bir âyet (mucize) getir, dediler.

Bu âyetlerden de anlaşılacağı üzere Semud Kavmi'ne çok büyük mükâfatlar verilmişti. Onlar ise buna karşılık Yaratıcı'yı unutup putlara tapıyor ve içlerinden seçkin bir insanın peygamberliğini kabul etmiyorlardı. Hazreti Salih'in yaşadığı hayat peygamberane olmasına rağmen, onlar inanmamak için delil üstüne delil istiyorlardı. Allah bir peygamber gönderir de ona davasını ispat edecek bir mucize vermez miydi?

Hazreti Salih, kavmini uyarıp çok mücadele etti ve kavmine şöyle dedi:

– Ey benim kavmim! İyilik dururken niçin kötülüğe koşuyorsunuz? Ne olur Allah'a istiğfar etseniz, belki rahmetine ulaşırdınız.

Onlar:

– Senin ve beraberindekilerin yüzünden uğursuzluğa uğradık, deyince Hazreti Salih:

– Size çöken uğursuzluğun sebebi Allah katında yazılıdır. Belki siz imtihana çekilen bir kavimsiniz, dedi.

Allah'ın vermiş olduğu sayısız nimetler karşısında şükredecekleri yerde şımaran Semud Kavmi'nin içerisinde halka zarar verecek insanlar türemeye başlamıştı. İnsanları, manevî yönden tatmin olmayan bu halkın başına çeşitli sosyal hastalıklar musallat oluyordu. Yaşadıkları şehirde dokuz çete vardı ki bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar, iyilik tarafına hiç yanaşmıyorlardı. Bu çeteleri Hazreti Salih Aleyhisselâm'a ve ailesine musallat etmek isteyen halk, onlarla bu mübarek insana zarar vermeleri için anlaşmışlardı. Aralarında yeminleşerek birbirlerine şöyle dediler:

– Gece O'na ve ailesine baskın yapalım; sonra da 'Biz o ailenin yok edilişi sırasında orada değildik, inanın ki doğru söylüyoruz.' diyelim.

Her türlü hileyi ve aldatmayı meşru bilen inanmayanlar, fikirle mücadele yerine zorbalığa başvuruyorlardı. Tek dertleri Hazreti Salih Aleyhisselâm'ın davasını ortadan kaldırmaktı. Bir gün toplanan halk, kendi aralarında Hazreti Salih'in yapamayacakları bir mucize isteyecekler ve o bu mucizeyi gerçekleştiremezse onu yalancılıkla suçlayacaklardı. Hazreti Salih onlara:

– Mucize olarak ne istiyorsunuz, dedi.

Onlar da şöyle cevap verdiler:

– Şu kaya yarılsın ve içerisinden bir tane dişi deve çıksın. Ağzında da bir tutam yeşil ot bulunsun. Bu deve görünüşte bizim develerimizden farklı olmasın. Bir gün suya gelsin ve kuyudaki bütün suyu içsin ve bizim develerimize su kalmasın. Bizim develerimiz de ertesi gün suya gelsin. Bunun yanında suya geldiği gün, kavmimizin bütün develeri kadar süt versin.

Kendilerine göre çok büyük şeyler istiyorlardı. Düşüncelerine göre Hazreti Salih onların bu abartılı isteklerini yerine getiremeyecek ve onlar da zafer kazanmış gibi sevineceklerdi. Nitekim şunu bilmiyorlardı ki bunları yapacak ve yaratacak olan, kâinatın sahibi Yüce Allah'tı. Her şeyi yoktan var eden Cenâb-ı Allah için bunlar asla zor değildi. Fakat Semud Kavmi, meseleyi kendi bakış açılarına göre değerlendiriyordu. Kayadan dişi bir deve çıkarmayı istemeleri ise kibir ve gururlarının bir sonucuydu. Kayaları oyarak evler yapmaları, bağ ve bahçelere sahip olmaları onları şımartmıştı. Bir nevi bunları biz yaptık, başka güç bunları yapamaz diyorlardı. Zaman zaman yolunu şaşıran toplumlarda bazı imkânlara sahip olunması onları azgınlığa ve sapkınlığa itebiliyordu. Semud Kavmi'ndeki anlayış da buydu.

Hazreti Salih, kavminin isteği karşısında Yaratıcı'sına güveniyordu. Kendisiyle beraber çok az iman eden insan vardı. Onlarla beraber Cenâb-ı Hakk'a ellerini açarak

dua ettiler. Bütün halk oradaydı. Herkes seyre gelmişti. Hazreti Salih dua ediyor, inananlar "Âmin" diyorlardı. Herkes heyecan içerisindeydi. İnananlar davalarının ispatı için, kâfirler ise batıl davalarında haklı olduklarını görmek için bekliyorlardı. Eğer bu istedikleri olmazsa Hazreti Salih'e ve inananlara yapacakları kötülüğün planlarını bile yapmışlardı.

Ancak Yüce Allah peygamberini yalnız bırakmayacaktı. İstedikleri mucize gerçekleşiyordu. Kaya yarıldı ve ağzında bir tutam otla beraber dişi bir deve salına salına orada bulunanların önünden geçerek Hazreti Salih'in yanına geldi. Fakat bu manzara karşısında küçük dillerini yutan bu azgın ve sapkın kavim, Hazreti Salih'e ve getirdiklerine inanmak yerine ondan yüz çevirdiler. İnanan insanlar ise Allahu Tealâ'ya karşı daha fazla minnet ve şükür duyuyor, peygamberlerine inanmanın engin coşkunluğunu yaşıyorlardı. Bu hadise, inananların imanlarını artırdığı gibi kâfirlerin küfrünü de artırmıştı. Gururlarını bir kırabilseler, Rabbimiz'in sayısız mucizeleri gözlerinin önünde onları yüce kudrete davet ediyordu, ama anlayıp ibret alanlar için. Hazreti Salih Semud halkına dönerek şöyle dedi:

– Ey kavmim! İşte size mucize olarak Allah'ın devesi! Bırakın onu Allah'ın mülkünde yayılsın, yesin, içsin. Sakın kötü bir maksatla ona el sürmeyin, yoksa çok geçmez sizi bir azap kıstırıverir.

Hazreti Salih, halkının bu dişi deveye bir zarar vereceklerini tahmin ettiği için onları uyarmıştı. Çünkü bu deveye ilişmeleri onların sonunu hazırlayabilirdi. Onlara tekrar dedi ki:

– Ey kavmim! Yalnız Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. Size Rabbinizden açık bir delil geldi. İşte şu, Allah'ın devesi size bir mucizedir. Bırakın onu Allah'ın diyarında otlasın, sakın ona bir kötülük etmeyin. Yoksa sizi acı veren bir azap yakalayıverir.

Salih Aleyhisselâm kavminin hidayete ermesini istiyordu. Bunun için de bütün peygamberlerin yaptığı gibi canla başla mücadele veriyordu. Ancak gerçekleşen mucize halkını sadece eğlendirmişti sanki. Bir tek fert gelip de "Bu mucize Allah'ın kudretidir. Bizler bu güç karşısında aciz birer varlığız." demeye yanaşmadı. Hatta inananlarla alay eder sözler sarf ettiler:

– Siz, Salih'in, gerçekten Rabbi tarafından gönderildiğini biliyor musunuz, dediler.

Onlar da:

– Evet, doğrusu biz onunla gönderilene inananlarız, diye cevap verdiler.

Kibirlenenler ise:

– Biz, sizin iman ettiğiniz şeyi inkâr ediyoruz, demeye devam ettiler.

Kendi akıllarınca inanan bir avuç insanı da hakikatin aydınlık ikliminden ayırmak için psikolojik baskı yapıyorlardı. Mucize deve, halkın yanından ayrılıp kuyunun başına gitti. Onların istedikleri gibi kuyudaki bütün suyu içti. Daha sonra sıra deveyi sağmaya gelmişti. Deve sağılırken de masumane bir sağa bir sola bakıyordu. Uysal bir hayvan, munis bir deveydi. Etrafında bulunan bütün develerin sütü kadar sütü vermişti. Civardaki develer gelince bir kenara çekilir onların suyundan içmezdi. Ne var ki imana kapalı gönüller, Allah'ın bu âyetini de anlayamamışlardı.

Kâfirler, Hazreti Salih'ten bir mucize istemiş ve o mucize gerçekleşmişti. Yapacakları şey teslim olup iman etmeleriydi. Ne yazık ki bunu yapamamışlar, imanın lezzetini tadamamışlardı. Zira bütün bunlar bahaneydi. Onlara göre Hazreti Salih ve inananlar bu memleketten sürülmeliydiler.

Kendi aralarında:

– Yani biz, dediler. İçimizden bir adamın peşinden mi gideceğiz? Böyle yaparsak doğrusu sapıtmış ve çıldırmış oluruz! Ne o, yani bu kitap içimizden bula bula onu mu buldu, o mu buna layık görülmüş? Hiç de öyle değil, bilakis o, yalancının küstahın tekidir!

Hazreti Salih, halkı deveye dokunmamaları için sıkı sıkıya tembihlemişti. Ancak kendi hâline otlayan ve süt veren deveyi ortadan kaldırmaya niyetli olan şehrin dokuz çetesi harekete geçti. İçlerinden elebaşı durumunda bulunanı:

– Bu deveyi ortadan kaldırmamız lazım, dedi.

Oysaki bu devenin onlara zararı neydi? Orada bulunan develer kadar süt veren bir hayvandı. Masumdu, üstelik bir mucize eseriydi. Nihayet otlağında masumane otlayan bu mübarek deveyi ok yağmuruna tuttular. Semud halkının birçoğu oradaydı. Nasıl ki kaya yarılıp deve kayanın içerisinden çıkarken hayretle izlemişlerse olanları yine öyle izliyorlardı. Bilmiyorlardı ki böyle yapmaları kendi sonlarını hazırlayacaktı.

Hazreti Salih Aleyhisselâm durumu haber alır almaz devenin otladığı yere koştu, fakat mübarek hayvan bacakları kesilmiş olarak yere çöktürülmüştü. Kur'ân-ı Kerîm bu hususu şöyle ifade ediyor:

"Azgınlığı yüzünden Semud milleti Resûllerinin bildirdiği gerçekleri yalan saydı. Bir ara onların en azılı olanları öne atıldığında bu yalanlamaları iyice şiddetlendi. Elçileri ise kendilerine 'Mucize olarak verilen Allah'ın devesini ve onun su içme sırasını gözetin, ona dokunmayın!' dedi. Fakat onlar o Peygamberi yalancı sayıp deveyi kestiler." (Bkz. Şems sûresi, 11-14. âyet)

Masum hayvanı öldüren zalim çete ve onların yaptıklarına taraftar olanların içerisine kurt düşmeye başlamıştı. Niçin bu mübarek hayvanı öldürmüşlerdi? Ellerine ne geçecekti? Neden düşünmeden hareket etmişlerdi? Gerçekten Hazreti Salih'in haber verdiği gibi şiddetli bir azaba maruz mu kalacaklardı? Nitekim onların kurtuluşu için gelen

bir peygamberi ortadan kaldırmaya niyet etmişlerdi ki Yüce Yaratıcı buna fırsat vermedi. Bu durum Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatılır:

"Fakat halk o deveyi tepeleyince Salih onlara, 'Yurdunuzda üç günlük bir ömrünüz kaldı. Sonra helâk olacaksınız. İşte hilafı olmayan kesin söz.' dedi. Azap emrimiz gelince tarafımızdan bir lütuf olarak Salih'i ve beraberindeki müminleri azaptan ve o günün zilletinden kurtardık. Şüphesiz ki senin Rabbin çok kuvvetlidir, mutlaka galiptir. Zulmedenleri ise o korkunç ses tutuverdi ve diyarlarında çöke kaldılar. Sanki hiç orada yaşamamış gibi oldular, ortadan silindiler. Evet, inkâr etti Rabbini Semud milleti. Evet, işte onun için yok olup gitti Semud milleti!" (Bkz. Hud sûresi, 65-68. âyetler)

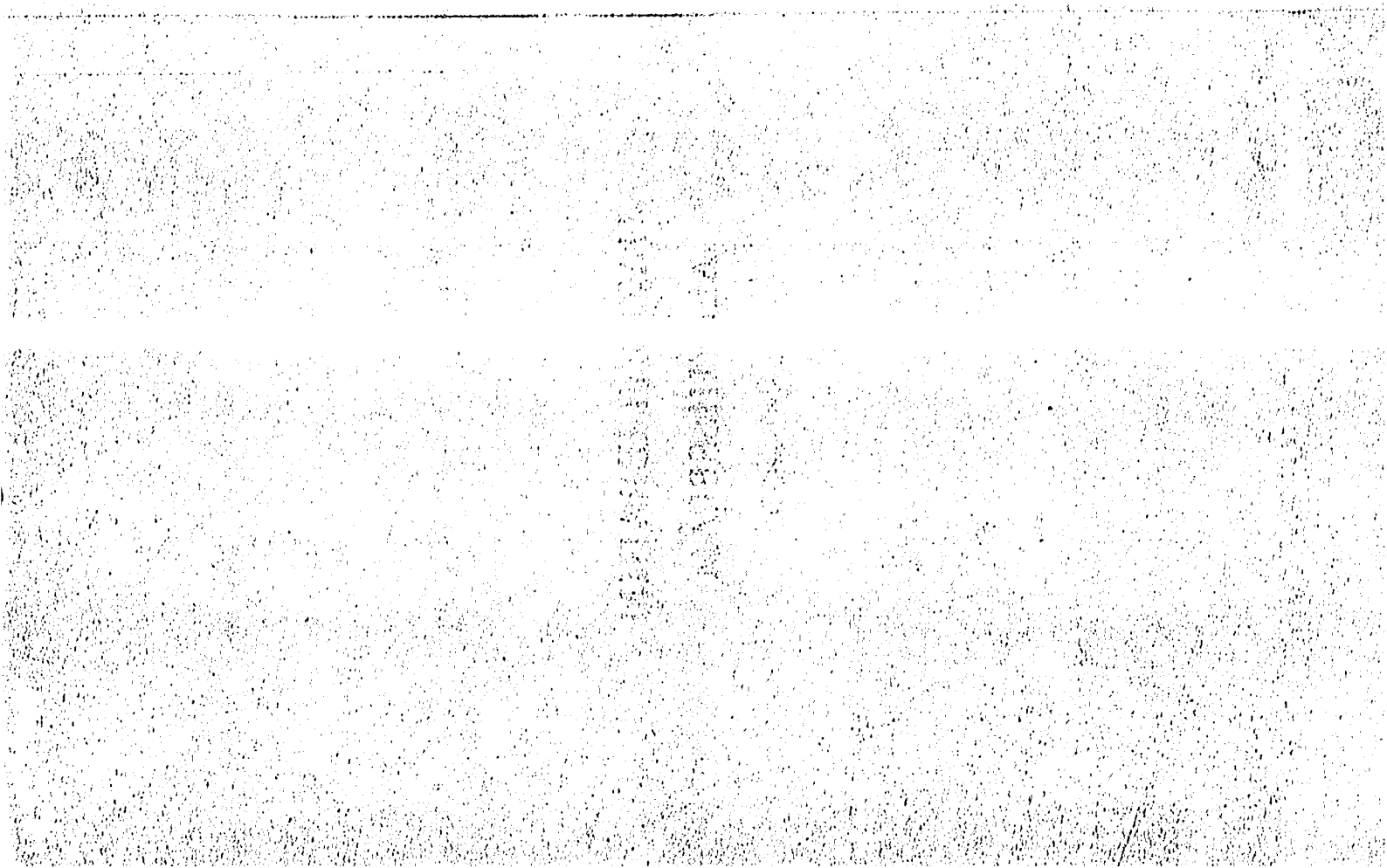
Beklenen azap gelmiş kâfirleri yerle bir etmişti. Öyle bir gürültüyle uyanmışlardı ki o gürültü onları öldürüyordu. Hazreti Salih gördüğü müthiş manzara karşısında yüzünü üzüntü ile öteye çevirip şöyle dedi:

– Ey kavmim! And olsun ki ben size Rabbimin buyruklarını tebliğ ettim ve size öğüt verdim, fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz.

Hazreti Salih, kavminin akıbetini görünce çok üzülmüştü. Allah'ın vaadi haktı. Dehşetli azaptan kurtulan Müslümanlarla bir hayat sürdüren Hazreti Salih Aleyhisselâm Allah'a hamd etti. Rabbim ondan razı olsun. Âmin.

HAZRETİ İBRAHİM ALEYHİSSELÂM

Hazreti İbrahim'in Babil ülkesinde dünyaya geldiği rivayet edilmektedir. Onun yaşadığı dönemde Babil kral-larına Nemrut deniyordu. O dönemde insanlar, yıldızlara ve yıldızların yanında putlara da tapıyorlardı. Yıldızlara izafe ettikleri putları yaratıcı olarak kabul ediyorlar, kâhinler yıldızlardan haberler veriyorlardı.

Kâhinler, bir gün Nemrut'un moralini bozacak bir haber verdiler ve:

– Bu sene doğacak bir erkek çocuk sizin saltanatınızı sarsacak, dediler.

Oysaki o zamanlar Nemrut kendisini ilah olarak ilan etmişti. Ona göre bu saltanat sarsılmamalıydı, sistem böyle kurulmuştu. Kimse çıkarını ve makamını bırakmak istemiyordu. Ve o yıl doğacak bütün erkek çocuklar, Nemrut için büyük bir tehlike arz ediyordu.

İşte böyle bir ortamda Hazreti İbrahim dünyaya geliyordu. Nemrut'un zarar vermesinden korktuğu için

annesi onu gizlice bir mağarada dünyaya getirdi. Aylarca çocuğunu mağaradan çıkarmayan şefkatli anne, bir zaman sonra kocası Azer'i ikna edip küçük İbrahim'i dışarı çıkardı. Aradan belirli bir zaman geçtiğinden tehlike olarak görülen çocuk fikri artık unutulmuştu.

Hazreti İbrahim büyümeye başlamıştı. Babası Azer, o yörenin ünlü bir put imalatçısı olarak sürekli çalışıyor, çocuklarını da bu işte çalıştırıyordu. Hazreti İbrahim'e de bir put vermiş, çarşı pazarda satmasını istemişti. O da putun boynuna bir ip geçirmiş çarşıda şöyle bağırıyordu:

– Ey ahali! Kendisine faydası ve zararı olmayan bu putu satıyorum.

Halk, bu durumdan rahatsız olmuş olacak ki doğruca Azer'e koşup olanları anlattılar. O da duyduklarından hiç hoşnut olmamıştı. Çünkü Nemrut'un yanında ayrı bir yeri ve değeri vardı. Atalarının getirdiklerine başkaldıran bir evlada sahip olmak çok tehlikeli bir işti. Hiç kimse düşünüp gerçek bir hayata hazırlanmayı ve Kâinatın Sahibi'ne kulluk etmeyi belki de aklına bile getirmiyordu.

Hazreti İbrahim, artık büyümüş ve halkına gerçekleri anlatma zamanı gelmişti. Hayatının her safhasında Allah'ı anlatabilmek için fırsatlar kolluyor ve gerekli mesajları veriyordu. Kur'ân-ı Kerîm bu hususu şöyle anlatır:

"Gece bastırınca İbrahim bir yıldız gördü, ' (İddianıza göre) Rabbim budur!' dedi. Yıldız sönünce de: 'Ben öyle sönüp batanları Tanrı diye sevmem.' dedi. Daha sonra ayı dolunay hâlinde doğmuş vaziyette görünce '(İddianıza

göre) Rabbim budur!' dedi. Sonra o da batınca: 'Rabbim bana doğru yolu göstermeseydi, mutlaka sapmışlardan olurdum.' dedi. Daha sonrada güneşi doğarken görünce: '(İddianıza göre) Rabbim herhâlde budur, bu hepsinden daha büyük!' dedi. O da batınca dedi ki: 'Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Ben yüzümü tamamen, gökleri ve yeri yoktan var edene çevirdim ve artık ben asla Allah'a ortak koşanlardan değilim.'

Kavmi onunla tartışmaya başladı. O da onlara dedi ki: 'Allah, bana doğru yolu göstermişken siz hâlâ benimle O'nun hakkında tartışıyor musunuz? Sizin ona ortak saydığınız şeylerden ben hiçbir zaman korkmam. Rabbim ne dilerse o olur. Rabbimin ilmi her şeyi kapsar. Hâlâ kendinize gelip ders almayacak mısınız?' " (Bkz. En'am sûresi, 76-80. âyetler)

Hazreti İbrahim Aleyhisselâm, içinde yaşadığı topluma akıllarını kullanmaları için yol gösterip akla kapı açıyordu. Bu duydukları cümleler onları şaşırtmıştı. Daha önceden hiç böyle şeyler düşünmemişlerdi. Tek savundukları fikir ve tutundukları dal, atalarından miras aldıkları bu inancı terk edemeyecekleriydi. Bunun için Hazreti İbrahim ile münakaşaya giriyorlar, Nemrut'a karşı gelmenin cezasının büyük olduğunu söylüyorlardı.

Günün birinde İbrahim Aleyhisselâm ile halkı arasında şöyle bir konuşma geçti. Hazreti İbrahim babasına ve halkına hitaben:

– Söyler misiniz siz neye ibadet ediyorsunuz, dedi.

Onlar da:

– Kendi putlarımıza ibadet ediyoruz, dediler ve ilave ettiler: Onlara tapmaya da devam edeceğiz.

Hazreti İbrahim:

– Peki, dedi. Siz kendilerine dua ettiğinizde onlar sizi işitiyorlar mı? Yahut taptığınızda size fayda veya tapmadığınızda size zarar verebiliyorlar mı?

– Yook, dediler. Ama atalarımızı böyle bir uygulama içinde bulduk, biz de onu benimsedik.

– Peki, yalvardığınızda onlar sizi işitiyorlar mı? Veya size fayda veya zararları olur mu?

– Hayır, ama biz babalarımızı böyle yapar bulduk.

Hazreti İbrahim dedi ki:

– Peki, gerek sizin taptığınız, gerek gelip geçmiş babalarınızın taptığı şeyler hakkında biraz olsun düşünmediniz mi? Bilin ki ibadet ettiğiniz o tanrılar, Rabbülâlemin hariç hepsi benim düşmanıdır.

Yine bir gün Hazreti İbrahim babası Azer'e şöyle dedi:

– Babacığım! Niçin işitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bu putlara tapıyorsun? Babacığım! Sana ulaşmayan bir ilim geldi bana, ne olur bana tâbi ol da seni dümdüz bir yola çıkarayım. Babacığım, sakın

şeytana ibadet etme! Çünkü şeytan Rahman'a isyan içindedir. Babacığım, bu gidişle o Rahman'dan bile bir azabın gelip sana dokunacağından ve senin şeytana hem dem olacağından ciddi endişe içindeyim.

Babası:

– İbrahim! Ne o, yoksa sen benim tanrılarıma sırtını mı dönüyorsun? Bu işten vazgeçmezsen mutlaka taşa tutarım seni. Şöyle uzun bir müddet benden uzak dur. Gözüm görmesin seni buralarda, dedi.

Hazreti İbrahim şöyle cevap verdi:

– Selâmet, esenlik içinde kal. Rabbimden senin için af dileyeceğim. O gerçekten bana karşı çok lütufkârdır. İşte sizi de sizin Allah'tan başka ibadet ve dua ettiğiniz tanrılarınızı da terk ediyorum. Rabbime niyaz edip yalvarıyorum. Rabbime niyaz etmem sayesinde mahrum ve perişan olmayacağımı umuyorum.

Babası inanmamasına rağmen İbrahim Aleyhisselâm nezaketini bozmadan edep içerisinde "Babacığım" diyerek bir yaklaşım sergilemişti. Ancak kimseye nasip olmayan bir evlada sahip olan Azer, bunu değerlendiremeyerek kâfirlerin yolunu tercih etti. Bundan sonra Hazreti İbrahim ellerini kaldırarak dua etti:

– Bilin ki ibadet ettiğiniz o tanrılar, Rabbülâlemin hariç hepsi benim düşmanlarımdır. O'dur beni yaratan ve hayat imkânları veren, maddeten ve manen yol gösteren.

O'dur beni doyuran, O'dur beni içiren. Hastalandığımda O'dur bana şifa veren. O'dur beni öldürecek ve sonra diriltecek olan. Büyük hesap günü günahlarımı bağışlayacağını umduğum ulu Rabbim de yine O'dur. Ya Rabbi! Bana hikmet ver ve beni hayırlı kulların arasına dâhil eyle. Gelecek nesiller içinde iyi nam bırakmayı, hayırla anılmayı nasip eyle bana. Naim cennetlerine varis olanlardan eyle beni ya Rabbi. Babamı da affet (ona tevbe ve iman nasip et!) Zira o yolunu şaşıranlar arasında. İnsanların diriltilip bir araya toplandığı mahşer günü rüsvay eyleme beni ya Rabbi. O ne gün ki ne mal, ne mülk, ne evlat insana fayda eder. O gün insana fayda sağlayan tek şey, Allah'a teslim ettiği arı duru bir gönül olur.

Hazreti İbrahim'in babası, oğlunun getirdiği hakikatlere omuz vermediği gibi biricik evladını evden kovdu. Dünyada hiç kimsesi kalmayan bu mübarek insan, hakiki dostun Allah olduğunu çok iyi biliyor ve O'na sığınıyordu. "Dost istersen Allah yeter." prensibiyle hareket ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz bu hususla ilgili şöyle buyurmuştur:

– Azer kıyamet günü yüzü gözü toz toprak içerisinde perişan bir hâlde Hazreti İbrahim'in önüne getirilecek. Hazreti İbrahim onu görünce 'Babacığım, sana dünyada iken bana tâbi ol, seni doğru yola hidayet edeyim demedim mi?' diyecektir. Azer 'İşte şimdi sana tâbi oluyorum.' diyecektir. O zaman Hazreti İbrahim ellerini kaldırır ve

'Ey Rabbim, sen beni insanların diriltileceği gün mahzun ve perişan etmeyeceğini bildirmiştin. Şimdi beni, rahmetinden pek uzak olan babamın bu hâle düşmesinden daha mahzun eden ne olabilir?' diye niyaz edecektir. Allah 'Ben cennetimi kâfirlere haram kıldım.' cevabıyla mukabele edecektir. Daha sonra ona bir hitap gelir: 'Ey İbrahim! Ayaklarının altındaki nedir, bakar mısın?' İbrahim bakar ki babası Azer, kanlara boyanmış bir sırtlan gibi yatıyor. Daha sonra ayaklarından tutulan Azer, Hazreti İbrahim'in gözleri önünde cehenneme atılır.

Bir insan ve bir peygamber için zor bir imtihandır ailesiyle, anne babasıyla imtihan olması. Ancak Cenâb-ı Hak, kendi yolunda olmanın kesin sınırlarını koymuştur ve kendi iradesiyle imana meyledeni ve iman edeni mükâfatlandırmıştır.

Kur'ân-ı Kerîm, Hazreti İbrahim'in babası için istiğfarıyla ilgili şöyle buyurmuştur:

"İbrahim'in babası için af dilemesi ise sırf ona yaptığı vaadi yerine getirmek için olmuştu. Fakat onun Allah düşmanı olduğu kendisine belli olunca onunla ilgisini kesmişti. Gerçekten İbrahim çok yumuşak huylu ve pek sabırlı idi." (Bkz. Tevbe sûresi, 114. âyet)

Yüce Allah'ın çok değer verdiği bir insan olan Hazreti İbrahim, O'nun çok büyük mükâfatlarına mazhar olmuştu. Sevgili Peygamberimiz'in bildirdiğine göre "Kıyamet

gününde ilk defa elbise giydirilen insan Hazreti İbrahim olacaktır." Allah, bu mübarek insana öyle bir değer vermiştir ki ona "Halilim yani Dostum" demiştir.

Hazreti İbrahim'in babasını ve kavmini kırmadan edep ve terbiye içerisinde doğru yola davet edişini Kur'ân-ı Kerîm şöyle anlamıştır:

"O zaman o, babasına ve kavmine 'Bu tapınıp durduğunuz heykeller nedir?' dedi. Onlar 'Biz atalarımızı bunlara tapar bulduk.' dediler. İbrahim, 'And olsun ki sizler de atalarınız da apaçık bir sapıklık içindesiniz' dedi. Onlar 'Sen bize gerçeği mi getirdin? Sen ciddi mi söylüyorsun, yoksa şaka mı ediyorsun?' dediler. O şöyle dedi: 'Hayır Rabbiniz göklerin ve yerin Rabbidir ki onları O yaratmıştır. Ben de buna şahitlik edenlerdenim. Allah'a yemin ederim ki siz arkanızı dönüp gittikten sonra, ben putlarınıza elbette bir tuzak kuracağım.'

Derken o, bunları parça parça etti. Yalnız kendisine başvursunlar diye onların büyüğünü sağlam bıraktı. Kavmi 'Tanrılarımıza bunu kim yaptı? Doğrusu o zalimlerden biridir.' dediler. Bazıları 'İbrahim denen bir gencin, onları diline doladığını duymuştuk.' dediler. 'O hâlde onu insanların gözleri önüne getirin, olur ki aleyhinde şahitlik ederler' dediler. İbrahim gelince ona 'Ey İbrahim! Bunu tanrılarımıza sen mi yaptın?' dediler.

İbrahim 'Belki onu şu büyükleri yapmıştır, konuşabiliyorsa ona sorun.' dedi. Bunun üzerine vicdanlarına

dönüp kendi kendilerine dediler ki: 'Doğrusu siz haksızsınız.' Sonra yine eski hâllerine döndüler: 'And olsun ki ey İbrahim! Bunların konuşmayacağını sen de bilirsin.' İbrahim dedi ki: 'O hâlde, Allah'ı bırakıp da size hiçbir fayda ve zarar veremeyecek olan putlara mı tapıyorsunuz? Size de, Allah'ı bırakıp taptıklarınıza da yazıklar olsun, siz hâlâ akıllanmayacak mısınız?' Onlar 'Bir şey yapacaksanız, şunu yakın da tanrılarınıza yardım edin.' dediler." (Bkz. Enbiya sûresi, 52-68. âyetler)

Burada dikkat edilirse İbrahim Aleyhisselâm kavminin aklına hitap ediyordu. "Ey akıl sahipleri nasıl olur da böyle cansız varlıkları ilah edinirsiniz?" diye bunu bizzat kendilerine söyletiyordu.

Hazreti İbrahim, halkın şehirden dışarıya çıkıp bayram kutlaması yaptıkları zaman bu işi fırsat bilerek putları kırmış ve baltayı büyük putun omzuna asmıştı. Bu hareketiyle onları düşündürmek istiyordu. Bayram merasimi şehrin dışında yapılıyordu. Döndüklerinde putların kırılmış olduğunu gören halk paniğe kapıldı. Başlarına bir musibetin geleceğini sanıyorlardı. Ne var ki esas musibetin, Allah'a eş ve ortak koşmadan dolayı geleceğini düşünemiyorlardı. Putları Hazreti İbrahim'in kırdığı kesindi, çünkü o müşriklere meydan okumuştu. Bu işe çok kızan Nemrut, Hazreti İbrahim'i yanına çağırdı ve kendisinin ilah olduğunu ifade etti. Hazreti İbrahim buna itiraz ederek:

– Benim Rabbim odur ki, hem diriltir, hem öldürür, dediği zaman Nemrut:

– Ben de diriltir ve öldürürüm, diye cevap verdi.

Zindandan iki kişi getirilmesini emretti. Birini öldürttü diğerini de bağışladı. Kendi zannına göre hayat verip bağışlıyordu. Şunu bilemiyordu ki hayat verme yetkisi olsa kendisi ölümsüz olurdu, ama o dönemde insanların bunu düşünecek durumu yoktu. Şeytan onları oyuncağı hâline getirmişti.

Hazreti İbrahim:

– Allah güneşi doğudan getiriyor, haydi sen onu batıdan getir, deyince şaşırıp kaldı.

Bu gelişme üzerine Nemrut'un kararı kesindi. Hazreti İbrahim artık ortadan kaldırılmalıydı. Çünkü Nemrut'un kurmuş olduğu düzene zarar veriyor, insanları uyandırmaya çalışıyordu. Bu da Nemrut ve onun gibilerin işine gelmiyordu. Bir an önce İbrahim'in cezası verilmeliydi. Nemrut onu ateşte yakma fikrindeydi. Öyle bir ceza verilmeliydi ki herkes bu işten ibret almalıydı. Nemrut çevresindekilere emretti:

– Çok büyük bir duvar çevirerek içerisinde ateş yakın!

Dağlardan kesilen odunlar toplanıp büyükçe bir ateş yakıldı. Burada Hazreti İbrahim'e gözdağı verilmek isteniyordu. Nemrut, "Eğer tebliğ ettiğin şeylerden vazgeçersen

seni bu ateşe atmayıp hayatını bağışlayabilirim." demek istiyordu. Bunun yanında Hazreti İbrahim'e inanan olursa onların da akıbetinin aynı olacağı ima ediliyordu.

Nihayet onu mancınıkla ateşe atmaya karar verdiler. Ellerinden ve ayaklarından bağlanan bu mübarek insan, alevleri göklere çıkan ateşe doğru fırlatıldı. Atılırken melekler ona yardım etmek istemiş, fakat o yardımın Allah'a ait olduğunu bildirmiş ve yardımları geri çevirmişti. Zira Cenâb-ı Hak peygamberine yaptığı yardımı Kur'ân-ı Kerîm'de bildirmişti: "Biz ateşe şöyle ferman ettik: 'Dokunma İbrahim'e! Serin ve selâmetli ol ona!' " (Bkz. Enbiya sûresi, 69. âyet)

Ateşe atılan Hazreti İbrahim tevekkül içerisindeydi. Yukarıdaki âyette ifade edildiği şekliyle ateş, onu yakmadığı gibi ona serin ve selâmetli olmuştu. Cenâb-ı Allah, kendi yolunda olanları işte böyle koruyordu. Bir hafta atıldığı ateşin içinde kaldığı bilinen Hazreti İbrahim, aslında bir gül bahçesinin içerisinde Allah'a kulluk ediyordu. Kendisini koruyan ve kollayan Rabbimize şükreden Hazreti İbrahim'e bu şehirde kalmanın artık mümkün olmadığı görünüyordu.

Kendisine iman eden iki kişi olmuştu. Birisi amcasının kızı Sare, diğeri ise yeğeni Lut idi. Sare ile evlenen Hazreti İbrahim artık bulunduğu yerden ayrılacaktı. Dedi ki:

– Ben Rabbimin gitmemi emrettiği yere doğru gidiyorum. O elbet bana yol gösterecektir. Şam'da kendisine

peygamberlik verilen Hazreti Lut orada kaldı. Hazreti İbrahim ise hanımı Sare'yle beraber Mısır tarafına gitti.

Nemrut ilahlık iddia ededursun, Yüce Allah onun başına öyle bir şey musallat etti ki ne yapacağını şaşırdı. Küçücük bir sivrisinek onu mahvediyordu. Ne yaptılarsa bu sineği öldüremediler. Nemrut nereye gitse sinek onu takip ediyordu. Bu sinekten korunmak için özel bekçisi vardı. Fakat bu sinek, bir gün Nemrut'un burnunun içinden girerek onun beynine ulaştı. Acıktıkça onun beynini kemiriyordu. Nemrut artık delirmeye başlamış ve rahat yüzü göremez olmuştu. Adamları, tokmakla onun kafasına vuruyor; Nemrut'un beyninin içinde sendeleyen sinek bir müddet hareketsiz kalıyordu. Zamanla bu çözüm de derde deva olmaktan çıktı. Nemrut kafasını duvarlara vura vura öldü ve cehenneme gitti. Cenâb-ı Hak, küçük bir sinekle koca bir saltanatı yok etmişti.

Şam'dan ayrılıp Mısır'a varan Hazreti İbrahim bir vesile ile Firavunla tanışmıştı. O da bu kutlu misafirine Hacer isminde bir hizmetçi hediye etti. Hazreti İbrahim bu hediyeyi, Allah'a hamd ederek karşıladı.

Hazreti İbrahim ile Sare validemizin kutlu yuvalarında Sare validemizin içini kemiren bir husus vardı. O da bir çocuklarının olmamasıydı. Sare validemiz, Hazreti İbrahim'den kendilerine verilen bu hizmetçiyle evlenmesini istedi ve:

– Umulur ki bundan salih bir evladımız olur, dedi.

Bir süre sonra hanımının bu düşüncesiyle ile ilgili ikna olan Allah'ın sevgili dostu, Hazreti Hacer ile evlendi. İbrahim Aleyhisselâm ellerini Yüce Yaratıcı'ya açıyor ve:

– Ya Rabbi, salih evlatlar lütfet bana, diyordu.

Bir evlat nasip edip etmeme işi tamamen Rabbimize aitti. Nihayet Hacer validemiz bu evlilikten bir çocuk doğurdu. Hazreti İbrahim buna çok sevinmişti. Fakat başlangıçta kendisi arzu etmesine rağmen Sare validemiz, bu güzeller güzeli yavruyu kabullenememişti. Çoğu zaman nefsine yenik düşüyor, İsmail ismi verilen bu mübarek çocuğu ve annesini kıskanıyordu. Hazreti İbrahim ise duasının kabul olunup, kendisine bir evlat verilmesine seviniyordu. Günler geçiyor, fakat Hazreti Sare validemizin huzursuzluğu dinmek bilmiyordu. Kendi çocuğunun olmaması onu iyice üzmüştü.

Her hususta yol gösteren Rabbimiz'in emriyle Hacer validemiz ve oğlu İsmail çok uzaklara gidecekti. Emir Yüce Mevla'dan geliyordu, itiraz edilemezdi ve emrin hikmeti de Rabbimize sorulamazdı. Yol hazırlıkları yapıldı ve biricik İsmail, annesi ve babası beraber yola çıktılar. Yolculuk günlerce sürmüştü. Geldikleri yer ise ıssız, sakin dağların arasında bir yerdi.

Cenâb-ı Hakk'ın yol göstermesiyle bugün Kâbe'nin bulunduğu yere gelmişlerdi. Yanlarında birkaç günlük yiyecek ve içecekle kalmışlardı. Hazreti İbrahim onları

orada bıraktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başlayınca, Hacer validemiz eşinin arkasından giderek seslendi:

– Bizi bu yalnız ve ıssız vadide bırakıp da nereye gidiyorsun ey İbrahim?

İbrahim Aleyhisselâm'ın bu soruya cevap mahiyetinde hiçbir hareketi olmamıştı. O sadece Rabbi tarafından kendisine denileni yapıyor ve emre itaatten taviz vermiyordu. Yalnız kalmanın korkusunu yaşamaya başlayan Hacer validemiz telaşla yeniden seslendi:

– Ey İbrahim! Bizi bu yalnız ve ıssız vadide bırakıp da nereye gidiyorsun?

Ancak Hazreti İbrahim'den yine cevap gelmedi. Bu sefer Hacer validemiz şöyle sordu:

– Sana böyle yapmanı Allah mı emretti?

O ana kadar hiç vermeden ilerleyen Hazreti İbrahim'den bu soruya karşılık güven dolu bir ses duyuldu:

– Evet!

İbrahim Aleyhisselâm'ın bu cevabının ardından kucağındaki minik İsmail ile bırakıldıkları noktaya geri dönen Hacer validemizin dudaklarından şu sözler döküldü:

—Öyleyse O, bizi asla zayi etmez.

Hazreti İbrahim, ufukta kaybolacağı bir noktaya geldiğinde geri döndü ve ellerini açarak Rabbinden şöyle niyazda bulundu:

– Ey bizim Rabbimiz! Ben zürriyetimden bir kısmını senin kutsal mabedinin yanında, ekin bitmez bir vadide yerleştirdim. Ey bizim Rabbimiz! Namazı gereğince kılsınlar diye böyle yaptım. Ya Rabbi! Artık insanların bir kısmının gönüllerini onlara doğru yönelt, onları her türlü ürünlerden rızıklandır ki Sana şükretsinler.

Hazreti Hacer artık yavrusuyla yapayalnızdı. Biricik yavrusunu bağrına basıyor, acıktıkça ve susadıkça Hazreti İbrahim'in bıraktığı yiyecekleri yiyor ve suyu içiyorlardı. Ancak bunlar çok kısa zamanda bitti. Hacer validemiz çocuğunun telaşına düşmüştü. O endişeli hâli içinde onu rahatlatan tek şey Rabbine olan itimadıydı. Su bulabilmek ya da birilerini görebilmek ümidiyle Safa ile Merve tepeleri arasında koşturmaya başladı. Bir yandan da göz ucuyla oğlu İsmail'i takip ediyordu. Bu telaşlı koşuşturma tam yedi kez tekrarlandı.

Merve Tepesi'ne gelmişti ki bir ses duydu. Dikkatlice bakınca oğlunun yanında bir meleğin durduğunu gördü. Bir çırpıda koşup çocuğun yanına geldiğinde melek kendisine şunları söyledi:

– Sakın zayi olacağın endişesine kapılma! Çünkü burada Allah'ın evi vardır. Onu, bu çocukla babası inşa edeceklerdir. Allah, onun ehlini asla zayi etmez, dedi ve kayboldu.

Hazreti Hacer Allah'a hamd ve sena ediyordu. Biricik İsmail'in ayaklarının altından kaynayan suyu görünce

şükrü daha da arttı. İşte Hacer validemizin sünneti olarak bu gün hacılar, Safa ile Merve arasında yedi defa gidip gelmektedirler.

Çok geçmeden Cürhümlüler diye bilinen bir kabile buradan geçti ve su olduğunu fark edince buraya yerleştiler. Su, hayat demekti. Hele bu, çölde olursa daha çok kıymet ifade ediyordu. Mekke Vadisi, zemzem suyunun çıkmasıyla birlikte çok değerli bir hâle gelmişti. Çok kısa zamanda bir yerleşim yeri hâline gelen Mekke Vadisi, hiç kimsenin aklına gelmeyecek şekilde çadırlarla doldu.

Yüce Allah, Hazreti Hacer ve oğlunu yalnız bırakmamıştı. Rabbine teslimiyeti tastamam olan mübarek annemiz çok sevinmiş, bu işte kendisinin bilemediği çok hikmetlerin olduğunu kavramaya başlamıştı. Hazreti İbrahim ara sıra o kadar uzun mesafeleri aşarak gelir, hanımını ve çocuğunu ziyaret ederdi. İlk gelişinde Mekke'de birçok çadırın olduğunu görünce gözlerine inanamamıştı. İçi rahattı artık. Emanetleri emin bir yerdeydi. Bunları görünce Rabbimiz'e şükretmişti.

İbrahim Aleyhisselâm Hazreti Sare'nin yanında kalıyor, Allah'tan aldığı emirleri insanlara açıklıyordu. Bir gün rüyasında biricik evladı İsmail'i kurban etmesi istendi. Uykusundan tedirginlik içerisinde uyandı. Acaba bu rüya sahih bir rüya mıydı, yoksa şeytan kendisinin rüyasına mı girmişti? Bu rüyayı üç gün üst üste görünce bunun, Allah'ın bir emri olduğuna kanaat getirmiş ve

kısa zamanda yola çıkmıştı. En az bin kilometrelik yol yürüdükten sonra Mekke'ye vardı. Önündeki bu imtihan çok büyüktü. Hanımına ve oğluna rüyasından hiç bahsetmeden İsmail ile dolaşmak istediğini söyledi. Yanlarına da bir bıçak ve ip almaları gerektiğini ifade etti. Hazreti İsmail, istenilenleri hemen aldı ve babasının ardınca yürümeye başladı.

Yolda karşılarına çıkan bir adam sordu:

– Nereye böyle ey İbrahim?

– Şu vadide bir işim var.

– Vallahi ben öyle zannediyorum ki şeytan senin rüyana girdi, oğlunu boğazlamanı emretti. Şimdi sen de onun emrini yerine getirmeyi düşünüyorsun.

Hazreti İbrahim Aleyhisselâm yanına yaklaşanın İblis olduğunu anlamıştı.

– Defol yanımdan ey Allah'ın düşmanı! Yemin ederim ki ben Rabbimin emrini yerine getireceğim, dedi.

İblis, Hazreti İbrahim'in kendisinin kim olduğunu anlamasından sonra ona tesir edemeyeceğini biliyordu. Bu sebeple işi uzatmanın manası yoktu. Hemen oradan uzaklaştı. Bu sefer de Hazreti Hacer'e gitti ve sordu:

– Ey Hacer, İbrahim nerededir?

– Zannederim odun toplamak üzere gittiler.

– Yazık sana ey Hacer! Onun, İsmail'i kurban etmek üzere geldiğini bilmiyor musun? Şu anda o İsmail'i kurban etmek üzeredir.

– İbrahim pek merhametli, pek şefkatli bir babadır. Böyle bir şeyi asla yapmaz.

– Şaşarım sana ey Hacer! O bir zamanlar sizi burada tek başınıza bırakıp gitmemiş miydi? Yiyeceğiniz, içeceğiniz yoktu. Yardım edecek kimseniz yoktu?

– O zaman bizi buraya Allah'ın emri ile bırakmıştı.

İblis'in yüzünde bir gülümseme peyda oldu. Şimdi sözüne inandırma imkânını bulmuştu:

– İşte bu defa da Allah'ın emriyle oğlunu kurban edecek!

Hazreti Hacer duruşunu hiç bozmadan cevap verdi:

– Eğer bunu Allah emretti ise yapmalıdır. Bize düşen, Allah'ın emrine teslim olmaktır.

– Ey Hacer! Sen ne merhametsiz bir kadınsın. Çocuğuna karşı hiç mi merhametin yok? Buna gönlün nasıl razı oluyor?

– Onu bana bağışlayan Allah'tır. Dilerse O'na kurban etmek de vazifemizdir.

– Sen neler söylüyorsun ey Hacer, aklın varsa koş yetiş. Rüyasına aldanarak oğlunu kesmeye çıkan İbrahim'e engel ol.

Hazreti Hacer birden adama dikkatle baktı:

– Sen mutlaka şeytansın, dedi. Defol buradan!

İblis'in, Allah'ın emrini ve takdirini her şeyin üzerinde tutan bu hanımı kandıramayacağı belli olmuştu. Şeytan, hiçbir iş yapamamış olmanın üzüntüsü içinde Hacer annemizin yanından da ayrıldı.

Hazreti İbrahim önde gidiyor, kurbanlık İsmail onu takip ediyordu. Bir ara Hazreti İsmail, yanında bir gölgenin belirdiğini hissetti. Baktı, tanımadığı bir adamdı.

– Güzel çocuk, baban seni nereye götürüyor, biliyor musun?

– Zannederim odun toplayacağız.

Şeytan "aldanıyorsun" dercesine başını salladı:

– Baban seni boğazlamanın ötesinde hiçbir şey düşünmüyor. Sözlerimin doğru olduğuna yemin ederim.

– Babam beni neden boğazlasın?

– Çünkü bunu ona Rabbi emretti.

Şeytan bu sözü, Hazreti İsmail'i inandırma maksadıyla söylemişti. Ama dediğine pişman olmuştu. Çünkü gelen cevap, bir çocuktan beklenmeyecek olgunluktaydı.

– O hâlde Rabbi ona neyi emretti ise onu yapmalıdır. Rabbimiz'in emri başımızın üzerinedir.

Şeytan ondan aldığı bu cevapla yetinmemişti. Hazreti İsmail'in babası hakkında beslediği kanaati sarsmaya

kesin kararlıydı. Nihayet Hazreti İsmail, onu babasına şikâyet etmek mecburiyetini hissedince Hazreti İbrahim:

– Onu taşla oğlum, buyurdu.

Hazreti İsmail, babasının tavsiyesiyle yerden aldığı taşları ona doğru fırlattı. Bu taşlama ile uzaklaşan şeytan biraz sonra ikinci defa göründü. Tekrar melunluğunu sergilemeye başladı. Hazreti İsmail onu tekrar taşladı. Biraz sonra Hazreti İsmail onu üçüncü defa taşlamaya mecbur kaldı. Üçüncü taşlamadan sonra şeytan ümidini kaybederek oradan uzaklaştı.

Artık Mina mevkiindeydiler. Kurban kesme mahalline gelmişlerdi. Hazreti İbrahim durdu, oğlunu karşısına aldı ve:

– Oğlum, ben rüyamda seni kurban olarak boğazladığımı görüyorum. Allahu Teâla, seni kurban etmemi emretmektedir. Ne dersin, ne düşünürsün, dedi.

Hazreti İsmail hiç tereddüt etmedi:

– Ey babacığım, sana ne emredildi ise onu yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın, cevabını verdi.

Hazreti İbrahim, bu davranış karşısında gözyaşları içerisinde Rabbine hamd ve şükür duygularını arz etti. Oğlunun bu tevekkül ve teslimiyeti, kendisi için de eşi bulunmaz bir bahtiyarlıktı.

Hazreti İsmail'in son sözleri şu oldu:

– Babacığım ellerimi, ayaklarımı bağla ki fazla çırpınmayayım. Elbiselerini topla ki kan sıçrayıp kirletmesin. Annem görür ve üzülür. Bıçağı şiddetle çal ki ölüm kolay olsun. Beni yüzümün üzerine yatır, yüzüme bakarsan bana acırsın. Ayrıca ben de bıçağı görmeyeyim, korkuveririm.

İbrahim Aleyhisselâm, oğlunun ellerini bağlayarak onu yüzü üzerine yatırdı ve sonra da elindeki bıçağı Hazreti İsmail'in boynuna olanca gücüyle çaldı. Çaldı, ama ortada kesilen bir şey yoktu. Hazreti İbrahim heyecan içinde bu duruma bir mana veremedi. Bıçağa baktı, keskindi. Şefkat ve merhamet hissiyle bıçağı yavaş çalmadığından emindi. İkinci ve üçüncü defasında kuvvetle çalınan bıçak, Hazreti İsmail'in boynunu yine kesmedi.

Hazreti İbrahim alnında biriken terleri silerken yıllarca evvel kendini ateşin yakmadığını hatırladı. O zaman ateşe "Yakma!" emrini veren Allah bugün de bıçağa "Kesme!" emrini vermişti. Derken "Allahü Ekber, Allahü Ekber" diye bir ses duydu. Başını kaldırdı. Cibril-i Emin, yanında semiz bir koç olduğu hâlde gökten inmekteydi. Derhâl hamd ve şükür duyguları içinde "Lâ ilâhe illallâhü vâllahü Ekber" dedi. Durumu fark eden Hazreti İsmail de Cenâb-ı Mevla'ya olan minnet ve şükranını dile getirerek "Allahü Ekber ve lillâhil hamd." dedi.

Allahu Teâla, Kur'ân'da bu büyük fedakârlığı anlatırken şöyle buyurmuştu:

"Çocuk büyüyüp yanında koşacak çağa erişince bir gün ona, 'Evladım, dedi. Ben rüyamda seni boğazlamaya giriştiğimi görüyorum, nasıl yaparız bu işi, sen ne dersin bu işe! Oğlu, 'Babacığım, dedi. Hiç düşünüp çekinme, sana Allah tarafından ne emrediliyorsa onu yap. Allah'ın izniyle benim de sabırlı, dayanıklı biri olduğumu göreceksin.' Her ikisi de Allah'ın emrine teslim olup, İbrahim oğlunu şakağı üzere yere yatırıp, Biz de ona, 'İbrahim! Rüyanın gereğini yerine getirdin (onu kurban etmekten seni muaf tuttuk) deyince (onları büyük bir sevinç kapladı). Biz iyileri işte böyle ödüllendiririz. Bu gerçekten de pek büyük bir imtihandı. Oğluna bedel ona büyük bir kurbanlık verdik. Sonraki nesiller içinde ona da iyi bir nam bıraktık ki o da bütün milletler tarafından şöyle denilmesidir: Selâm olsun İbrahim'e. Biz iyileri işte böyle ödüllendiririz." (Bkz. Saffat sûresi, 102-110. âyetler)

Böylece bu imtihan sona ermiş bulunuyordu. Cenâb-ı Mevlâ, Cebrail Aleyhisselâm vasıtasıyla bir koç göndererek Hazreti İsmail'in yerine onun kurban edilmesini emretmişti. Hazreti İbrahim getirilen koçu "Bismillâhi Allâhü Ekber" diyerek boğazladı. Hazreti İsmail'i kesmeyen bıçak bu defa görevini yerine getirmiş, biraz önceki kesmeyişinin de Allah'ın iznine bağlı olduğunu göstermişti. Bu olayın kıyamete kadar sürmesinin sebebi, müminlerin o teslimiyet olayını hayvanları kurban etmek suretiyle canlı tutmalarının Allah tarafından istenmesidir.

İmtihanın en büyüklerini yaşayan bu kutlu aile, bu büyük imtihanı da atlatmıştı. Neslinden yüzlerce peygamber gelecek olan bir insan, bu imtihanda da başarılı olmuştu. Bundan dolayı Kur'ân onları şöyle anlatıyor:

"Gerçek şu ki Allah Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ailesi ile İmran ailesini birbirinden gelen tek zürriyet hâlinde bütün insanlardan süzüp onlara üstün kılmıştır. Allah semîdir, alîmdir." (Bkz. Al-i İmran sûresi, 33. ve 34. âyetler)

Hazreti İbrahim, Şam'da hayatına devam ederken bir gün Cebrail Aleyhisselâm'ı karşısında buldu. Şöyle sesleniyordu görevli melek:

– Ey İbrahim! Rabbin kendisine bir ev yapmanı emrediyor!

Çok kısa zamanda Şam'dan hareket eden bu mübarek insan, tekrar Mekke'nin yolunu tuttu. Rabbi ne emrediyorsa müthiş bir tevekkül içerisinde yapmaya koşuyordu. Mekke'ye vardığında Hazreti İsmail'i karşısına alarak Cenâb-ı Hak'tan gelen emri haber verdi. Sonra da Cebrail Aleyhisselâm onlara, Kâbe'nin nereye ve nasıl yapılacağını gösterdi. Sıra mübarek binanın yapımına gelmişti. İsmail Aleyhisselâm taşları taşıyor, Hazreti İbrahim ise binayı örmeye çalışıyordu. Temeller atılmış, dualarla ve niyazlarla yapılan bina yükselmeye başlamıştı. Kur'ân bu manzarayı şöyle ifade ediyor:

"Ne vakit ki İbrahim, Beyt'in temellerini yükseltmeye başladı, İsmail ile birlikte şöyle dua ettiler: 'Ey Rabbimiz,

bizden kabul buyur, hiç şüphesiz işiten sensin, bilen sensin. Ey bizim Rabbimiz, hem bizim ikimizi yalnız senin için boyun eğen Müslümanlar kıl, hem de soyumuzdan yalnız senin için boyun eğen Müslüman bir ümmet meydana getir ve bize ibadetimizin yollarını göster, tevbemize rahmetle bakıver. Hiç şüphesiz Tevvâb sensin, Rahîm sensin. Ey bizim Rabbimiz! Bir de onlara içlerinden öyle bir peygamber gönder ki onlara senin âyetlerini okusun. Kendilerine kitabı ve hikmeti öğretsin, içlerini ve dışlarını tertemiz yapıp onları pak eylesin. Hiç şüphesiz aziz sensin, hikmet sahibi Sensin." (Bkz. Bakara sûresi, 127-129. âyetler)

Bu mübarek iki zatı seyreden melekler hem yapılan işleri alkışlıyor, hem de dualara "Âmin" diyerek manevî destek vermeye çalışıyorlardı. Samimiyet içerisinde açılan elleri boş çevirmeyen Rabbimiz, İbrahim soyunu mübarek ve bereketli etti. Onun soyundan birçok peygamber geldi. Her şeyden önemlisi Kâinatın Efendisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, İsmail Aleyhisselâm'ın soyundan gelerek bu âlemi şereflendirdi.

Hazreti İsmail, sıcak ve yorgunluk demeden kaldırabileceği taşları omuzlayıp getirmeye çalışıyordu. Sıcakta kan ter içerisinde yapılan bu hizmet çok büyük değer ifade ediyordu. Şefkatli baba, getirilen bu taşları, Allah'ın adını anarak duvara yerleştirmeye çalışıyordu. Duvar yükseldikçe, Hazreti İbrahim'in ayağının altına büyük bir taş alması gerekti. İskele olarak kullanılan bu taş, kıyamete

kadar bir mucize olarak kalmak üzere Hazreti İbrahim'in ayak izini taşıyacaktı. Bu taş hâlen, Kâbe'nin yanında Makam-ı İbrahim diye bilinen yerde bir camekânın içerisinde muhafaza edilmektedir.

Hazreti İbrahim'in tavafın başlangıç yerini tespit etmek için, Kâbe'nin bir köşesine farklı bir taş koyması gerekiyordu. Hazreti İsmail, böyle bir taş bulabilmek için Ebu Kubeys Tepesi'ne kadar gitti. Nihayet aradığı taşı bulmuştu. Sanki bu taş konacak yer için özel tasarlanmıştı. Hazreti İbrahim getirilen taşı görünce çok sevindi. Tam aradığı taştı bu. Kâbe'nin güneydoğu kısmına konan taş, insanın göğüs hizasına gelebilecek yükseklikteydi. Bu taş Hacer'ül Esved idi. Ta o günden bugüne kadar Kâbe kaç defa tamir gördüyse, bu taş hep aynı yere kondu. Hazreti İbrahim ve biricik evladı, verilen bu şerefli görevi tamamlamıştı. Rabbimiz bu hususta şöyle buyurdular:

"İbadet yeri olarak yeryüzünde yapılan ilk bina Mekke'deki Kâbe olup, pek feyizlidir, insanlar için hidayet rehberidir. Orada apaçık alametler ve deliller, İbrahim'in makamı vardır. Kim Beytullah'a girerse korkudan emin olur. Ziyarete gücü yeten herkese Beytullah'ı ziyaret etmek, Allah'ın onun üzerindeki hakkıdır. Nankörlük edip bu hakkı tanımayana Allah'ın hiçbir ihtiyacı yoktur, o bütün âlemlerden müstağnidir." (Bkz. Al-i İmran sûresi, 96-97. âyetler)

İbrahim Aleyhisselâm bu mübarek binayı yapınca Rabbimiz'den şu emri aldı:

– İnsanları hacca çağır, yürüyerek veya incelmiş binekler üstünde (uzak yollardan) her derin vadiyi aşarak sana gelsinler. Ta ki kendilerine ait birtakım menfaatlere şahit olsunlar; Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği hayvanları belli günlerde kurban ederken O'nun adını ansınlar. Siz de onlardan yiyin, yoksulu ve fakiri de doyurun. Sonra kirlerini giderip temizlensinler. Adaklarını yerine getirsinler. Kâbe'yi tavaf etsinler.

Hazreti İbrahim, bu emri alır almaz Ebu Kubeys Tepesi'ne çıkarak insanları hac emrini yerine getirmek için davet etti. Haccın nasıl yapılacağını Cebrail Aleyhisselâm'dan öğrenerek, halka nasıl haccedileceğini öğretti. Bundan sonra da Şam'a döndü. Bu arada Hazreti İsmail'in annesi Hacer validemiz vefat etti. Rabbim şefaatine mazhar eylesin.

Hazreti İbrahim, bir gün Rabbimize şöyle demişti:

– Ya Rabbi! Ölüleri nasıl dirilteceğini bana gösterir misin?

Cenâb-ı Allah:

– Ne o yoksa buna inanmadın mı, buyurdu.

Hazreti İbrahim:

– Elbette inandım, fakat sırf kalbim tatmin olsun diye bunu istedim, dedi.

Allahu Tealâ buyurdu ki:

– Dört kuş tut, onları kendine alıştır. Sonra kesip her dağın başına onlardan birer parça koy. Sonra da onları çağır, koşa koşa sana geleceklerdir. İyi bil ki Allah üstün kudret, tam hüküm ve hikmet sahibidir.

Birbirinden farklı özellikleri olan dört tane kuşu kendisine alıştıran Hazreti İbrahim, dördünü de kesip her bir parçasını birbirine kattı ve dört tane tepeye koydu. Kuşları daha sonra isimleriyle çağırınca, onların yanına geldiklerini gördü. Hazreti İbrahim, böyle bir şeyi herhangi bir şüpheden dolayı istememişti. O sadece, Rabbimiz'in kudretini görmek ve insanlara göstermek istemişti.

İbrahim Aleyhisselâm, bir gün çok temiz giyimli, temiz simalı ve mert bakışları olan üç tane delikanlıyla karşılaştı.

– Selâm sana, dediler.

Hazreti İbrahim:

– Size de selâm, dedi ve içinden 'Bunlar tanımadığım kimseler, hayırdır inşallah!' diye geçirdi.

Onlara yemek getirmek için gizlice ailesinin yanına geçti ve semiz bir dana kebabı getirdi. Önlerine koyup:

– Buyurmaz mısınız, dedi.

Yemediklerini görünce onlardan içine bir korku düştü. Gelenler bunu fark edince Hazreti İbrahim'e:

– Korkma, dediler ve onu çok bilgili bir oğul ile müjdelediler. Bunun üzerine İbrahim Aleyhisselâm'ın hanımı Sare validemiz bir çığlık atarak geldi ve elini yüzüne vurarak:

– Ben kısır, yaşlı bir insanım, nasıl çocuğum olur, deyince misafir melekler:

– Evet, bu böyledir. Rabbin böyle buyurdu. Gerçekten O, hüküm ve hikmet sahibidir. Her şeyi hakkıyla bilir, dediler.

Hazreti İbrahim, kendisine misafir olarak gelen meleklere:

– Peki, sizin gelişinizin asıl sebebini öğrenebilir miyim ey değerli elçiler, diye sorunca onlar da:

– Gerçekten biz günahkâr bir kavim olan Lut kavmine gönderildik. Onların üzerine çamurdan pişirilmiş sert taşlar yağdıracağız. O taşlardan her birinin, haddi aşanlardan kime isabet edeceği Rabbin katında işaretlenmiştir, dediler.

İbrahim Aleyhisselâm çok merhametli bir insandı. Meleklere:

– Ne kadar iman etmiş insan olsa Rabbim bu azabı kaldırır, diye sordu.

Aralarında elli insan, kırk insan, otuz insan derken bu kadar insanın bile iman etmediği anlaşılınca Rabbimiz'in hükmünün kesin olduğu ifade edildi.

Melekler, Hazreti İbrahim'e bir evlat müjdelemek için gelmişlerdi. Doğacak çocuklarının adının İshak, ondan da Yakub'un olacağını müjdelemişlerdi. Sare validemiz yaşlı bir kadın olmasına rağmen, Allah onun da soyundan mübarek elçiler göndermek için böyle bir mucize lütfetmişti. O zaman Hazreti İbrahim yüz yirmi, Sare validemiz de yüz yaş civarında idi.

Hazreti İbrahim'e hem Hıristiyanlar hem de Yahudiler sahip çıkmaya çalışmışlardı. Şunu bilmiyorlardı ki Allah'ın elçileri bütün insanlığın peygamberleridir. Kur'ân-ı Kerîm bu hususa şöyle işaret ediyor:

"Ey Kitap ehli! Tevrat da İncil de kendisinden çok sonra gönderildikleri hâlde, ne diye İbrahim hakkında iddialaşıyorsunuz? Buna da mı akıl erdiremiyorsunuz? Haydi diyelim ki az çok bildiğiniz konularda tartışıyorsunuz. Peki, ne diye hakkında bilginiz olmayan hususlarda tartışıyorsunuz? Hâlbuki işin doğrusunu Allah bilir, siz bilemezsiniz. İşte bu konudaki gerçek şudur: İbrahim Yahudi de değildi, Hıristiyan da değildi. Lâkin o batıl dinlerden uzaklaşmış, tertemiz halis bir Müslüman idi. Ve asla müşriklerden olmamıştı. İnsanlar içinde İbrahim'e en yakın olanlar; ona tâbi olanlar, bu Peygamber ve bu Peygamber'e iman edenlerdir. Allah müminlerin dostudur." (Bkz. Al-i İmran sûresi, 65-68. âyetler)

Hazreti İbrahim Aleyhisselâm, Kur'ân'da en çok bahsedilen peygamberlerden birisidir. Yaptığı mücadele ve

teslimiyeti müthiştir. Rabbimiz ona sahifeler indirmiştir. Buna işaret eden Kur'ân-ı Kerîm şöyle der:

"Kendisini kötülüklerden arındıran, Rabbinin adını anıp namaz kılan felaha erer. Fakat bilakis siz dünya hayatını ve zevklerini tercih ediyorsunuz. Hâlbuki ahiret mutluluğu daha üstün, daha hayırlı, hem de ebedîdir. Bu elbette önceki sahifelerde, İbrahim ile Musa'ya verilen sahifelerde de bildirilmiştir." (Bkz. Alâ sûresi, 14-19. âyetler)

Sevgili Peygamberimiz kıyamet gününde insanların yalın ayak, çıplak ve sünnetsiz olarak haşredileceklerini bildirir. "İnsanlardan ilk defa elbise giydirilecek olanı da Hazreti İbrahim'dir." diye buyurmuşlardır. Allah Resûlü, miraca çıktığında Hazreti İbrahim'i altıncı kat semada görmüş, İbrahim Aleyhisselâm Peygamberimiz'i "Merhaba salih oğul, salih peygamber" diye karşılamıştır.

Bu büyük peygamber yüz altmış yaşında Rabbine kavuştu. Allah şefaatinden bizleri mahrum etmesin. Salât ü selâm, onun ve ashabının üzerine olsun. Âmin.

HAZRETİ LUT ALEYHİSSELÂM

Hazreti Lut Aleyhisselâm, Hazreti İbrahim'in kardeşinin oğludur ve ona ilk iman edenlerdendir. Yaşadıkları beldeden ayrılmak zorunda kalınca beraberce Şam'a kadar gitmişlerdi.

Cenâb-ı Allah, Sedum halkına Hazreti Lut'u peygamber tayin etti. Hak ve hakikat yolundan sapıtmış olan bu kavim, her türlü ahlaksızlığı yapıyordu. Bu durumu gören mübarek insanın kanı donmuş, tüyleri diken diken olmuştu. İşin garibi gerçekleştirdikleri ahlaksızlıklar hayat tarzı hâline gelmişti. Bu ahlaksız kavim, Allah'ı tanımadıkları gibi uyarıcıları da başlarından def ediyorlardı. Hayat tarzlarının bozulmaması ve ahlaksızlıklarının devamı adına, doğruyu telkin edenleri başlarından savmak için ellerinden gelen gayreti gösteriyorlardı.

Bozulan sadece ahlak değil bütün bir hayat nizamıydı. Dürüstlük, ticaret, aile hayatı her şey bozulmuştu.

İyilik ve güzellik adına ne varsa rafa kaldırılmış, şeytanın telkinleri baş tacı yapılmıştı. Yollar kesiliyor, gelen geçenin malları elinden alınıyordu. Mu'tefike Kasabası'nda peygamber olan Lut Aleyhisselâm'ın işi çok zor görünüyordu.

Hazreti Lut Aleyhisselâm da kendisinden önce gelen peygamberlerin yaptığı gibi insanlara Yüce Rabbimiz'i anlattı. O'ndan korkmayı, emirlerine başkaldırmamayı, ahlaksızlıktan vazgeçmek gerektiğini hatırlattı. Fakat bu mübarek insanı dinleyen yoktu. Anlatılanlar bir kulaktan giriyor diğerinden çıkıyordu. Hatta bu mübarek insan alaya alınıyor, kasabanın düzenini bozuyor diye kendisine tehditler savruluyordu. Kasabada zorbalıkla bu işin öncülüğünü yapanları aşıp, ahlaksızlığı terk ettirmek bayağı zor görünüyordu.

Hazreti Lut onlara:

– Niçin böyle ahlaksızlıklar yapıyorsunuz, diye sorduğunda sorusuna alaylı cevaplar veriyorlardı.

Kur'ân-ı Kerîm bu hususu şöyle ifade ediyor:

"Lut'un halkı da Lut'u yalanladı ve O'nu yalanlamakla bütün resûlleri yalanlamış oldular. Kardeşleri Lut onlara şu tebliğde bulunmuştu: 'Allah'a gönülden saygı duymalı ve O'na isyandan, dolayısıyla O'nun azabından sakınmalı değil misiniz? Şüphesiz ki ben size gönderilmiş güvenilir

bir elçiyim. O hâlde artık Allah'tan korkun, O'na karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin. Ben bu davetimin karşılığında sizden bir ücret istemiyorum, benim ücretimi verecek olan ancak Âlemlerin Rabbi'dir.'" (Bkz. Şuara sûresi, 160-164. âyetler)

Hazreti Lut Aleyhisselâm, insanları Allah'ı tanımaya, iyiye ve güzele davet ediyordu. Fakat onu dinleyen yoktu. Üstelik kendilerinin dünya ve ahiretlerini kurtarmaya çalışan bir insana tehditler savurma cüretkârlığında bulunuyorlardı. Lut Aleyhisselâm'ın, bu azgın ve sapkın kavme göre sadece susturulması lazım gelen bir adamdı. Hazreti Lut'un Rabbinden getirdiklerine inanmak yerine, âdeta onunla alay etmeyi tercih ediyorlardı.

Bir gün Hazreti Lut'a üç tane misafir geldi. Bunlar çok yakışıklı delikanlılardı. Kapıyı çalan bu üç genç, onun evine misafir olmak istediklerini söylediler. Lut Aleyhisselâm ne yapacağını ne diyeceğini şaşırmıştı. Bu azgın ve sapkın kasaba, bu genç delikanlılara bir zarar verir diye içi tir tir titredi. Ancak kendisine gelen insanları misafir etmemek bir peygambere yakışmazdı. Korku ve endişe içerisinde gelen bu üç aziz misafiri içeriye aldı.

Ne yazık ki Hazreti Lut'a hayat arkadaşı olmuş hanımı, kendisine iman etmediği gibi bu ahlaksız kavimle kocasına karşı dayanışma içerisindeydi. Eve gelen genç delikanlıları gören nasipsiz kadın, soluğu doğru kasabanın

ahlaksızlığına ön ayak olanların yanında aldı. Evlerine çok yakışıklı üç tane delikanlının geldiğini haber verince serseriler buna çok sevindiler. Ellerinde meşalelerle doğruca Hazreti Lut'un kapısına dayandılar. Ondan, gelen misafirleri kendilerine vermelerini istiyorlar, eğer vermezse zorla alacaklarını söylüyorlardı. İstekleri yerine gelmezse sonlarının ölüm olacağını söylüyorlardı. Lut Aleyhisselâm, ne kadar dil döktüyse de kapıya dayanan bu zorbaları kötü isteklerinden vazgeçirmeye bir türlü gücü yetmedi.

Gelen misafirler insan suretine girmiş meleklerdi. Fakat Hazreti Lut, onların kim olduklarını bilmiyordu. Eğer bilebilse belki bu kadar endişelenmeyecekti. Kapısına dayanan adamlara şöyle dedi:

– Ey kavmim! İşte size kızlarım, onlar sizin için nikâh akdi ile daha temizdirler. Gelin Allah'tan korkun, beni misafirlerime rezil rüsva etmeyin. İçinizde hiç aklı başında bir adam yok mu?

Onlar:

– Sen de bilirsin ki bizim senin kızlarınla bir ilgimiz yoktur. Sen bizim ne istediğimizi gayet iyi biliyorsun, dediler.

Hazreti Lut dedi ki:

—Ne olurdu size karşı bir kuvvetim olsaydı, ya da çok sarp bir yere sığınabilseydim.

Bunun üzerine melekler şöyle diyerek onu rahatlattılar:

– Ey Lut! Biz Rabbinin elçileriyiz. Hiç endişelenme, sana el uzatamayacaklardır. Gecenin bir vaktinde ailenle çık ve içinizden kimse geriye dönmesin, ancak eşin hariç. Kavminin başına gelecek olan onun da başına gelecektir. Helakleri için tayin edilmiş vakit de sabahtır, yoksa sabah yakın değil mi?

Hazreti Lut Aleyhisselâm bu habere sevinmişti. Allah'ın emaneti olan misafirlerine zarar gelmemesi onun için çok önemliydi. Hele melek olduklarını söylemeleri onun yüreğine su serpmişti. Demek ki ona, bu kötü kavmin akıbetini haber vermeye gelmişlerdi. Âyette de ifade edildiği gibi bu azgın insanlar uyarılara kulak tıkamışlar ve vaat edilen azabın başlarına gelmesini hak etmişlerdi. Kur'ân'ın ifadesiyle artık zaman gelmişti:

"Nihayet emrimiz uygulamaya konunca o kirlenmiş memleketin üstünü altına getirdik ve üzerine pişmiş balçıktan taş yağdırdık. Taşlar yağdırdık Rabbin katında her birinin kime gideceği belirlenmiş. Böyle bir taş yağmuru, her dönemde ve her yerdeki zalimlerden uzak değildir." (Bkz. Hud sûresi, 82. ve 83. âyetler)

Hazreti Lut, yola çıkınca geriye bakmadan yoluna devam etmesi istenmişti. Kur'ân'da bununla ilgili Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Lut'un halkı da kendilerine yapılan onca ikazı yalanladı. Biz de hepsinin üzerine taş savuran bir fırtına gönderdik, ama Lut'un ailesi hariç. Onları seher vakti kurtardık. Tarafımızdan bir nimet olarak kim şükrederse onu işte böyle kurtarırız. Lut onları, günahkârları tutup yakalamamızın pek şiddetli olacağını söyleyerek uyarmıştı. Ama onlar uyarılara kulak vermeyip, sürekli mücadeleye giriştiler. Lut'un misafirlerine karşı niyetlerini bozdular ve sürekli onu rahatsız ettiler. Biz de gözlerini silme kör ettik. 'Haydi, tadın Benim cezalandırmamı ve tehditlerimin sonucunu!' Önüne geçilmez kalıcı bir azap kendilerini sabahleyin bastırıverdi. 'Haydi, tadın Benim cezalandırmamı ve tehditlerimin sonucunu!' " (Bkz. Kamer sûresi, 33-39. âyetler)

Hazreti Lut Aleyhisselâm, kendisine iman eden kızlarıyla beraber seher vaktinden önce yola çıktı. Zaten vaat edilen azabın da sesi duyulmaya başlanmıştı. Zikir ve tespihle yollarına devam ederlerken Hazreti Lut, kızlarına sık sık geriye bakmamalarını tembihliyordu. Hanımı ise onların peşinden giderken dönüp arkasına bakmış ve bir anda taş kesilmişti. Bunca sene kocasına muhalefet edip ahlaksız insanlarla birlik olmuş ve son anda kocasının arkasından gitmeye kalkışması ona bir fayda vermemişti.

Ahirette de Hazreti Lut'tan şefaat ummaya yüzü olmayacaktı. Her peygamber ümmetiyle kendi sancağı

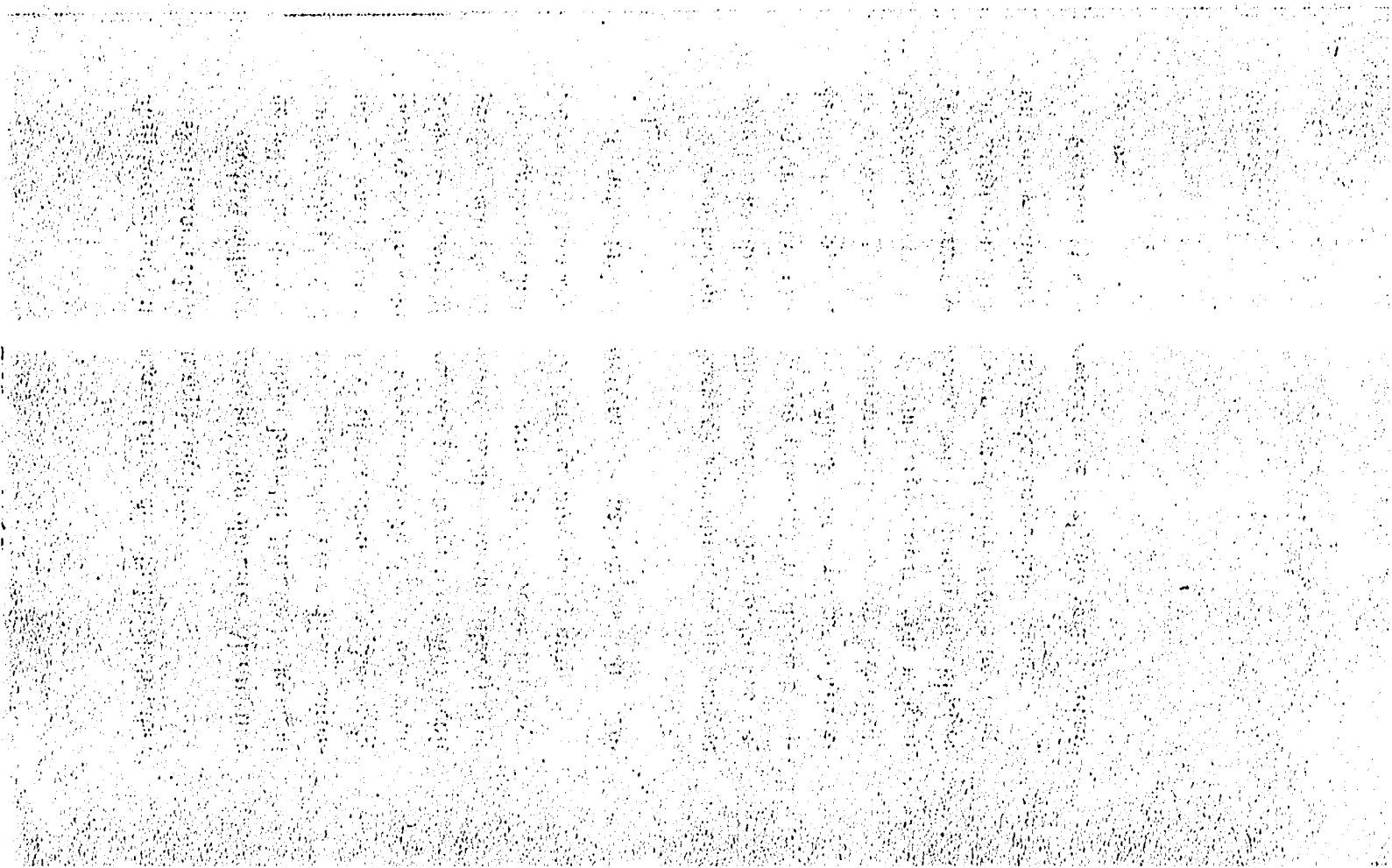
altında toplanırken Hazreti Lut, sadece kızlarıyla beraber başka ümmeti olmadan toplanacaktır.

Sedum halkının cezası pek ağır olmuştu. Altı üstüne getirilen kasaba yerin dibine batırıldı. Bu gün bu kasabanın yerinde Lut Gölü bulunmaktadır. Yerin dibine batırılan bu kasaba, âleme ibret olarak hâlen çok pis kokmaktadır ve bu pis kokuyla kıyamete kadar devam edecektir. Gelenleri acayip bir kokuyla karşılayan bu gölün hiçbir yerde rastlanmayan kokusu, tuzluluk oranın yüksekliği ve zift salgılaması hâlâ devam etmektedir. Gölde herhangi bir canlı yaşamadığı gibi hareketlenme dahi yoktur.

Cenâb-ı Hak, Hazreti Lut ve kızlarına salât ü selâm eylesin.

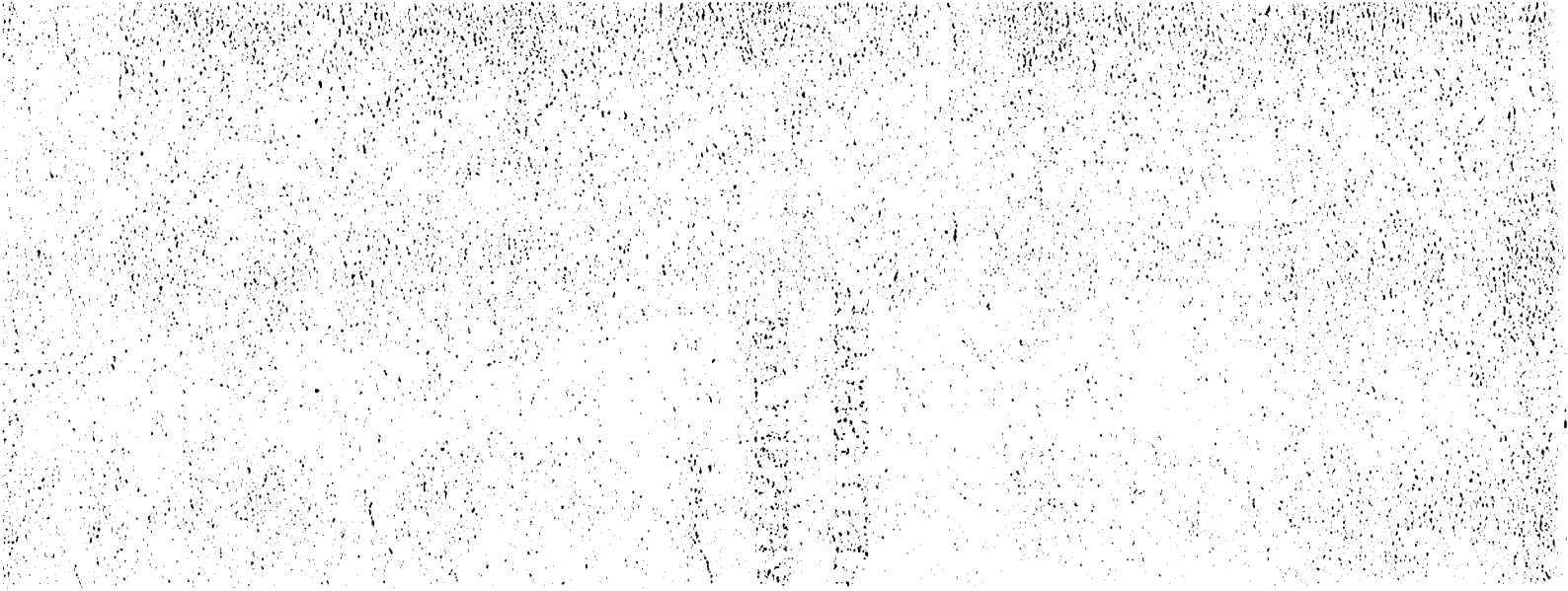
Sedum halkının cezası pek ağır olmuştu. Altı üstüne getirilen kasaba yerin dibine batırıldı. Bu gün bu kasabanın yerinde Lut Gölü bulunmaktadır. Yerin dibine batırılan bu kasaba, âleme ibret olarak hâlen çok pis kokmaktadır ve bu pis kokuyla kıyamete kadar devam edecektir. Gelenleri acayip bir kokuyla karşılayan bu gölün hiçbir yerde rastlanmayan kokusu, tuzluluk oranın yüksekliği ve zift salgılaması hâlâ devam etmektedir. Gölde herhangi bir canlı yaşamadığı gibi hareketlenme dahi yoktur.

Cenâb-ı Hak, Hazreti Lut ve kızlarına salât ü selâm eylesin.

HAZRETİ İSMAİL ALEYHİSSELÂM

Hazreti İsmail Aleyhisselâm'ın babası Hazreti İbrahim annesi ise Hacer validemizdi. Peygamber Efendimiz'in soyu, Hazreti İbrahim'den sonra Hazreti İsmail ile kendisine ulaşmıştı.

Bin bir çile ve ıstırapla hayatına devam eden bu mübarek insan, tıpkı babası İbrahim Aleyhisselâm gibi davasını anlatırken hiç yılmadı. Allah'a teslimiyeti tamdı. Babası tarafından kurban edilmeye götürüldüğü zaman bile:

– Ey babacığım, sana ne emredildi ise onu yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın, demişti.

Hazreti İsmail, babası vefat ettikten sonra Kâbe'ye ait hizmetleri ve hac ile ilgili görevleri yerine getirmeye başladı. Daha sonra kendisine peygamberlik verildi. Mekke'de bulunan Cürhümlüler'e, civar kabilelere ve Yemen'de

bulunan Amalikalılar'a peygamber olarak görevlendirildi. Hazreti İsmail, aldığı görevi yerine getirirken son derece sabırlı davrandı. Onunla ilgili Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyrulur:

"Kitapta İsmail'i de an! Gerçekten o verdiği sözü yerine getiren biri idi. Resûl ve nebi idi. Halkına namazı ve zekâtı tavsiye ederdi. Rabbinin razı olduğu biri idi." (Bkz. Meryem sûresi, 54-55. âyetler)

Ayrıca Kur'ân- ı Kerîm, Hazreti İsmail ile ilgili olarak ümmetine tavsiyesini de bildirmiştir:

"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlarla taşlar olan o müthiş ateşten koruyun. Onun başında heybetli, sert ve şiddetli melekler olup onlar asla Allah'a isyan etmez ve kendilerine verilen bütün emirleri tam yerine getirirler. Ey kâfirler! Siz ise bugün boşuna mazeret ileri sürmeyin! Siz ne yaptıysanız onun cezasını çekeceksiniz. Ey iman edenler! Samimi ve kesin bir dönüşle Allah'a tövbe ediniz. Böyle yaparsanız Rabbinizin sizin günahlarınızı affedeceğini, sizi içinden ırmaklar akan cennetlere yerleştireceğini umabilirsiniz. O gün Allah, Peygamberini ve onun beraberindeki müminleri utandırmaz. Onların nuru, önlerinden ve sağ taraflarından süratle ilerler. Şöyle derler onlar: 'Ey Kerim Rabbimiz! Nurumuzu daha da artır, tamamına erdir, kusurlarımızı affet çünkü Sen her şeye kadirsin!'" (Bkz. Tahrim sûresi, 6-8. âyetler)

Yüce Kitabımız Kur'ân, Hazreti İsmail ve diğer peygamberlerin faziletlerini başka bir sûrede şöyle anlatıyor:

"İsmail'i, Elyasa'ı, Yunus'u, Lut'u da nübüvvete erdirdik. Her birini de yaşadıkları asrın insanlarından üstün kıldık. Onların babalarından, zürriyetlerinden, kardeşlerinden kimini de aynı şekilde etraflarındaki insanlara üstün kıldık, onları seçtik, onları doğru yola götürdük. İşte bu yol Allah'ın hidayet yoludur ki kullarından dilediğini ona götürür. Eğer onlar Allah'a ortak tanısalardı, bütün yaptıkları, elde ettikleri bütün kazançları heder olmuş gitmişti. İşte onlar kendilerine kitap, hikmet, hükümranlık ve nübüvvet verdiğimiz şahsiyetlerdir. Şimdi o müşrikler bu nübüvveti inkâr ederlerse biz nübüvveti inkâr etmeyip ona sahip çıkan bir topluluk görevlendiririz." (Bkz. Enam sûresi, 86-89. âyetler)

Hazreti İsmail görevini yerine getirirken bir kısım insanlar ona iman etmiş, bunun yanında iman etmeyenler de olmuştu. Yüz otuz yedi yaşında vefat ettiği bilinen Hazreti İsmail Aleyhisselâm, vefat etmeden önce kızının, kardeşinin oğluna nikâhlanmasını istedi. Vasiyeti hemen yerine getirildi. Vefat edince de Kâbe'nin yanında Hicr denen yere annesinin yanına defnedildi.

Takip eden yıllarda Haccac-ı Zalim denen adam, Kâbe'ye mancınıklarla taş fırlatmış ve Kâbe'yi yıkmıştı. Abdullah bin Zübeyr, bu mübarek binayı tamir ederken

Hatim denen yeri kazdırınca burada yeşil bir tabuta rastladı. Bu tabut hakkında Abdullah bin Safvan'a soruldu. O da şu bilgiyi verdi: "Burası, İsmail'in kabridir. Sakın onu yerinden kımıldatma."

Hazreti İsmail Aleyhisselâm vefat edince, Kâbe ile ilgili görevleri çocukları devam ettirdiler. Bir zaman sonra geçim sıkıntısı çeken çocuklarının bir kısmı başka beldelere dağıldılar. Rabbim, Hazreti İsmail'e ve ashabına salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ İSHAK ALEYHİSSELÂM

Hazreti İshak Aleyhisselâm, anne ve babasının yaşlılık zamanında dünyaya gözlerini açmıştı. Yıllardır çocukları olmayan Hazreti İbrahim ve hanımı Sare'nin, yaşları ilerlemiş olmasına rağmen çocukları oldu. Çocuklarının olacağını müjdeleyen melekler, bu iki insanı şaşırtmışlardı. Kur'ân-ı Kerîm bu hususu şöyle anlatır:

"Bir zaman da elçilerimiz İbrahim'e varıp onu müjdelemek üzere 'Selâm sana!' dediler. O da 'Size selâm!' deyip çok kalmadan elinde nefis, güzelce kızartılmış körpe bir dana getirip ikram etti. Ama misafirlerinin ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce onların bu hali hoşuna gitmedi ve onlardan kuşkulandı, kalbine bir korku girdi. 'Korkma!' dediler. Çünkü biz aslında Lut kavmini imha etmek için gönderildik. Bu sırada hanımı da hizmet için ayakta durmuş, onları dinliyordu. Bunu işitince korkusunun geçmesinden ötürü gülümsedi. Biz de ona İshak'ın,

onun peşinden de Yakub'un doğacağını müjdeledik. İbrahim'in hanımı 'Ay, dedi, ben bir kocakarı, kocam da bir pir iken ben mi doğuracağım! Doğrusu bu çok şaşılacak bir şey!' Elçi melekler ' Sen, dediler, Allah'ın emrine mi şaşırıyorsun? Ey ehl-i beyt! Allah'ın rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun. O gerçekten her türlü hamde layıktır, hayır ve ihsanı boldur." (Bkz. Hud sûresi, 69-73. âyetler)

Bu bir mucizeydi. Normal şartlarda bu yaştaki insanların çocuk sahibi olması mümkün değildi. Fakat Cenâb-ı Hak, gücünü kudretini insanlar ibret alsınlar diye çeşitli şekillerde gösteriyordu. Yıllarca çocuk hasretiyle yanan bu mübarek insanlar, Hazreti İsmail'in Hacer validemizden olmasından sonra ikinci bir sevinci de Hazreti İshak ile yaşadılar. Hem de peygamber olacağı müjdesiyle.

Hazreti İshak Şam'da peygamberlik yapmıştır. Kur'ân-ı Kerîm Hazreti İshak'ı şöyle anlatır:

"Biz ona İshak ile Yakub'u ihsan ettik ve her birini nübüvvete erdirdik. Daha önce de Nuh'u ve onun neslinden Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u da nübüvvete erdirdik. Biz iyi hareket edenleri işte böyle ödüllendiririz." (Bkz. Enam sûresi, 84. âyet)

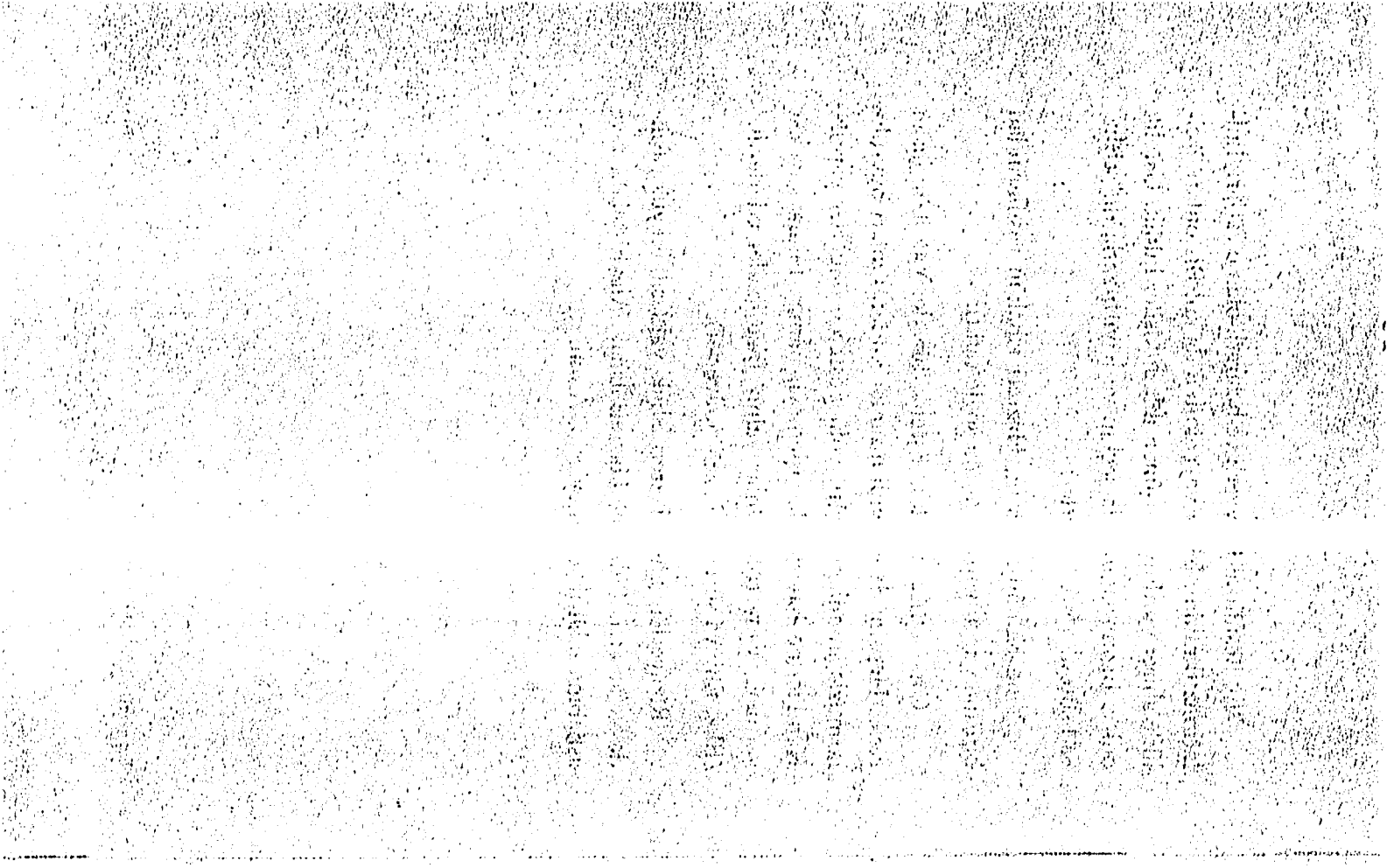
Başka bir sûredeki âyette ise Hazreti İshak'la ilgili şöyle denir:

"Ey Resûlüm! Kuvvetli ve basiretli olan o zatları, kullarımız İbrahim, İshak ve Yakub'u da an! Biz onları özellikle ahiret yurdunu düşünen ihlâslı kişiler kıldık. Üstelik onlar, Bizim yanımızda seçkin ve hayırlı zatlardı." (Bkz. Sad sûresi, 45-47. âyetler)

Yine Kur'ân-ı Kerîm, Hazreti İshak'ın vasıflarından birisine vurgu yaparken onu şöyle tanıtır:

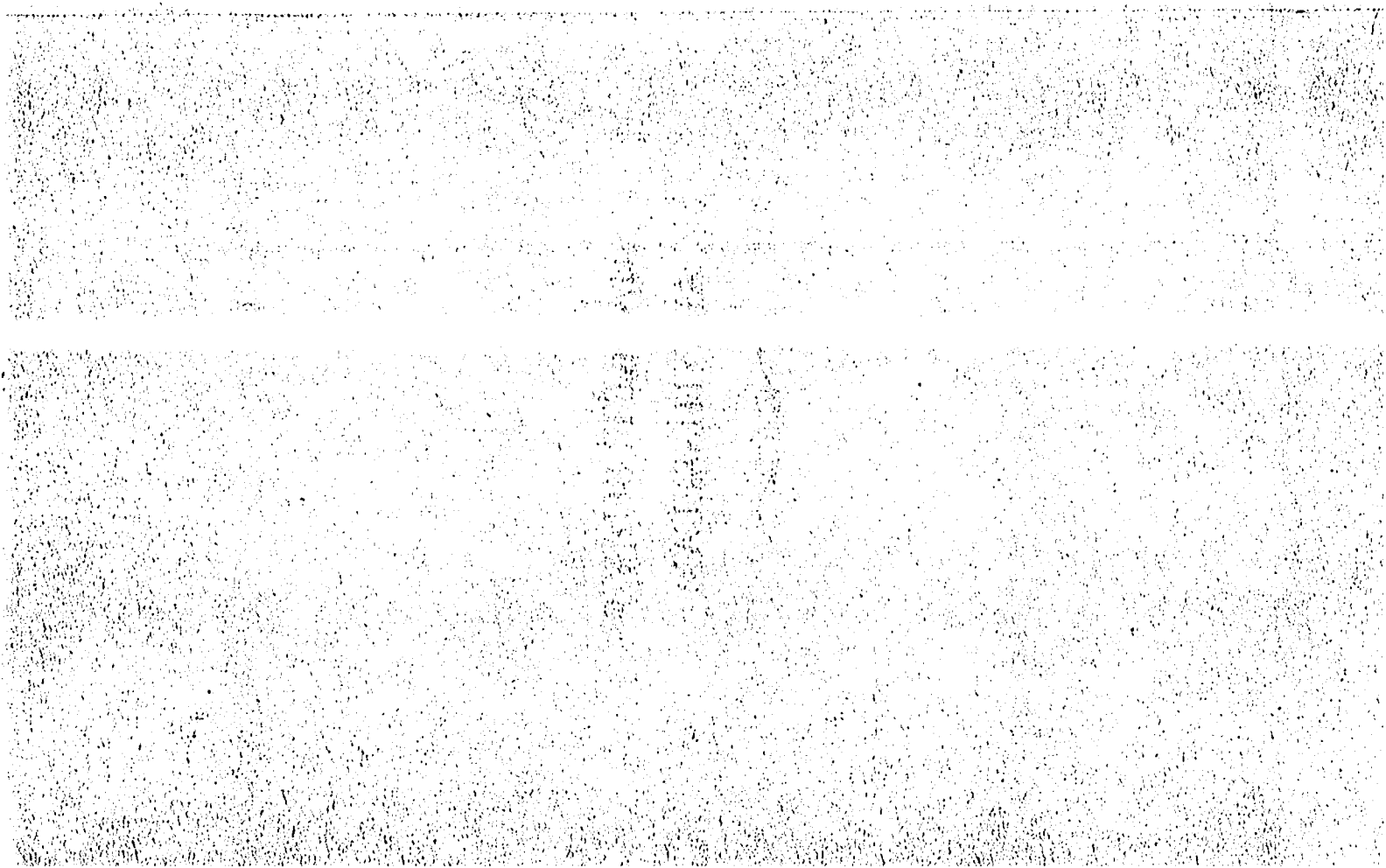
"Ona ayrıca İshak'ı, üstelik bir de Yakub'u ihsan ettik. Hepsini de erdemli insanlar kıldık. Onları buyruklarımızla insanlara doğru yolu gösteren önderler yaptık. Kendilerine hayırlı işler işlemeyi, namaz kılmayı, zekât vermeyi, vahyettik. Onlar yalnız Bize ibadet ederlerdi." (Bkz. Enbiya sûresi, 72. ve 73. âyetler)

Rivayetlere göre Hazreti İshak, yaklaşık iki yüz yaşında vefat etti. Rabbim, Hazreti İshak Aleyhisselâm'a ve ashabına salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ ŞUAYB ALEYHİSSELÂM

Hazreti Şuayb, Medyen halkına gönderilmiş bir peygamberdi. Medyenlilere verilen sayısız nimetler onları şımartmıştı. Kendilerine verilen pek çok güzelliğe karşı bunları verene teşekkür etmeleri gerekirken onlar bunun tam tersini yapıyorlardı. Çeşitli hileler, alışverişte ölçü ve tartıya dikkat etmeme, halkın malını kötü gösterip düşük ücretlerle satın almak gibi kötü fiiller onlar için övünç kaynağıydı. Halkın içinde bir tarafta hakkını alamayan mazlumlar, diğer tarafta şımarık ve kendisini uyanık zanneden zalimler vardı.

Hazreti Şuayb; son derece mütevazı, hâlim selim, yumuşak huylu bir insandı. Kavminin yaptıklarını görüyor, onların akıbetlerinin iyi olmadığını sık sık hatırlatıyordu. Kavmine:

– Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. Ölçeği de teraziyi de eksik tutmayın. Ben

sizi hayır ve bolluk içinde görüyorum. Bununla beraber yine de sizi kuşatacak bir günün azabından korkuyorum. Ey kavmim! Ölçerken ve tartarken adaleti yerine getirin. Halkın malına densizlik etmeyin ve yeryüzünde fesatçılık yaparak fenalık etmeyin. Eğer mümin iseniz, Allah'ın helâlinden size ihsan ettiği kâr sizin için daha hayırlıdır. Ben sadece sizin iyiliğinizi düşünerek öğüt veriyorum, yoksa sizin üzerinizde bir bekçi değilim, diyordu.

Kavmi ona şöyle cevap verdi:

– Ey Şuayb! Atalarımızın taptıklarını terk etmemizi veya mallarımızda dilediğimizi yapmaktan vazgeçmemizi sana namazın mı emrediyor? Oysaki sen, yumuşak huylusun ve aklı başında bir adamsın.

Şuayb Aleyhisselâm dedi ki:

– Ey kavmim! Şayet ben Rabbimden ispat edici bir delil üzerinde bulunuyorsam ve şayet bana, O kendi katından güzel bir rızık ihsan etmişse, söyleyin bakalım ben ne yapmalıyım? Ben size karşı çıkmakla sizi menettiğim şeylere kendim düşmek istemiyorum. Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmeye çalışıyorum. Muvaffakiyetim de ancak Allah'ın yardımı ile olacaktır. Ben yalnızca O'na dayandım ve ancak O'na döneceğim.

Toplumda baskı, zulüm ve menfaat çetesini kurmuş olan Medyen'in ileri gelenleri, düzenlerinin bozulmasını istemiyorlardı. Allah'ın peygamberi elinden geldiği kadar

onları tek ve bir olan Yaratıcı'ya çağırıyor, fakat onlardan en ufak bir hareket göremiyordu. Hazreti Şuayb, sık sık onları bu hastalıklarından kurtarmak için nasihatlerde bulunuyordu. Yine bir gün onlara şöyle dedi:

– Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. Size Rabbiniz'den açık bir delil geldi. Ölçüyü ve tartıyı tam yapın, insanların eşyalarını eksik vermeyin. Düzeltildikten sonra yeryüzünde bozgunculuk yapmayın. Eğer inanan insanlar iseniz, böylesi sizin için daha iyidir! Tehdit ederek, inananları Allah yolundan alıkoyarak ve o yolun eğriliğini arayarak öyle her yolun başında oturmayın. Düşünün ki siz az idiniz de O sizi çoğalttı. Bakın ki bozguncuların sonu nasıl olmuştur. Eğer içinizden bir grup benimle gönderilene inanır, bir grup da inanmazsa, Allah aramızda hükmedinceye kadar sabredin. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır.

Şuayb Aleyhisselâm'ın kavminden ileri gelen kibirli kimseler ona dediler ki:

– Ey Şuayb! Ya mutlaka seni ve seninle beraber inananları kentimizden çıkarırız, ya da dinimize dönersiniz!

Hazreti Şuayb onlara şöyle cevap verdi:

– İstemesek de mi bizi yurdumuzdan çıkaracak veya dinimizden döndüreceksiniz?

Hazreti Şuayb, kavminin yola gelmesi için elinden geleni yapmaya çalışıyor, fakat zalimlerin ileri gelenleri

onu ve inananları beldelerinden çıkaracaklarını ilan ediyorlardı. Buna rağmen içleri yanan bir sürü mazlum ise bu çağrıya evet deyip bu mübarek insana iman ediyorlardı. Hazreti Şuayb, halkına ne kadar dil döktüyse de bir türlü tesir etmiyordu. En sonunda:

– Ey kavmim! Bana karşı gelmeniz sakın sizi, Nuh Kavmi'nin veya Hud Kavmi'nin veya Salih Kavmi'nin başlarına gelen musibetler gibi bir musibete uğratmasın. Lut kavmi de sizden uzak değildir. Rabbiniz'den mağfiret dileyin, sonra O'na tevbe ile yönelin. Şüphesiz ki benim Rabbim çok merhametlidir, çok sevendir.

Onlar dediler ki:

– Ey Şuayb! Biz senin söylediklerinin çoğundan bir şey anlamıyoruz. Ayrıca seni içimizde çok zayıf biri olarak görüyoruz. Eğer akrabaların olmasaydı seni taşa tutar linç ederdik. Senin bize hiçbir üstünlüğün yoktur.

Şuayb Aleyhisselâm onlara şöyle cevap verdi:

– Ey kavmim! Benim akrabalarım size Allah'tan daha mı değerli ki Allah'a sırt çevirip, O'nu unuttunuz? Muhakkak ki Rabbim bütün yaptıklarınızı ilmi ile çepeçevre kuşatmıştır.

Kavminin bütün karşı koymalarına rağmen Hazreti Şuayb hakkı anlatmaktan geri durmuyor, fakat azgın ve sapkın olan ileri gelen zalimler yolları kesiyorlardı. Halkın

onun yanına gidip bir şey öğrenmesine engel olmaya çalışıyorlardı. Halka şöyle diyorlardı:

– Eğer Şuayb'a uyacak olursanız kesinlikle perişan olursunuz.

Bu tür tehditlerle insanları caydırma yolunu deniyorlardı. Hazreti Şuayb'ın bütün uyarılarına rağmen ahiretteki acıklı azap onlara bir şey ifade etmiyordu. Öldükten sonra dirilme fikrini unutan bu insanlar, gittikçe azgınlıklarını devam ettirmeye çalışıyorlardı. Sonunda Hazreti Şuayb, yüzünü onlardan öteye döndü ve şöyle dedi:

– Ey kavmim! Ben size Rabbimin gönderdiği gerçekleri duyurdum ve size öğüt verdim, artık kâfir bir kavme nasıl acırım?

Yapılacak bir şey yoktu. Elinden gelen gayreti sergileyen Hazreti Şuayb, tehditlerle beldesinden sürülmek isteniyor, çeşitli hakaretlere maruz kalıyordu. Nihayet kavmine şöyle dedi:

– Ey kavmim! Var gücünüzle yapacağınız ne varsa yapın! Ben de görevimi yapmaya devam edeceğim. Perişan edecek azabın kime geleceğini ve yalancının kim olduğunu ilerde anlayacaksınız. Bekleyiniz, ben de sizinle beraber bekleyeceğim.

Medyen halkının bu umursamazlığı ve kendilerine gelen elçiye olumlu cevap vermemeleri, pek yakında

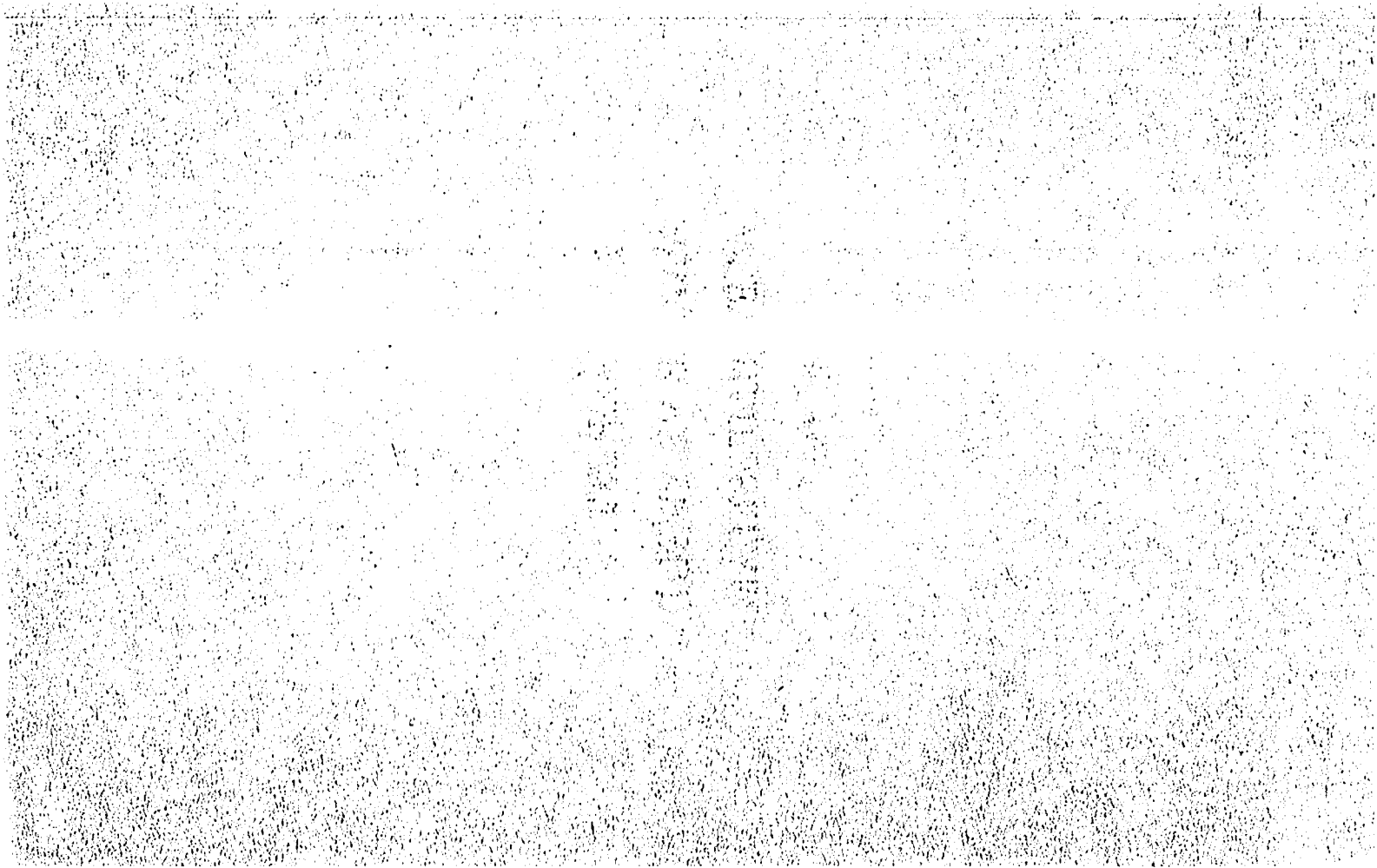
başlarına bir azabın geleceğini haber veriyordu. Kur'ân-ı Kerîm bu hususu şöyle anlatır:

"Ne zaman ki emrimiz geldi, Şuayb ve beraberindeki müminler, tarafımızdan bir rahmet sayesinde kurtuldular. Ve o zalimleri korkunç bir gürültü yakaladı da oldukları yerde çöküp kaldılar. Sanki orada hiç güzel gün görmemişlerdi. Dikkat edin, Semud kavmi nasıl helâk olup gittiyse Medyen de öyle yok olup gitti." (Bkz. Hud sûresi, 94-95. âyetler)

Bu kavme ne malları ne de makamları fayda verdi. Yanlarına kalan sadece zalimlikleri ve ahirette ebedî olarak çekecekleri azap oldu. Dikkat edecek olursak her kavmin işlediği büyük günahlar var. Bizlere bu kavimlerin durumlarını anlatan Rabbimiz, bundan ibret alıp aynı akıbete düşmememizi emrediyor. Ne mutlu ibret alıp yolunu şaşırmayanlara! Rabbim, Hazreti Şuayb Aleyhisselâm'a ve ümmetine salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ
YAKUB VE YUSUF
ALEYHİMESSELÂM

Hazreti İshak Aleyhisselâm'ın oğlu olan Hazreti Yakub Aleyhisselâm; uzun boylu, tertemiz simalı bir insandı. Konuşmaları ise çok sade ve anlaşılırdı. Hazreti İshak oğlu Hazreti Yakub'a:

– Allah seni peygamber yapacak, oğullarının soyundan peygamberler çıkaracak, sende hayır ve bereket meydana getirecektir, buyurdu.

Hazreti Yakub'un birçok çocuğu olmuştu. Güzelliği dillere destan olan Hazreti Yusuf da bunlardan birisiydi. Bir gece Hazreti Yusuf, tuhaf bir rüya gördü ve doğruca babasının yanına koştu:

– Babacığım, dedi. Ben rüyamda on bir yıldızın, güneş ve ayın bana secde ettiklerini gördüm.

– Evladım, dedi babası. Sakın bu rüyanı kardeşlerine anlatma. Sonra seni kıskandıklarından sana tuzak kurarlar. Çünkü şeytan insanın besbelli düşmanıdır. Rabbin

seni öylece seçecek, sana rüya tabirini öğretecek ve daha önce büyük babaların İbrahim ile İshak'a olan nimetini tamamına erdirdiği gibi sana ve Yakub ailesine de nimetini kemale erdirecektir. Çünkü Rabbin her şeyi hakkıyla bilir, tam hüküm ve hikmet sahibidir.

Hazreti Yusuf'un bu rüyası babası Yakub'u çok sevindirmişti. Onun ileride peygamber olacağını anlamış ve ona karşı olan sevgisi daha da artmıştı. Kardeşlerinin onu kıskanacağının ve ona bir zarar verebileceğinin farkındaydı. Bu sebeple biricik evladını uyarmadan edemedi. Zira insanın yaratılışında çekememezlik ve haset vardı. Hatta Hazreti Yakub'un diğer oğulları, kendi aralarında kulis yapıyor ve babalarının Hazreti Yusuf'u daha çok sevdiğini söylüyorlardı. Bir gün aralarında şöyle konuşmuşlardı:

– Yusuf ile öz kardeşi babamıza daha sevimli geliyor. Oysa biz daha güçlü bir grubuz. Pek belli ki babamız bu işte yanılıyor. Yusuf'u öldürelim yahut onu uzak bir yere atalım ki babamızın sevgi ve teveccühü yalnız bize kalsın. Ondan sonra da tevbe ederek salih kimseler oluruz.

Kardeşler, sanki karşılarında herhangi bir düşman varmış gibi bir araya geliyorlar ve Hazreti Yusuf'u öldürme planları yapıyorlardı. Yusuf'un öz kardeşi derken onun anne baba bir kardeşi Bünyamin'i kastediyorlardı. Bünyamin, dünyaya gelirken anneleri ölmüş olduğundan babaları o ikisine daha fazla şefkat duyuyordu. Diğerleri

ise Yusuf Aleyhisselâm'ın baba bir kardeşleri idi. Bir gün yine kardeşler bir araya gelmiş aralarında konuşurlarken içlerinden bir söz sahibi şöyle dedi:

– Yusuf'u öldürmeyin de bir kuyu dibine bırakın. Yolcu kafilelerden biri onu yitik olarak alıp götürsün. Eğer yapacaksanız böyle yapın!

Yapılan bu teklif hepsinin hoşuna gitmişti. Bu planı derhâl uygulamalıydılar. Yaşı oldukça ilerlemiş olan babalarının yanına vardılar. Yanında küçük çocukları Bünyamin ve Yusuf vardı. Hâl hatırlar sorulduktan sonra babalarına:

– Sevgili babamız, dediler. Sen neden güvenip de Yusuf'u bize emanet etmiyorsun. Oysa biz onu çok seviyoruz. Ona samimiyetle bağlıyız. Yarın onu bizimle gönder, gezsin oynasın, biz ona çok iyi sahip çıkarız, dediler.

Hazreti Yakub bu işin içerisinde bir şeyler olduğunu sezmişti:

– Onu götürmeniz beni meraklandırır. Korkarım ki siz farkında olmadan onu kurt yer, dedi.

Onlar şöyle cevap verdiler:

– Vallahi, dediler. Biz böylesine güçlü bir grup iken onu kurt kapar da yerse yazıklar olsun bize! Biz ne güne duruyoruz.

Biricik evladını kaybetme endişesi, bu mübarek insanda müthiş bir üzüntü meydana getirmişti. Diğer çocukları ise her şeyden habersiz masum kardeşlerini yanlarına alıp hain planlarını uygulamak için yola çıkmışlardı bile. Şehirden çıkıp da sesin sedanın duyulamayacağı bir yere varınca, Hazreti Yusuf'a tehditler savurmaya başladılar ve bundan sonra babasını göremeyeceğini söylediler. Masum yavru, ne kadar yalvardıysa da gözleri dönmüş ağabeylerine bir türlü söz dinletememişti.

Nihayet bir kuyunun başına gelmişlerdi. Planladıkları şeyi yapacaklardı. Hiçbir ağabey, Hazreti Yusuf'un masumluğuna merhamet etmemiş ve onu canice kuyunun içerisine atmışlardı. Artık onlara göre Hazreti Yusuf yoktu. Babaları sadece onlara evlatlarım diye sarılacaktı. Bu masum yavruyu kuyuya attıktan sonra ağabeylerinden pişman olanlar oldu, ama bir an önce oradan uzaklaşmaları gerektiğinin de farkındaydılar. Metrelerce aşağıya bırakılan Yusuf Aleyhisselâm tam boğulmak üzereyken, Cebrail Aleyhisselâm Allah'ın izniyle onu kurtardı.

Ağabeyleri Yusuf'u kuyuya attıktan sonra yatsı vakti, ağlayarak babalarının yanına dönüp dediler ki:

– Sevgili babamız, biz yarışmak üzere bulunduğumuz yerden ayrılırken Yusuf'u da eşyalarımızın yanına bıraktık. Bir de döndük ki onu kurt yemiş! Şimdi biz doğru da söylesek sen bize inanmayacaksın.

Hazreti Yakub can evinden vurulmuş, korktuğu şeyler başına gelmişti. Üstelik Hazreti Yusuf'un gömleğine sahte kan bulaştırarak getirmişlerdi. Babaları Hazreti Yakub:

– Hayır, dedi. Nefisleriniz sizi aldatmış, bu işe sevk etmiş. Artık bana düşen ümitvar olarak güzelce sabretmektir. Ne diyeyim ki! Sizin bu anlattıklarınız karşısında Allah'tan başka yardım edebilecek hiç kimse olamaz.

Artık peygamber babanın üzüntülü ve çileli günleri başlamıştı. Getirdikleri gömlek kanlıydı, fakat hiçbir yerinde parçalanma izi yoktu. Belliydi ki hepsi bir planın parçasıydı. Bunu daha sonra fark eden Hazreti Yakub, bundan sonra ağlaya ağlaya gözlerini kaybedecekti.

Gelelim Hazreti Yusuf'a... O kuyuya atıldıktan sonra kuyunun yakınına bir kafile gelmiş, sucularını kuyuya göndermişlerdi. Sucu kovasını kuyuya sarkıtıp Hazreti Yusuf'u görünce sevinçle:

– A müjde! Müjde! İşte bir civan, dedi.

Sucu ile yanındakiler, onu ticaret malı olarak satmak düşüncesiyle kafilede olanlara bildirmeyip gizlediler. Ama Allahu Tealâ, onların ne yapacaklarını pekiyi biliyordu. Nihayet Mısır'a varınca onu düşük bir fiyata birkaç paraya sattılar. Zaten ona pek kıymet biçmiyorlardı. Mısır'da Yusuf'u satın alan vezir hanımına:

– Ona güzel bak, dedi. Belki bize faydası dokunur yahut onu evlat ediniriz.

Bu vesileyle Yüce Mevla, Hazreti Yusuf'u düştüğü kuyudan kurtarmış, ona imkân vermişti. Bundan sonra Hazreti Yusuf, Mısır'ın en güzel konağında kalmaya başlamıştı. Artık Mısır Azizi'nin çocuğuydu. Aziz'in hanımı Züleyha hayatından çok memnundu. Bu mübarek çocuk, edep, terbiye ve hayâ abidesiydi. Bu sebeple aile içerisinde çok seviliyor, el üstünde tutuluyordu. Fakat insan sarayda bile yaşasa, kendi vatanı ve ailesinin yanı bambaşkaydı. Bu konağa belirli bir yaşta yerleşen Hazreti Yusuf, ailesini hiçbir zaman unutamamıştı.

Ne var ki aradan uzun yıllar geçmesine rağmen ailesinden bir türlü haber alamamıştı. Gerçi Züleyha ve kocası ona öz evlatlarından ayırmadan sahip çıkmışlardı. Yıllar geçmiş ve Yusuf delikanlılık yaşına ulaşmıştı. Allah ileride peygamber yapacağı bir nebisini edep ve terbiye içerisinde yetiştiriyordu. Ona rüyaları yorumlamayı da ilham etmişti. Gördüğü rüyalar da artık aynen çıkıyordu.

Mısır Aziz'i Hazreti Yusuf'tan çok memnundu. Ancak hanımı Züleyha nefsinin hırıltılarına hâkim olamamaya başlamıştı. Dünyalar güzeli çocuk büyümüş, çok yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Züleyha, evlatlık olarak aldığı ve büyüttüğü çocuğu çok beğenmeye başlamış, onunla ilgili ahlaksız düşünceler içine girmişti.

Bir gün Yusuf Aleyhisselâm'ın odasına girip kapıyı kapadı ve:

– Haydi, yaklaş bana, dedi.

Yusuf Aleyhisselâm şöyle cevap verdi:

– Bu dediğin işten Allah'a sığınırım! Doğrusu senin kocan olan benim efendimin çok iyiliğini gördüm. Hıyanet ederek zalim olanlar iflah olmazlar.

Doğrusu Züleyha, ona sahip olmayı iyice aklına koymuş ve buna yeltenmişti de. Eğer Rabbinin bürhanını görmeseydi belki Yusuf Aleyhisselâm da kadına meyledecekti. Zira Yüce Mevla, fenalığı ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için bürhanını gösterdi. Çünkü Hazreti Yusuf, Rabbinin tam ihlâsa erdirdiği kullardandı. Derken ikisi birden odanın kapısına doğru koşuştular. Kadın Hazreti Yusuf'un gömleğini arkadan yırttı. Tam bu sırada kapıda Züleyha'nın kocası Mısır Aziz'i ile karşılaştılar. Züleyha hemen korkuyla:

– Senin ailene kötü maksatla yaklaşanın cezası, zindana atılmaktan başka ne olabilir, dedi.

Yusuf ise:

– Asıl o bana sahip olmak istedi, diye işin doğrusunu açıkladı.

Bu olanlar üzerine hanımın akrabalarından biri şöyle dedi:

– Eğer gömleği önden yırtılmışsa kadın doğru söylemiştir, delikanlı ise yalancının tekidir. Yok, eğer gömleği arkadan yırtılmışsa o yalan söylemiştir, delikanlı doğru söylemektedir.

Gömleğin arkadan yırtıldığını görünce kocası eşine:

– Anlaşıldı, dedi. Bu, siz kadınların oyunlarınızdan biri! Gerçekten sizin fendiniz pek müthiştir. Yusuf! Sakın bunu kimseye söyleme! Kadın! Sen de günahlarından dolayı af dile, çünkü sen günaha girenlerden oldun.

Kocasına karşı çok mahcup olan Züleyha bir şey diyememişti. İnsanlara karşı ne diyeceğini ve nasıl karşılanacağını kestiremiyordu, fakat özellikle kadınlar arasında dedikodu başlamıştı bile:

Şehirde bir takım kadınlar:

– Duydunuz mu, dediler. Vezirin hanımı uşağına gönlünü kaptırmış, ondan kâm almak istemiş. Sevda ateşi bağrını yakmış. Kadın besbelli çıldırmış! Doğrusu biz bu hali ona yakıştıramıyoruz!

Züleyha, o kadınların kendisi aleyhindeki bu dedikodularını işitince onları konağına davet etmek üzere davetçi gönderdi. Onlar için dayalı döşeli bir sofra hazırlattı. Sofrada ikram edilen meyveleri soysunlar diye her misafir için bir de bıçak koydurmuştu. Onlar meyvelerini soyup kesmekle meşgul oldukları sırada beriden Hazreti Yusuf'a:

– Çık şimdi onların karşısına, dedi.

Kadınlar onu görür görmez hayran hayran ona bakmaya başladılar. Onun güzelliğine dalıp gittiklerinden farkında olmadan kendi ellerini kestiler ve:

– Hâşâ! Allah için bu bir insan olamaz, bu pek kıymetli bir melek! Başka bir şey olamaz, dediler.

Onların bu hallerini gören Züleyha şöyle dedi:

– İşte beni kınamanıza sebep olan genç! Yemin ederim ki ben ondan kâm almak istedim, ama o iffetli davrandı. Yine yemin ederim ki kendisine emredeceğim işi yapmaması halinde o mutlaka zindana atılacak, zelil ve perişan olacaktır!

Dillerde artık Yusuf Aleyhisselâm vardı. Kadınlar konaktan evlerine elleri sarılı dönmüşlerdi. Artık sık sık Züleyha'nın evine ziyarete geliyorlardı. Maksatları Hazreti Yusuf'u görebilmekti. Bu durumdan çok sıkılan Yusuf Aleyhisselâm ellerini Yaratıcısı'na açarak:

– Ya Rabbi, dedi. Zindan, bu kadınların beni davet ettikleri o işten daha iyidir. Eğer Sen onların fendini benden uzaklaştırmazsan, onlara meyledip cahilce davranan-lardan olabilirim.

Allah'ın sevgili bir kulu olan Yusuf Aleyhisselâm'ın sıkılmasını tarife imkân yoktu. Saray onun için artık zindandan daha kötü bir yer olmuştu. Kadınların kötü

niyetli bakışları onu çok rahatsız ediyordu. Bunun üzerine Rabbi, onun duasını kabul buyurdu ve onu kadınların fendinden korudu. Çünkü O, dua edenlerin dualarını işitir, durumlarına uygun olan şeyleri bilir. Sonra vezir ve arkadaşları, bunca kesin deliller görmelerine rağmen dedikoduları kesmek gayesiyle bir müddet için onu hapse atmayı uygun buldular.

Hapishaneye onunla beraber iki genç de girmişti. Bir gün onlardan biri:

– Ben rüyamda kendimi şarap yapmak için üzüm sıkarken gördüm, dedi.

Öbürü de:

– Ben de başımın üstünde ekmek taşıdığımı ve bu ekmeği kuşların gagaladığını gördüm, dedi.

Sonra da:

– Ne olur bu rüyamızın tabirini bildir, doğrusu biz seni iyi insanlardan biri olarak görüyoruz, dediler.

Hazreti Yusuf şöyle dedi:

– Yiyeceğiniz yemek size henüz gelmeden her birinizin rüyasının tabirini size bildirmiş olurum. Bu Rabbim'in bana öğrettiği ilimlerdendir. Ama önce biraz beni dinleyin. Ben Allah'a iman etmeye ahireti de inkâr eden bir halkın dinini bir tarafa atıp, atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine tâbi oldum. Allah'a herhangi bir şeyi

şerik saymak, bizim için asla doğru olmaz. Bu tevhid inancı, Allah'ın hem bize hem de insanlara olan ihsanıdır. Ama ne yazık ki insanların çoğu bu nimete şükretmezler.

Ey hapishane arkadaşlarım! Bir düşünün sizin için müteaddit rablere ibadet etmek mi, yoksa tek mutlak hâkim olan Allah'a ibadet etmek mi iyidir? Sizin Allah'tan başka ibadet ettiğiniz tanrılar, sizin ve atalarınızın uydurduğu birtakım boş isimlerden ibarettir. Allah onların tanrı olduklarına dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm yetkisi yalnız Allah'ındır. O ise başkasına değil, yalnız Kendisine ibadet etmemizi emir buyurmuştur. İşte dosdoğru din! Fakat insanları çoğu bunu bilmezler.

Hazreti Yusuf, hapishaneyi dershane haline getirmişti. Allah'ın kendisine ihsan ettiği ilimle insanlara Allah'ı anlatıyordu. Böylece kıyamete kadar gelecek tebliğ ve hizmet insanlarına da üstad olup, Medrese-i Yusufiyeler'i başlatmış oluyordu.

İki hapis arkadaşının gördüğü rüyayı ise şöyle yorumladı:

– Ey hapis arkadaşlarım! Gelelim rüyalarınızın tabirine... Sizden biriniz efendisine yine şarap sunacak, öbürü ise asılacak, kuşlar da başını gagalayacak. İşte yorumunu istediğiniz iş böylece halledilip sonuçlandırılmıştır.

Sonra da onlardan kurtulacağını düşündüğü arkadaşına:

– Buradan çıkınca efendine benden bahset, suçsuz olduğumu hatırlat, dedi.

Fakat şeytan, o adamın Hazreti Yusuf'u efendisine anlatmayı unutmasına sebep oldu. Böylece Yusuf Aleyhisselâm birkaç yıl daha hapishanede kaldı.

Çok geçmeden o iki kişi hapisten çıktılar. Birisi tekrar sarayda işe başladı, diğeri ise asıldı. Cesedi günlerce asılı olduğu yerde kaldı. Kargalar, kuşlar günlerce onun cesedini didiklediler. Sarayda işe başlayan günlerce Melik'e şarap sunmasına rağmen bir defa olsun "Zindanda yanlışlıkla bulunan, haksızlığa uğramış birisi var." diyeceğini hatırlamadı.

Bir gece uykusundan korkuyla uyanan Mısır Meliki dehşetli bir rüya görmüştü. Gördüğü rüyanın tesirinde sabahı zor etmişti. Bir an önce ülkenin bilge kişilerini toplayıp bu rüyanın ne manaya geldiğini öğrenmek istiyordu. Kendi kendine "Acaba saltanatım sarsılacak mı?" diye endişe duyuyordu. Derhâl divan üyeleri toplandı.

Melik rüyasını şöyle anlattı:

– Ben yedi semiz inek gördüm, bunları yedi zayıf inek yiyordu. Bir de yedi yeşil başak ile yedi kuru başak gördüm. Ey efendiler, siz rüya tabir ediyorsanız benim bu rüyamı da halledin.

Orada bulunanlardan bir kısmı:

– Bu gördükleriniz karışık düşlerdir. Biz böyle karışık düşlerin yorumunu bilemeyiz, dediler.

Bu konuşulanlar Melik'i tatmin etmemişti. Mutlaka bu rüyanın işaret ettiği bir şey vardı. Herkes bu rüyaya kilitlenmişken rüyasında efendisine şarap sunanın o an aklı başına gelmişti. Birden zihnine onun gördüğü rüyayı yorumlayan ve yorumu da çıkan hapishane arkadaşı Yusuf geldi. Heyecan içerisinde Melik'in huzuruna çıktı:

– Efendim! Beni zindana gönderin, sizin bu rüyanızı yorumlayabilecek birisini tanıyorum. Ona bu rüyanızı yorumlatıp döneyim, dedi.

Daha sonra hapishanedeyken gördüğü rüyayı ve Hazreti Yusuf'un yaptığı yorumu anlattı. Duydukları, Melik'i çok rahatlatmıştı.

– Bir an önce git, dedi.

Adam hemen zindana koştu. Hazreti Yusuf'a ulaştı ve şöyle dedi:

– Yusuf! Sözü doğru ve isabetli olan aziz dostum! Şu müşkül rüya hakkında bize bir çözüm bildir lütfen. Yedi semiz ineği yiyen yedi zayıf inek ile yedi yeşil başak ile yedi kuru başağın anlamı ne olabilir? Ümit ederim ki isabetli yorumunu öğrenip ilgili insanlara aktarırım, böylece onlar da doğruyu öğrenir ve senin kıymetini bilirler.

Yusuf Aleyhisselâm rüyayı şöyle yorumladı:

– Yedi sene bildiğiniz şekilde ekin ekersiniz. Ama biçtiğinizi, yiyeceğiniz az miktar dışında başağında bırakır depolarsınız. Sonra bunun peşinden yedi kurak yıl gelecek, tohumluk olarak saklayacağınız az bir miktar dışında önce biriktirdiklerinizi yiyip tüketirsiniz. Sonra onun arkasından bir yıl gelecek ki halk bol yağmura kavuşacak, sıkıntıdan kurtulacak, bol meyve sıkıp hayvanları sağacaklar.

Bu yorumu alan adam doğru Melik'in huzuruna koştu. Rüyanın yorumunu anlatınca Melik çok memnun oldu. Derhâl Hazreti Yusuf'u zindandan çıkarıp, huzuruna getirmelerini istedi. Hazreti Yusuf, ancak hakkında atılan iftiranın temizlenmesi ve suçsuz olduğunun açığa çıkmasından sonra Melik'in huzuruna çıkabileceğini söyledi.

Durum Melik'e iletilince Melik, derhâl Züleyha ve iftira atan diğer kadınların huzura getirilmesini istedi. Durumu araştıran Melik, Züleyha ve diğerlerine işin aslını sordu. Onlar da Yusuf Aleyhisselâm'ı temize çıkaracak şekilde olanları anlattılar. Böylece Hazreti Yusuf'un hapiste masum olarak kaldığı ortaya çıkmıştı. Kimsenin onun için bir şaibe düşünmesi mümkün değildi. İftirayı atanlar özür dilemişlerdi. Artık bundan sonra Hazreti Yusuf'un kendisine verilen peygamberlik görevini yerine getirmesi gerekiyordu. Rüyaları yorumlaması da Allah'ın

ona ihsan ettiği bir özellikti. Bu durumu, tebliğ vesilesi yapıyordu.

Melik Hazreti Yusuf'u gördüğünde, içi tamamen rahatlamış ve bu insanın yalan söylemeyeceğini anlamıştı. Rüyayı konuşmaya başladılar. Hazreti Yusuf, Melik'in rüyada gördüğü ineklerin semizliğini, renklerinin güzelliğini sanki rüyayı kendi görmüş gibi anlattı. Sonra devam etti:

– Ey Melik! Sen bu gördüklerini hayret içerisinde seyrederken, zayıf ineklerin nasıl da semiz inekleri yediğine şaştın kaldın. Bu arada yedi tane yeşil ve taze başak gördün, yedi tane de kuru başak gördün. Kendi kendine şöyle dedin: "Bunlar kuru ve kara hâlbuki yetiştikleri yer aynı. Kökleri de sulak yerde." Tam böyle düşünürken bir rüzgâr esti kuru olan başaklar yeşil olanlara dolandı. Kuru başaklardan çıkan alevler yeşil olanları yaktı. Sen ise korku içerisinde uyandın, dedi.

Melik bu mübarek insana hayran kalmıştı. Sanki rüyayı ortaklaşa görmüşlerdi. Ona karşı güveni daha da artmıştı. Hazreti Yusuf'un ağzından çıkacak kelimeleri sabırsızlıkla bekliyordu.

– Ey Yusuf! Nedir tavsiyen, dedi.

Hazreti Yusuf:

– Yedi sene bolluk olacak. İlk yedi sene bolca buğday ekilmeli ve buğdaylar başağıyla depolanmalı. İkinci yedi

sene de müthiş bir kıtlık olacak, o zaman da depolanan bu buğdaylar halka dağıtılır, dedi.

Melik müthiş bir şekilde rahatlamıştı. Yusuf Aleyhisselâm'a:

– Sen artık bundan böyle nezdimizde yüksek bir makam sahibi, tam itimat edilen bir müsteşarsın, dedi.

Hazreti Yusuf Melik'e:

– Beni ülkenin hazine işlerinden sorumlu bakan olarak görevlendir, dedi. Çünkü ben malları iyi korur, işletme ve yönetimi iyi bilirim.

Bu görevi alınca Yusuf Aleyhisselâm, Mısır'da Melik'ten sonra sözü dinlenir ikinci insan olmuştu. Tarıma önem verdi, üretimi artırdı, ihtiyaç fazlasını ambarlara doldurttu. Melik ondan memnun olduğu gibi halk da memnundu.

Gerçekten de yedi sene görülmemiş bir bolluk yaşanmıştı. Melik'in gördüğü rüya gerçekleşmeye devam ediyordu. Yedi sene sonunda bolluk bitmiş, artık insanlar kıtlık ve yoklukla baş başa kalmışlardı. Sekizinci sene ne gök yağmur yağdırıyor ne de yer ekin bitiriyordu. Artık yokluk dönemi başlamıştı.

Mısır'da insanlar Hazreti Yusuf sayesinde tedbir alarak rahat bir hayat sürerken, diğer yerler bundan mahrumdu. Bir yolunu bulup Mısır'a gidiyorlar ve çoluk

çocuklarını açlıktan ölmekten kurtarmaya çalışıyorlardı. Hazreti Yusuf ise dışarıdan gelenleri dinliyor ve onlara yardımcı olmaya çalışıyordu. İşin yönetimi ondaydı.

Aradan ne kadar geçtiğini bilemiyoruz, fakat çok uzak beldelerden de gelenler olduğuna göre insanların ellerindeki bütün yiyeceklerin bittiği tamamen belli oluyordu. Günlerden bir gün Hazreti Yusuf'u şaşırtan bir durum oldu. On kişilik bir kafile gelmişti. Seneler geçmesine rağmen Yusuf Aleyhisselâm gelenleri hemen tanımıştı. Bünyamin hariç bütün kardeşleri karşısındaydı. İçi bir acayip olmuştu. Ne yapmalı ne demeliydi. Onları tanıdığını sezdirmeden:

– Ne istiyorsunuz, dedi.

Onlar da:

– Buğday almaya geldik, dediler.

Hazreti Yusuf:

– Nereden geldiniz, dedi.

– Kenan ilindeniz, diye cevap verdiler.

– Orası Mısır'a çok uzak değil mi?

– Öyledir ama açlık olunca buna mecburuz, dediler.

Ne yazık ki hiçbirisi Hazreti Yusuf'u tanımamıştı. Canice kuyuya attıkları kardeşlerinin kurtulup böyle bir makama geleceğini hayal edemezlerdi. Hazreti Yusuf

kardeşlerini tanıdığını hiç belli etmeden onları yedirdi içirdi. Merak ettiği ise babası ve öz kardeşi olan Bünyamin idi. On bir deveyle gelen bu on kardeşe şu soruyu sordu Hazreti Yusuf:

– Sizler, bizi aldatmaya mı geldiniz?

– Hayır, ey Melik!

– O hâlde niçin on kişiye on bir deve?

– Efendim, aslında biz on bir kardeşiz. Memlekette kalan bir kardeşimiz daha var. Ancak onu babamız yanından ayırmak istemiyor.

– Niçin babanız kardeşinizi yanından ayırmak istemiyor?

– Bizim bir kardeşimiz daha vardı. Bizimle birlikte sahraya çıktı ve bir daha dönemedi. İhtimal ki öldü veya kayboldu. Babamızın yanında bulunanla ana bir kardeştiler. Babamız kaybolan kardeşimizi ve onu çok sever. Bundan dolayı onun başına da bir iş gelmemesi için yanından ayırmak istemiyor. Ayrıca ölen kardeşimizin sevgisini de onda buluyor.

Hazreti Yusuf onların bütün hazırlıklarını tamamlatınca dedi ki:

– Siz baba bir kardeşinizi de yanıma getirin, gördüğünüz gibi ben size tam ölçek veriyorum ve ben dışarıdan gelen misafirleri ağırlamaya başka herkesten fazla özen

göstermekteyim. Eğer onu getirmezseniz, o zaman ne bir ölçek olsun zahire bekleyin ne de yanıma yaklaşın.

Hazreti Yusuf gelmeyen kardeşlerini de istemişti.

Hazreti Yusuf'un bu teklifi üzerine kardeşleri:

– Bakalım babasından ona izin almanın bir yolunu bulup bu işi ayarlamaya çalışacağız, dediler.

Yusuf Aleyhisselâm zahire tartan görevlilerine dedi ki:

– Onların zahire karşılığında verdikleri mallarını da yüklerinin içine koyun. Böylece belki ailelerine döndüklerinde bunun farkına varıp yine gelirler.

Görevliler de öyle yaptılar. Hazreti Yusuf'un kardeşleri, onun kendilerine yaptığı ikramdan habersiz bir şekilde güle oynaya yollarına devam ettiler. Tek endişeleri, bir sonraki sefer kardeşleri Bünyamin'i nasıl getirecekleri idi. Yolda babalarını nasıl ikna edeceklerini konuşup tartıştılar. Kenan iline varınca doğru babalarının huzuruna çıktılar. Getirdikleri buğdayların çuvallarda tıka basa doluluğundan, kendilerine yapılan ikramlara kadar iyi karşılandıklarını anlattılar. Getirdikleri çuvalları açtıklarında ise gözlerine inanamamışlardı. Melik'in birinci adamı olan insan, bu kardeşlere apayrı ikramda bulunmuştu. Ancak ortada bir problem vardı.

Babalarına:

– Sevgili babamız, dediler. Ölçeğimiz tahsisatımız kaldırıldı. Gelecek sefer öbür kardeşimizi de bizimle beraber gönder ki onu vesile ederek daha çok tahsisat alalım. Onu gözümüz gibi koruyacağımıza kesin söz veriyoruz.

Bunun üzerine Hazreti Yakub dedi ki:

– Daha önce onun kardeşini size emanet ettiğim gibi bunu da size inanıp emanet edeyim öyle mi? Ben size değil sadece Allah'a ısmarlarım. Çünkü en iyi koruyan Allah'tır ve O, merhametlilerin en merhametlisidir. Siz kendiniz helak olmadıkça, onu bana getireceğinize dair Allah'ın huzurunda sağlam bir söz vermeden ben asla onu sizinle göndermem.

Oğulları kendisine söz verince de dedi ki:

– Allahu Teâla da bu söylediklerimize şahittir, gözeticidir.

Aradan bir zaman geçmiş getirdikleri yiyecekler bitmeye başlamıştı. Tekrar yiyecek almak için Mısır'a yola çıkmaları gerekiyordu. Bünyamin dâhil bütün kardeşler yola çıktıklarında Hazreti Yakub çocuklarına şu tembihte bulundu:

– Evlatlarım! Şehre aynı kapıdan değil de ayrı ayrı kapılardan girin. Gerçi ben ne yapsam Allah'tan gelecek takdiri önleyemem. Zira hüküm yetkisi yalnız Allah'ındır. Onun içindir ki ben ancak O'na dayanır, O'na güvenirim. Tevekkül edenler de yalnız O'na dayanıp güvenmelidirler.

Kıtlık ve kuraklık kardeşleri tekrar böyle bir yolculuğa zorlamıştı. Üstelik Hazreti Yusuf kuyuya atıldıktan sonra Yakub Aleyhisselâm ilk defa Bünyamin'i kardeşleriyle gönderiyordu. Nebi mahzundu. Tek endişesi Yusuf'a yapılanların Bünyamin'in de başına gelmesiydi. Fakat başka çaresi de yoktu. Erzak almak için mutlaka gidilmesi gerekiyordu. Zira oğulları artık belirli yaşa gelmiş, olgunlaşmışlardı. Hep beraber babalarının ellerini öperek yola koyuldular. Kardeşlerini el üstünde tutarak götürmüşlerdi.

Yiyecek almak için başlanan yolculuk, Hazreti Yusuf'un huzuruna varılınca tamamlandı. Önceden olduğu gibi ikramlar yapıldı. Özel iltifatlara mazhar oldular. Hiçbiri bu iltifatların neden yapıldığını düşünemiyordu.

Hazreti Yusuf'un onlardan bir isteği olmuştu. Kardeşler sofraya ikişer ikişer oturacaklardı. Hepsi ikişerli oturunca Bünyamin yalnız kalmıştı. Annelerinin farklı olması kendisinin dışlanmış olduğu hissini doğurmuş olacak ki ağlamaya başladı. Hazreti Yusuf'un da bu manzara karşısında gözleri doldu. Kardeşine, kendisini kabul ederse kardeş olabileceğini söyleyerek Bünyamin'i rahatlattı.

– Babanın ismi Yakub mu, diye sorunca:

– Evet, cevabını aldı.

Annesinin ismini öğrenince de Bünyamin'i fazla meraklandırmadan kendisinin Yusuf olduğunu söyledi.

Bünyamin sevinmişti. Gözyaşları artık kavuştuklarından dolayıydı. Fakat bu durumu şimdilik kardeşlerine belli etmemeliydiler. Öyle de yapıldı.

Hazreti Yusuf onların yüklerini hazırlatırken su kabını öz kardeşinin yükünün içine koydurdu. Kervan hareket edince de görevlilerden biri:

– Ey kafile! Durun, siz hırsızlık yapmışsınız, diye arkalarından bağırdı.

Onlar da geri dönüp geldiler ve:

– Mesele nedir, ne kaybettiniz ki bizi suçluyorsunuz, dediler.

Görevlilerden biri:

– Hükümdarın su kabını kaybettik. Onu getirene bir deve yükü ödül var. Buna ben kefilim, dedi.

Hazreti Yakub'un oğulları:

– Allah'a yemin olsun ki biz ülkede fesat çıkarmak, nizamı bozmak için gelmedik, siz de bunu biliyorsunuz. Hele hırsız hiç değiliz, dediler.

Görevliler:

– Peki, yalancı çıkarsanız cezası ne, dediler.

– Cezası, dediler. Kimin yükünde çıkarsa işte o rehin veya mahkûm olur.

Sonra Hazreti Yusuf, öz kardeşinin yükünden önce öbürlerinin yüklerini aratmaya başladı. Sonra su kabını

kardeşinin yükünden çıkarttı. Cenâb-ı Hak, kardeşini alıkoyabilmesi için Hazreti Yusuf'a böyle bir plan öğretmişti. Yoksa Allah dilemedikçe hükümdarın kanununa göre kardeşini alması uygun olmazdı.

Kardeşleri Bünyamin'i kastederek:

– Eğer o çalmışsa zaten daha önce onun kardeşi de hırsızlık etmişti, dediler.

Hazreti Yusuf, bu sözden duyduğu üzüntüyü içine attı ve onlara belli etmedi. İçinden de dedi ki: "Asıl kötü durumda olan sizsiniz. İleri sürdüğünüz iddiaların gerçek yönünü Allah pekiyi biliyor ya o yeter!" Bünyamin'in başına gelen bu durum karşısında ağabeyleri ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Endişe içinde babalarına ne diyeceklerini düşünüyorlardı. Oysaki babaları onları uyarmıştı. Kardeşleri Yusuf için yaptıklarını hatırlayınca içlerini korku kapladı. Bünyamin'in üzerine yürüyerek:

– Ne yaptın? Bizi mahvettin? Şimdi babamıza ne diyeceğiz, diye söylendiler.

Bünyamin ise öz kardeşinin kendisine zarar vermeyeceğini çok iyi bildiğinden rahattı. Kardeşleri, Hazreti Yusuf'a dediler ki:

– Ey vezir! Emin ol ki bunun çok yaşlı bir babası var. Onun için yerine birimizi al. Gerçekten de biz seni iyilik edenlerden görüyoruz.

Bunun üzerine Hazreti Yusuf şöyle cevap verdi:

– Biz malımızı kimin yanında bulmuşsak onu alıkoyarız. Başkasını tutmaktan Allah'a sığınırım. Çünkü biz öyle yaparsak zalimler arasına girmiş oluruz.

Hazreti Yusuf'un onu vermesinden ümitlerini kestiler. Bir yana çekilip fısıldaşarak şöyle konuşmaya başladılar. Ağabeyleri dedi ki:

– Allah'ı şahit tutarak babanıza kesin söz verdiğinizi ve daha önce Yusuf hakkında da işlediğiniz kusuru nasıl olur da bilmezlikten gelebilirsiniz? Ne yüzle döneceksiniz? Ben buradan bir adım bile atmam, ayrılmam ancak babam bana izin verirse yahut hüküm verenlerin en hayırlısı olan Allah hükmünü bildirirse o başka!

Yusuf Aleyhisselâm onlara şöyle dedi:

– Siz dönün babanıza deyin ki: 'Sevgili babamız, bizler farkına varmadan oğlun inan ki hırsızlık etmiş. Biz ancak bildiğimize şahitlik ediyoruz. Söz verdiğimiz zaman bu durumun ortaya çıkacağını nereden bilebilirdik? Gayb bize emanet edilmiş değil ki! İnanmazsan gittiğimiz şehrin ahalisine ve yine birlikte geldiğimiz kafilede bulunanlara sor. Bütün samimiyetimizle ifade ediyoruz ki söylediğimiz doğrunun ta kendisidir.

Nihayet Bünyamin'i Mısır'da bırakıp yola çıktılar. İçlerinde hep babalarına karşı nasıl cevap verecekleriyle ilgili düşünceler vardı. Bin bir türlü plan yapıyorlar, ama babalarını inandırabileceklerine kendileri de ikna

olmuyorlardı. Hazreti Yakub'un yanına varan oğulları, nereden söze başlayacaklarını bilemiyorlardı. Bünyamin'i diğer çocuklarının yanında göremeyen Hazreti Yakub hicrana boğuldu. Oğulları babalarının bir şey demesine fırsat vermeden şöyle dediler:

– Ey babamız! İnan ki oğlun hırsızlık yaptı. Biz ancak bildiğimize şahitlik ediyoruz. Yoksa gaybın bekçileri değiliz. Hem orada bulunduğumuz şehir halkına, hem içinde bulunduğumuz kervana sor ve emin ol ki biz kesinlikle doğru söylüyoruz.

Babaları dedi ki:

– Hayır, sizi nefisleriniz aldatıp bir işe sürüklemiş. Artık bana güzel güzel sabretmek düşüyor. Belki Allah, hepsini birden bana geri getirir. Çünkü O, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Bundan sonra onlardan yüz çevirdi de:

– Ey Yusuf'un ateşi, yetti artık, yetti, dedi.

Ve üzüntüden gözlerine ak düştü. Artık yutkunuyor da yutkunuyordu. Oğulları dediler ki:

– Hâlâ Yusuf'u sayıklayıp duruyorsun. Allah'a yemin ederiz ki sonunda eriyip gideceksin, tükenip helak olacaksın. Hayret doğrusu!

Hazreti Yakub şöyle cevap verdi:

– Ben hüznümü, kederimi ancak Allah'a şikâyet ederim ve Allah tarafından sizin bilmediğiniz şeyleri de bilirim. Ey oğullarım! Gidin, Yusuf'u ve kardeşini araştırın. Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Zira kâfir kavimden başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez.

Çocukları bu sefer babalarının üzüntüsünün zirveleştiğini gördüklerinde ne yapacaklarını şaşırmış bir vaziyette gidip vezire durumu izah etmeye karar verdiler. Vezir kötü bir insan değildi. Onlara nasıl da iltifatlar etmişti. Tekrar hem yiyecek içecek alacaklar hem de durumu izah edip Bünyamin'i kurtaracaklardı. Dokuz kardeş, doğru Mısır'ın yolunu tuttular. Hazreti Yusuf'un huzuruna çıktılar ve dediler ki:

– Ey şanlı vezir! Biz ve çoluk çocuğumuz sıkıntı içindeyiz. Pek az bir sermaye ile geldik. Sen bize yine zahire ver, ayrıca sadaka da ihsan eyle. Çünkü Allah, sadaka verenleri muhakkak mükâfatlandırır.

O dedi ki:

– Siz cahilliğinizde Yusuf'a ve kardeşine ne yaptığınızı biliyor musunuz?

Onlar:

– Yoksa sen, sahiden Yusuf musun, dediler.

O da:

– Ben Yusuf'um, bu da kardeşim. Doğrusu Allah, bizi, lütfuyla nimetlendirdi. Gerçekten de kim Allah'tan korkar ve sabrederse Allah, muhakkak ki güzel işler yapanların mükâfatını zayi etmez, dedi.

Kardeşleri dediler ki:

– Allah'a yemin olsun, Allah seni bize üstün kıldı. Biz gerçekten de büyük hata işlemiştik.

Hazreti Yusuf şöyle dedi:

– Bugün size bir ayıplama ve azarlama yoktur. Allah, sizi, mağfiretiyle bağışlasın. O, merhamet edenlerin en merhametlisidir. Alın şu gömleğimi götürün de babamın yüzüne sürün, gözü açılır. Sonra da bütün ailenizle toplanıp bana gelin.

Hazreti Yusuf'un, kardeşlerine şefkatli davranması ve onlara ceza vermemesi hepsini sevindirmişti. Kardeşlerinin sağ olması ve böyle önemli bir makamda bulunması onlar için övünç kaynağı oldu. Artık babalarının huzuruna rahatça çıkıp, biricik evladını bulduklarını söyleyeceklerdi.

Kafile daha Mısır'dan ayrılır ayrılmaz öteden babaları dedi ki:

– Eğer bana bunak demezseniz, doğrusu ben Yusuf'un kokusunu alıyorum.

Oradakiler:

– Vallahi, dediler. Sen hâlâ o eski saflığında devam etmektesin.

Kardeşler hiç vakit kaybetmeden, Hazreti Yusuf'un gömleği ile babalarının yanına geldiler. Allah, Yusuf Aleyhisselâm'ın gömleğinin kokusunu babasına hissettirerek çocuklarından önce ona kutlu müjdeyi vermişti bile. Allah isteyince neler olmuyordu ki... Müjdeci gelip de gömleği Hazreti Yakub'un yüzüne sürünce hemen gözü açıldı ve dedi ki:

– Ben sizin bilmediklerinizi Allah tarafından vahiy yoluyla bilirim dememiş miydim?

Çocukları ise şöyle dediler:

– Ey babamız, bizim için Allah'a istiğfar eyle. Biz gerçekten büyük günah işlemiştik.

Babaları dedi ki:

– Sizin için Rabbim'den bağışlanma dileyeceğim. Şüphesiz o çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

Hazreti Yusuf ailesini yanına davet etmişti. Yılların hasreti içini yakan Hazreti Yakub, biricik evladına kavuşmak için can atıyordu. Yusuf Aleyhisselâm'ın yanına vardıklarında Hazreti Yusuf annesini ve babasını kucakladı, yanına aldı ve:

– Buyurun Allah'ın izniyle güven içinde Mısır'a girin, dedi.

Annesiyle babasını yüksek bir taht üzerine oturttu ve hepsi birden Hazreti Yusuf'un önünde saygıyla eğildiler. Bunun üzerine Yusuf Aleyhisselâm dedi ki:

– İşte bu durum, o rüyamın çıkmasıdır. Gerçekten Rabbim onu hak rüya kıldı. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra, beni zindandan çıkarmakla ve sizi çölden getirmekle Rabbim bana hakikaten ihsan buyurdu. Doğrusu Rabbim dilediğine lütfunu ihsan eder. Şüphesiz O, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir. Ey Rabbim! Sen bana dünya mülkünden nasip verdin ve bana rüyaların tabirinden bir ilim öğrettin. Ey gökleri ve yeri yoktan var eden Rabbim! Benim velim Sensin, benim canımı Müslüman olarak al ve beni salih kulların arasına kat!

Hazreti Yakub, bu kavuşmanın ardından yirmi sene kadar daha yaşadı. Ölüm döşeğinde iken evlatlarını yanına toplayıp:

– Benim vefatımdan sonra neye ibadet edeceksiniz, dediği zaman, oğulları:

– Senin Allah'ına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın Allah'ına, tek olan o Allah'a ibadet edeceğiz. Biz ancak O'na boyun eğen Müslümanlarız, dediler.

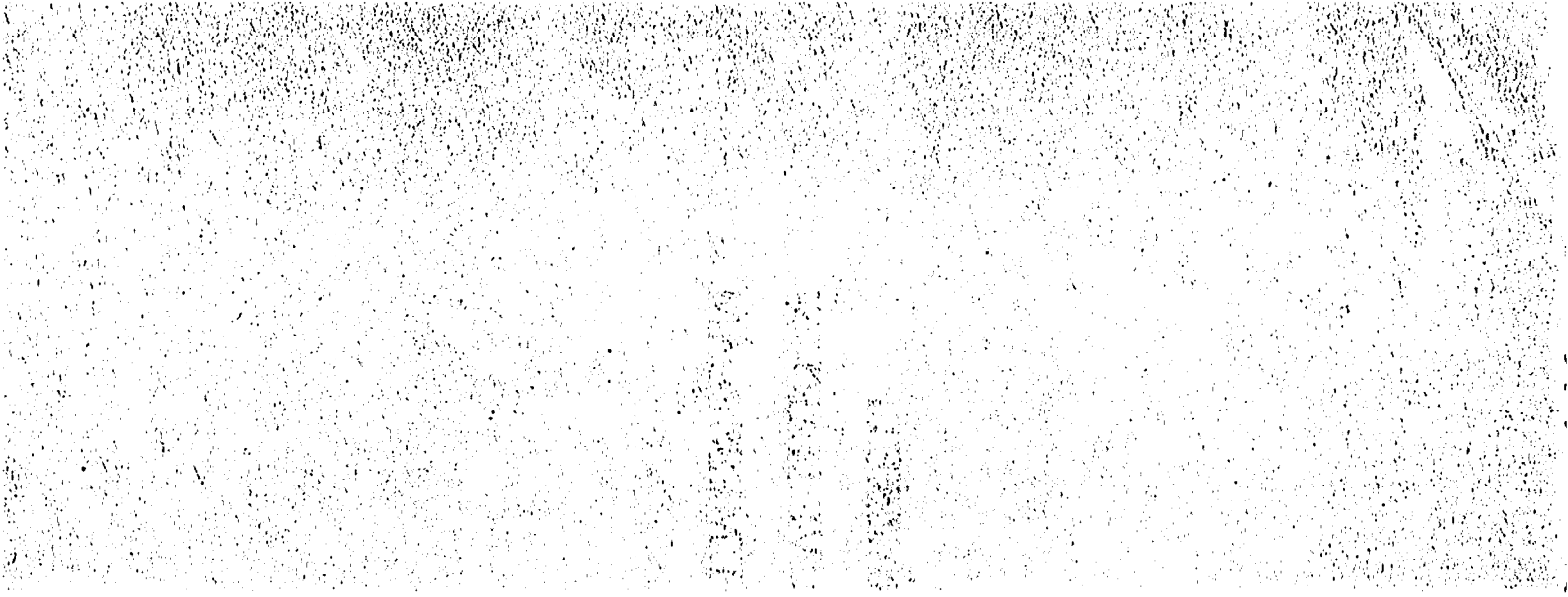
Aldığı cevap Hazreti Yakub'u çok rahatlatmıştı. Evlatları Yüce Yaratıcısını tanımış, bir ve beraber olmuşlardı. Son vasiyeti Kenan iline gömülmekti. Vefat ettiğinde

Hazreti Yusuf, babasının bu vasiyetini de yerine getirdi. Allah şefaatine nail eylesin.

Hazreti Yusuf da babasının ardından yirmi yıl kadar yaşadıktan sonra vefat etti ve Nil Deltası'na defnedildi. Daha sonra Hazreti Musa, onu mermer tabutuyla beraber Kenan iline babasının yanına götürdü ve oraya defnetti. Cenâb-ı Allah ondan razı olsun. Âmin.

HAZRETİ
MUSA VE HARUN
ALEYHİMESSELÂM

Mısır, birçok medeniyete ev sahipliği yapmış bir ülkeydi. Hazreti Yusuf'un ve ailesinin buraya yerleşmesinin üzerinden uzun seneler geçmişti. Vaktiyle çok itibar gören bu aile, zamanla köle gibi çalıştırılır olmuşlardı. Her türlü ağır iş onlara yaptırılıyordu. Zulüm arttıkça İsrailoğulları'nın peygamber bekleme fikri kuvvetleniyordu. Zira karanlık son haddine varınca şafak sökme ihtimali fazlaydı.

Bir gün Firavun korkuyla uyandı. Kötü bir rüya görmüştü. Hemen sarayın ileri gelenlerini toparladı ve hiç vakit kaybetmeden rüyasını şöyle anlattı:

– Kudüs'ten çıkmış bir ateş, Mısır'a doğru uzandıkça uzuyor ve buradaki bütün evleri yakıyordu. Sadece İsrailoğulları'nın evleri hariç, dedi.

Firavun dehşet içerisindeydi. Sihirbazlarına ve sarayın ileri gelenlerine:

– Bu işin çözümü nedir, diye sordu.

Sihirbazlar hemen yorum yapmada gecikmediler:

– Efendim, bu İsrailoğulları Kudüs tarafından gelmişlerdir. Bunların içerisinden sizin saltanatınızı sarsacak birisi çıkacak, dediler.

Firavun ne yapacağını şaşırmış bir şekilde sordu:

– Derhâl söyleyiniz ne yapmalıyım?

Sihirbazlar, bundan sonra doğacak çocukların öldürülmesini tavsiye ettiler. Firavun'un saltanatını sarsacak herhangi bir kişinin olmaması için yeni doğan çocuklar öldürülecek ve Firavun'un zulmünün devamı sağlanacaktı. Firavun, bu fikri çok beğendi ve hemen emirler yağdırmaya başladı. İsrailoğulları'ndan yeni doğan çocuklar acımasızca öldürülüyordu. Anaların yürekleri dağlanıyor, babalar bir şey yapamamanın ıstırabını yaşıyordu.

Hazreti Musa tam çocukların öldürüldükleri sene doğmuştu. Ağabeyi Harun ise bu zulüm başlamadan önce doğduğu için katledilmekten kurtulmuştu. Hazreti Musa doğunca evdekiler ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Şefkatli anne yavrusunu birkaç ay gizlice muhafaza etmeyi başardı, fakat bu çocuğu uzun süre böyle muhafaza etmesi mümkün değildi. İçin için ağlayan şefkatli anneye nereden geldiğini bilemediği bir telkin yapılıyordu:

– Onu bir süre emzir, kendisine zarar geleceğinden kaygılandığında onu nehre bırakıver, hiç korkup kaygılanma, çünkü biz onu tekrar sana vereceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız.

Şefkatli annenin içi rahatlamıştı. Bundan sonra bir zaman daha oğlunu emzirmeye devam etti. Bu arada cellâtlar mahalle aralarında dolaşıyor, yeni doğan çocuk olup olmadığını araştırıyorlardı. Musa Aleyhisselâm'ın annesi, yavrusunu daha fazla muhafaza edemeyeceğini anlayınca bir sepet hazırlayarak onu sepetin içine güzelce yerleştirdi. Yavrusunu öptü kokladı, bağrına bastı. Sonunda onu Nil Nehri'ne bıraktı. Hazreti Musa'nın ablasını da gizlice onu takip etmesi için peşinden gönderdi. Zira onu nehre bırakması Rabbimizin ilham etmesiyle olmuştu.

Merhametli abla gözyaşları içerisinde biricik kardeşini takip ediyordu. Sepetin içindeki bebek, gide gide Firavun'un sarayının karşısındaki bir ağaca takılı kaldı. Bu sırada Firavun'un hanımı, sabah yürüyüşünü yapmak üzere sarayın bahçesinde geziniyordu. Bahçenin nehirle buluştuğu yere gelince, birdenbire sandığı fark etti. İçinde ne olduğunu çok merak etmişti. Hizmetçilerine derhal sandığı getirmelerini söyledi. Sandığın kapağı açıldığında yüzü pırıl pırıl parlayan bebeği gördü. Aklına hemen Firavun'un zulmü geldi. Kim bilir belki de yavrusunun hayatını kurtarmak isteyen bir anne onu nehre bırakmıştı.

Asiye validemiz, yüreğinin şefkatle titrediğini hissetti. Kendisinin hiç çocuğu olmamıştı. Bebeğe kendi öz çocuğuymuş gibi yakınlık hissetti. Onu kucağına aldı, kokladı, öptü. Bu sırada Musa Aleyhisselâm uyanmış ve ağlamaya başlamıştı. Karnı aç olduğu için ağlaması kesilmiyordu.

Bu sırada Firavun kahvaltısını yapmak üzere sofraya oturmuş karısının gelmesini bekliyordu. Karısı gelmeyince öfkeyle onu aramaya çıkmıştı ki kendisine doğru ilerleyen Asiye validemizle karşılaştı. Bir taraftan kucağındaki bebeğe öpücükler yağdırıyor, diğer taraftan ağlıyordu. Firavun şaşkınlıkla bebeğin nereden geldiğini sordu. Nehrin kıyısına vurmuş bir sepetin içinde bulduklarını söyleyince Firavun:

– İsrailoğulları'nın yeni doğmuş bebeklerinden birisidir mutlaka. Bu bebeğin ölü olması gerekmiyor muydu, diye çıkıştı.

Asiye annemiz Hazreti Musa'yı sıkıca bağrına basarak şöyle cevap verdi:

– Belki de bu bebek, hem benim hem de senin için göz aydınlığı ve mutluluk vesilesi olur. Ne olur onu öldürmeyin. Kim bilir belki büyüyünce bize faydası dokunur, hatta onu evlât bile edinebiliriz.

Firavun, hanımının bu sevinçli ve heyecanlı haline çok şaşırmıştı. Onu daha önceden hiç böyle mutlu görmemişti. "Çocuğu olmadığı için bu kadar çok etkilendi herhalde." diye düşündü ve karısının isteğini kabul ederek bebeği sarayda büyütmesine izin verdi.

Sıra, açlıktan ağlayan yavrunun karnının doyurulmasına gelmişti. Asiye annemiz, sarayda bu yavruyu emzirebilecek ne kadar hanım varsa hepsini çağırdı, fakat Hazreti Musa hiç birinin memesini ağzına koymuyordu.

Hâl böyle devam ederse bu masum çocuk açlıktan ölecekti. Derhâl şehre haber salındı ve bebeği emzirmek için bir sütanne aranmaya başlandı.

Bu arada Hazreti Musa'nın annesi, ablasını saraya gönderip durumdan haberdar oluyordu. Sütanne arandığını öğrenince hemen saraya koştu. Musa Aleyhisselâm, artık öz annesinin sütüyle beslenecekti. Annesi memesini uzatınca hemen ağzına alan bebek, karnını bir güzel doyurarak iyi bir uyku çekti. Bundan sonra Hazreti Musa'nın saraydaki sütannesi gerçek annesi oldu, fakat bunu ne saraydakiler ne de İsrailoğulları biliyorlardı. Bunu bilen sadece Hazreti Musa'nın ailesiydi. Rabbimiz bu meseleyle ilgili Kurân-ı Kerîm'de şöyle buyuruyor:

"Biz (annesine geri vermezden) daha önce, onun sütanalarının sütünü kabulüne müsaade etmedik. Bunun üzerine ablası, 'Size, onun bakımını sizin namınıza üstlenecek, hem de ona iyi davranacak bir aile göstereyim mi?' dedi. Böylelikle biz onu, gözü aydın olsun, gam çekmesin ve Allah'ın vaadinin gerçek olduğunu bilsin, diye anasına geri verdik. Fakat yine de pek çoğu (bunu) bilmezler." (Bkz. Kasas sûresi, 12-13. âyetler)

Hazreti Musa'nın annesi, sütten kestikten sonra, onu tekrar Firavun'un sarayına teslim etti. O günden sonra Musa Aleyhisselâm eğitimine sarayda devam edecekti. Orada zamanın en büyük öğretmenleri ve ilim adamları bulunuyordu. Mısır o dönemde yeryüzünün en büyük

devleti, Firavun da dünyanın en güçlü kralıydı. Hazreti Musa; sarayda matematik, fizik, kimya, astronomi, biyoloji gibi ilimleri tahsil etti ve birçok yabancı dili öğrendi. Bütün dersleri ilgiyle dinler, sıra din dersine gelince özellikle uyurdu. Öğretmenin, Firavun'un ilâhlığıyla ilgili boş sözlerini dinlemek istemezdi. Kendisi Firavun'la aynı sarayda yaşıyor ve onun bir "insan" olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Ayrıca kendisinin Firavun'un oğlu olmadığını da biliyordu. O İsrailoğulları'ndandı. Firavun ise Kıpti'ydi. Kıptilerin, İsrailoğulları'na nasıl acı ve işkence çektirdiklerinin de farkındaydı.

Bir gün saraydan çıkmış, tek başına şehrin sokaklarında yürüyordu. Tenha bir yerde bir Kıpti'nin İsrailoğulları'ndan birini hırpalayıp dövdüğünü gördü. Dayak yiyen adam inliyor, yoldan geçenlerden yardım dileniyordu. Hazreti Musa, derhal araya girerek kavgayı bitirmek istedi. Kıpti'yi yakasından tutup bir kenara itince, adam yere yığılıp oracıkta can verdi. Aslında Hazreti Musa adamı öldürmek istememişti, onun niyeti sadece kavgayı ayırmaktı. Yerde cansız yatan cesedi görünce kendi kendine:

– Şüphe yok, bu işin arkasında şeytan var. O, insanı göz göre göre yanlışa düşüren apaçık bir düşmandır, dedi. Sonra da ellerini açarak şöyle dua etti: Ey sonsuz merhamet sahibi yücelerden yüce Rabbim! Kuşkusuz ben kendime büyük bir kötülük ettim, bağışla beni.

Ve sonsuz merhamet sahibi Rabbimiz Hazreti Musa'yı bağışladı.

Adamın ölümüne Hazreti Musa'nın sebep olduğunu kimse bilmiyordu, ama onun içini korku kaplamıştı. Ertesi gün yine yolda yürürken önceki gün yardım ettiği adamın yine birisiyle kavga ettiğini gördü. Kavga ettiği adam yine bir Kıpti'ydi. Adam, Musa Aleyhisselâm'ı görür görmez yine yardım istedi. Hazreti Musa bu sefer kızmıştı. Anlaşılan bu adam başını sürekli derde sokan kavgacının biriydi. Hazreti Musa adamın üzerine doğru yürüyünce, adam bir hamlede geri çekilerek bağırmaya başladı:

– Dünkü cinayetin aynısını bugün işleyip beni de mi öldürmek istiyorsun?

Bu sözleri duyunca Hazreti Musa, hemen adamın yakasını bırakıp oradan uzaklaştı. Tabii bu konuşulanları adamın kavga ettiği Kıpti de duymuştu. Firavun'un ailesinden olan Kıpti, hemen saraya koşup dün ölü buldukları adamı, Hazreti Musa'nın öldürdüğünü söyledi. Bunun üzerine Firavun, Hazreti Musa'nın derhal yakalanarak idam edilmesini emretti.

Hazreti Musa şehrin dışında kimsenin bilmediği bir yerde saklanıyordu. Firavun'un ailesinden onu seven mümin bir adam vardı. Sarayda olup bitenleri ona anlatıyordu. Bir gün Hazreti Musa'nın gizlendiği yere geldiğinde çok endişeliydi. Heyecanla şöyle dedi:

– Ey Musa, seni öldürmeyi planladılar. Derhal Mısır'dan kaç. Nasihatime uyarsan kurtulursun. İnan ki ben senin iyiliğini isteyenlerdenim.

Bunun üzerine Hazreti Musa gizlice Mısır'dan kaçtı. Ayrılırken şöyle dua etmişti:

– Allah'ım! Beni zalim insanların şerrinden kurtar.

Hazreti Musa Firavun'un zulmünden çekindiğinden saraya hiç uğramadan, hiçbir yol hazırlığı yapamadan apar topar Mısır'dan çıkmıştı. Uçsuz bucaksız bir çölde yapayalnızdı, Medyen şehrine doğru ilerliyordu. Açtı, susuzdu, fakat güçlüydü, sabırlıydı. Allah'a teslimiyeti tamdı.

Uzun bir yolculuktan sonra nihayet, Medyen şehri ufukta görünmüştü. Hazreti Musa, insanların koyunlarını suladıkları bir kuyunun yanı başına kadar gelmişti. Oradaki gölgelikte biraz dinlenmek için oturdu. Aç, susuz ve yorgundu. Suya doğru yöneldiğinde orada koyunlarını diğer sürülerin koyunlarına karıştırmamak için çabalayan iki genç kız gördü. O iki genç kızın yardıma muhtaç olduklarını hissedince, susuzluğunu unutarak onlara edeple yaklaştı ve yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Büyük olanı:

– Diğer çobanların bitirmelerini bekliyoruz, diye cevap verince Hazreti Musa sordu:

– Peki, neden siz de kuyuya yaklaşıp koyunlarınızı sulamıyorsunuz?

Küçük olan kız:

– Erkeklerle didişemeyiz biz, deyince Musa Aleyhisselâm erkek olmamalarına rağmen çobanlık yapan bu iki genç kızın hâline şaşırdı.

Küçük kız, Hazreti Musa'nın merak ve şaşkınlığını fark edince şöyle dedi:

– Bizim babamız var, fakat çok yaşlı. Sağlığı, her gün bizimle beraber çıkmaya müsait değil. Onun için yalnızız biz.

Bunun üzerine Musa Aleyhisselâm onlara:

– Bugün bu işi ben üstleneceğim. Koyunlarınızı ben sulayacağım, dedi.

Koyunları suladıktan sonra da dinlenmek için tekrar ağacın altına çekildi ve Rabbine şöyle niyazda bulundu:

– Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra muhtacım.

Bu sırada kızlar yaşlı babalarının yanına dönmüşlerdi. Erken geldiklerini görünce babaları sordu:

– Nasıl oldu da bugün erken döndünüz?

Büyük kız:

– Allah bugün bize özel bir lütuf gönderdi. Bir adamla karşılaştık. Bize yardım etti, herkesin önüne geçip koyunlarımızı suladı, deyince babaları Allah'a hamd etti.

Bu sırada küçük kız şöyle dedi:

– Babacığım, sanırım adam uzun bir yoldan gelmişti ve açtı. Güçlü bünyesine rağmen yüzü solgun görünüyordu.

Bunun üzerine babaları:

– Ona git ve onu yanıma çağırdığımı, yaptığı yardıma karşılık ona ücret vermek istediğimi söyle, dedi.

Genç kız hemen gidip Hazreti Musa'ya babasının mesajını iletince Musa Aleyhisselâm, tebessüm ederek ayağa kalktı. Onu İlâhi İrade'nin yönlendirdiğini hissediyordu. Genç kız önde, kendisi arkada yola düştüler. Nihayet yaşlı adamın evine vardılar. İçeriye girdiklerinde kızların babası olan Şuayb Aleyhisselâm sordu:

– Hoş geldin, ismin nedir?

– Musa.

Hazreti Şuayb, tebessüm ederek başını salladı ve:

– Evime şeref verdin, ey Musa, dedi.

Hazreti Şuayb misafirinin karnını doyurduktan sonra konuşmaya başladılar. Musa Aleyhisselâm, hikâyesini uzun uzun anlattı. Hazreti Şuayb ona:

– Korkma, Firavun'un burada seni bulması imkânsız. Gönlünü hoş tut, dedi.

Musa Aleyhisselâm rahatlamıştı. Müsaade isteyip ayağa kalkmıştı ki kızların küçüğü babasının kulağına eğilerek şöyle dedi:

– Babacığım, hani işlerimizi görecek bir adam arıyordun ya, işte kapımıza geldi, Musa'yı işe al. Ücretle istihdam edeceğin en iyi kimse, bu güçlü ve güvenilir adamdır.

Bunun üzerine Hazreti Şuayb, Musa Aleyhisselâm'a döndü:

– Ey Musa, sana bir teklifim var. Benim yanımda sekiz sene kalır da koyunlarıma çobanlık edersen seni kızlarımdan birisiyle evlendiririm. Sen bu sekizi on seneye tamamlamak istersen bu senin cömertliğinden olur. Fazlasını isteyerek seni daha fazla yormak istemem. Şayet kabul edersen beni de bütün bu süre içerisinde Allah'ın izniyle salih bir insan olarak göreceksin.

Hazreti Musa sevinmişti. Belli ki bu Allah'ın özel bir ihsanıydı. Tereddüt etmeden kabul etti ve şöyle dedi:

– Peki anlaştık. Sekiz veya on sene hizmet ettikten sonra ben buradan ayrılmakta özgürüm. Söylediklerimize Allah vekildir.

Musa Aleyhisselâm, kızların küçüğüyle evlendi ve on sene boyunca Hazreti Şuayb'ın yanında çalıştı. Bu on sene, Hazreti Musa'nın hayatında çok önemli bir devreydi. Bu süreyi Allah'ı, Allah'ın rahmetini, ihsanını, azamet ve cömertliğini düşünerek geçirdi. Hazreti Şuayb'dan ilim ve hikmet dersleri aldı. Âdeta Şuayb Aleyhisselâm, Hazreti Musa'nın içini iman, bilgi ve marifetle süsledi.

On sene dolmuştu ki bir gün Musa Aleyhisselâm, hanımıyla birlikte Mısır'a dönmek üzere yola çıktı. Ancak mevsim kıştı ve hava çok soğuktu. Bir süre sonra Hazreti Musa, dondurucu soğukta uçsuz bucaksız Sina Çölü'nde ailesiyle birlikte kayboldu. Biraz sonra sağnak yağmur, yerini müthiş bir kum fırtınasına bıraktı. Sert esen rüzgâra karşı yürümek neredeyse imkânsızdı. Musa Aleyhisselâm, çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken çok uzakta bir ateş gördü. Sevinç ve heyecanla:

– Orada bir ateş gördüm, diye bağırdı ve derhal ateşin bulunduğu yere gitmeye karar verdi.

Ailesine, kendisi dönünceye kadar orada kalmalarını söyleyip yanlarından ayrıldı. Oraya vardığında ateş sahiplerinden yardım isteyecek, dönerken de beraberinde onları ısıtmak için biraz ateş getirecekti.

Musa Aleyhisselâm uzakta gördüğü ateşe doğru yürüyor, yaklaştıkça da ışık büyüyordu. Sağ elinde asası vardı. Tur Dağı'nın sağ tarafında Tuva Vadisi diye bilinen vadiye varıncaya kadar yürüdü. Vadi çok farklıydı. Orada ne soğuk vardı, ne kum fırtınası, ne de yağmur. Üstelik her tarafta esrarengiz bir sessizlik vardı. Hazreti Musa, ışığın kaynağına vardığında birden bire her tarafta yankılanan bir ses duydu. Bu ses:

– Ateşin olduğu yer ve çevresinde bulunan kimselere feyiz ve bereket verildi. Âlemlerin Rabbi olan Allah, yüceler yücesidir. Her türlü kusurdan uzaktır ve sonsuz mükemmellik sadece O'na hastır, diyordu.

Hazreti Musa yerinde donakaldı. Bütün vücudu titriyordu. Birdenbire yer, korku ve dehşetle sarsılmaya başladı. Çünkü konuşan, bütün âlemleri yaratan Allah'tı:

– Ey Musa! Ben şüphesiz senin Rabbinim. Hemen ayakkabılarını çıkar, çünkü sen kutsal bir vadi olan Tuva'dasın. Seni peygamberliğe seçtim. Öyleyse sana inecek vahyi iyi dinle. Ben Allah'ım. Ben'den başka ilâh yok. O hâlde yalnız bana ibadet et. Beni anmak için namaz kıl. Kıyamet saati elbet gelecek, fakat Ben onu gizledim. Size geleceğini söylüyorum ki her insan burada yapıp ettiği her şeyin hesabını orada vereceğini bilsin, ayağını denk alsın. Buna inanmayanlar, nefsin arzu ve ihtiraslarının peşine düşenler, sakın seni Allah yoluna çağırmaktan alıkoymasın, sonra sen de helâk olursun.

İlâhi vahyi dinlerken, Hz. Musa'nın bütün vücudu sarsılıyordu. Sonsuz merhamet sahibi Yüce Allah sordu:

– Sağ elinde tuttuğun şey nedir ey Musa!

Musa Aleyhisselâm titrek bir sesle şöyle cevap verdi:

– O benim asâmdır. Ona dayanırım, onunla davarlarıma yaprak çırparım, ayrıca onunla daha birçok ihtiyacımı gideririm.

– Bırak onu ey Musa!

Hazreti Musa, asâyı elinden bıraktığında hayret ve dehşet içinde kaldı. Çünkü asâ birdenbire hızla kıvrılıp sürünen bir yılana dönüşmüştü. Hazreti Musa titriyordu,

dayanamadı, arkasını dönüp koşmaya başladı. Bir iki adım atmadan Yüce Allah ona şöyle seslendi:

– Ey Musa! Tut onu, korkma. Biz onu eski hâline çevireceğiz.

Musa Aleyhisselâm, elini uzatıp yılana dokunur dokunmaz yılan tekrar asâya dönüştü. Allah ona şöyle emretti:

– Bir de elini koynuna sok. Bir başka mucize göreceksin. Çıkardığında onu pürüzsüz, göz alıcı, ışıl ışıl parlarken bulacaksın. Kendini yılandan korumak için kanat gibi açtığın kollarını göğsüne tut, korkun gider.

Musa Aleyhisselâm elini koynuna soktu. Çıkardığında ise eli, karanlığın ortasında parlayan dolunay gibi pırıl pırıldı. Gördükleri karşısında heyecanı iyice artmıştı. Rabbinin emrettiği gibi yaptı. Elini kalbinin üzerine koyar koymaz, bütün korkusu gitti ve içine huzur geldi.

Yüce Mevla ona, Firavun'a giderek onu Allah'a iman etmeye çağırmasını emretti. Allah tarafından gönderilen bir peygamber olduğunu ispatlamak için de Firavun'a kendisine verilen iki mucizeyi gösterecekti.

Hazreti Musa dedi ki:

– Ey Rabbim! Benim göğsüme genişlik ver, işimi kolaylaştır, dilimden düğümü çöz ki, sözümü iyi anlasınlar. Bir de bana ailemden bir yardımcı ver. Kardeşim Harun'u ver. Onunla arkamı kuvvetlendir. Elçilik işimde

onu bana ortak et ki seni çok tesbih edelim. Seni çok analım. Şüphe yok ki sen bizi görüp duruyorsun.

Cenâb-ı Hak:

– Ey Musa! Dilediğin şeyler sana verildi, buyurunca Hazreti Musa hiç vakit kaybetmeden ağabeyi Harun'u bulmak için yola çıktı. Yanına varınca durumu ona açıkladı. Cenâb-ı Hak buyurdu:

– Seni Ben seçip peygamberliğime hazırladım. Kardeşinle birlikte mucizelerimle Firavun'a gidin. İkiniz de beni anmakta gevşeklik etmeyin. Gidin Firavun'a, zira o iyice azdı. Varın da ona yumuşak söz söyleyin; olur ki öğüt dinler yahut biraz çekinir.

Hazreti Musa ile Hazreti Harun:

– Rabbimiz! Onun bize kötülük yapmasından veya azgınlığını artırmasından korkarız, dediler.

Yüce Allah buyurdu ki:

– Korkmayın, zira ben sizinle beraberim, işitir ve görürüm. Hemen gidin de Firavun'a deyin ki: 'Biz sana Rabbin tarafından gönderilen elçileriz. Artık İsrailoğulları'nı bizimle gönder, onlara azap etme. Biz sana Rabb'inden bir mucize ile geldik. Selâm doğru yolda gidenleredir. Bize kesin olarak vahyolundu ki azap şüphesiz gerçeği inkâr edip ona sırt çevirenleredir.

Hazreti Musa, Allahu Tealâ'dan aldığı emirle Firavun'un yanına gidince Firavun onu karşısında gördüğünde şöyle dedi:

– A, biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının birçok yıllarını aramızda geçirmedin mi? Sonunda o kötü işi de yaptın. Sen nankörün birisin!

Hazreti Musa:

– Ben, o işi o anda yaptım ki şaşkınlardandım. Sizden korkunca da hemen aranızdan kaçtım. Sonra Rabbim, bana hikmet bahşetti ve beni peygamberlerden kıldı. O başıma kaktığın nimet de aslında İsrailoğulları'nı kendine köle edinmiş olmandır, diye cevap verdi.

Firavun sordu:

– Âlemlerin Rabbi dediğin nedir ki?

Hazreti Musa cevap olarak:

– Eğer işin gerçeğini düşünüp anlayan kişiler olsanız, itiraf edersiniz ki O, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan her şeyin Rabbi'dir, dedi.

Bunun üzerine Firavun etrafında bulunanlara:

– İşitmiyor musunuz, diye sorunca Musa Aleyhisselâm dedi ki:

– O sizin de Rabbiniz, daha önceki atalarınızın da Rabbidir.

Firavun:

– Size gönderilen bu elçiniz mutlaka delidir, deyince Hazreti Musa devamla şöyle söyledi:

– Şayet aklınızı kullansanız anlarsınız ki O, doğunun, batının ve ikisinin arasında bulunanların Rabbidir.

Firavun:

– Benden başkasını ilâh tutarsan, and olsun ki seni zindana kapatılmışlardan ederim, deyince Musa Aleyhisselâm sordu:

– Sana apaçık bir şey getirmiş olsam da mı?

Bunun üzerine Firavun:

– Haydi, getir onu bakayım, doğrulardan isen, dedi.

Musa Aleyhisselâm asâsını bırakınca asâ, apaçık bir ejderha oluverdi. Elini de koynundan çekti çıkardı; bakanlara bembeyaz görünen, nur saçan bir şey oluverdi.

Firavun, çevresinde bulunan ileri gelenlere:

– Bu herhâlde çok bilgili bir sihirbaz! Sizi sihriyle yurdunuzdan çıkarmak istiyor. Şimdi ne buyurursunuz, dedi.

Onlar dediler ki:

– Bunu ve kardeşini eğle, şehirlere de toplayıcılar gönder. Bütün bilgiç sihirbazları sana getirsinler.

Bunun üzerine sihirbazlar belli bir günün tayin edilen vaktinde bir araya getirildi. Halka da:

– Siz de toplanıyor musunuz? Haydi, çabuk olun, denildi.

Halktan kişiler:

– Üstün gelirlerse herhâlde sihirbazlara uyarız, dediler.

Sihirbazlar gelince de Firavun'a:

– Şayet biz üstün gelirsek, muhakkak bize bir ücret vardır, değil mi, dediler.

Firavun cevaben:

– Evet, o takdirde hiç şüphe etmeyin, gözde kimselerden olacaksınız, dedi.

Hazreti Musa onlara:

– Atın, ne atacaksanız, deyince iplerini ve değneklerini attılar ve:

– Firavun'un kudreti hakkı için şüphesiz elbette bizler galip geleceğiz, dediler.

Ardından Musa Aleyhisselâm asâsını attı. Bir de ne görsünler, onların uydurduklarını yutuyor! Sihirbazlar derhâl secdeye kapandılar ve:

– İman ettik, dediler. Âlemlerin Rabbi'ne, Musa ve Harun'un Rabbi'ne!

Firavun kızgınlık içinde dedi ki:

– Ben size izin vermeden O'na iman ettiniz ha! Anlaşıldı ki o size sihri öğreten büyüğünüzmüş! Ama şimdi bileceksiniz. And olsun, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim, hepinizi çarmıha gerdireceğim!

Onlar:

– Zararı yok, dediler. Nasıl olsa biz Rabbimiz'e döneceğiz. Herhâlde biz müminlerin evveli olduğumuzdan, Rabbimiz'in bize mağfiret buyuracağını ümit ederiz.

Şehirde bu gösteriyi seyretmeye toplanan halk, durumun bir sihir işi olmadığını anlamıştı. Sihirbazların ve halkın Hazreti Musa ve Harun'un göstermiş oldukları mucize karşısında iman etmeleri, Firavun'u çileden çıkarmıştı.

Firavun'un kavminin ileri gelenleri sordular:

– Seni ve ilâhlarını terk etsinler de yeryüzünde fesat çıkarsınlar diye mi Musa'yı ve kavmini serbest bırakacaksın?

Firavun da dedi ki:

– Onların oğullarını öldüreceğiz, kızlarını sağ bırakacağız ve onlar üzerinde kahredici bir üstünlüğe sahibiz.

Bunun üzerine Hazreti Musa kavmine şöyle dedi:

– Allah'ın yardımını ve lütfunu isteyin ve sabır gösterin. Şüphesiz ki yeryüzü Allah'ındır. Kullarından dilediğini ona mirasçı kılar. Sonunda kurtuluş muttakilerindir.

Kavmi de dedi ki:

– Sen bize gelmeden önce de eziyet gördük, sen geldikten sonra da.

O zaman Hazreti Musa:

– Umulur ki Rabbiniz, düşmanlarınızı helak edip de sizi yeryüzünde halife kılacaktır ve sizin nasıl işler yaptığınıza bakacaktır, dedi.

Bütün bu olanlardan sonra Firavun, tekrar çocukları öldürmeye ve İsrailoğulları'na eziyet etmeye başladı. Eziyet artık dayanılacak gibi değildi. Firavun, Hazreti Musa'yı sarayında büyüttüğü günleri hatırladıkça kendi kendine kahrediyordu.

Hazreti Musa'nın kavminin hepsi iman etmiş değildi. Ezilmişliğin vermiş olduğu durumdan olacak ki hangi dine ve neye inandıklarını dahi bilmiyorlardı. İsrailoğulları'nı genelde putlara tapmaya daha yatkın gören Hazreti Musa onlara şöyle dedi:

– Ey kavmim! Siz gerçekten Allah'a iman ettinizse ve O'na samimiyetle teslim olan Müslümanlar'dan oldunuzsa artık O'na güvenin!

Onlar da:

– Biz Allah'a güvendik. Ey Rabbimiz, bizi o zalim kavmin fitnesine uğratma! Bizi rahmetinle o kâfir kavmin elinden kurtar, diye cevap verdiler.

Hazreti Musa, kavmini ve Firavun'u imana davet etmesine rağmen ne halktan ne de devletin başında bulunanlardan imana kalbi açılan yoktu. Üstelik İsrailoğulları'nı bırakmasını isteyen Hazreti Musa ve kardeşi Hazreti Harun maalesef olumlu cevap alamadı. Cevap

alınamadığı gibi eziyet ve işkenceler daha da artmıştı. Hazreti Musa, bu azgın halkı Allah'ın azabıyla uyardı, ama yine kendisini dinleyen yoktu.

Nihayet göğü kara bulutlar kapladı. Şimşekler çaktı, yağmurlar boşalmaya başladı. Normal bir yağmur gibi başlayan bu yağış günlerce devam etti. Her tarafı sular seller kapladı. Elde avuçta ne varsa gitti. Allah İsrailoğulları'nı bu afetten korumuş ve onlar bir zarar görmemişlerdi. Mısırlılar, Hazreti Musa'nın haklı olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Yağmurun dinmesi için Hazreti Musa'ya müracaat ettiler:

– Ne olur Rabbine dua et de yağmur dinsin, dediler.

Hazreti Musa memnuniyetle dua etti. Halkın, Allah'ın gücünü kudretini görüp iman etmesini ümit ediyordu. Yerler çamur deryasıyken iman edeceklerine dair söz veren halk, böyle bir tehlikeyi atlatınca verdikleri sözü kısa zamanda unuttu. Hatta daha da ileri giderek bu musibetin Hazreti Musa ve kardeşi Harun'dan geldiğini iddia edecek kadar küstahlaşmaya başladılar.

Aradan bir zaman geçmiş, Cenâb-ı Allah da bunların mahsullerini çoğaltmıştı. Bu sefer de bu nimetlerin kendilerinden olduğunu söylemeye başlamışlardı ki başlarına çekirge sürüleri bela oldu. Ne yaparlarsa yapsınlar çekirgeleri kovamıyorlar ve çekirgeler önlerine gelen her şeyi yiyip bitiriyorlardı. "Ben sizin en yüce ilahınızım." diyen Firavun'un sarayı da çekirge sürüleriyle dolmuştu.

Yapılacak şey, Hazreti Musa'ya tekrar müracaat edip ondan yardım almaktı. Yine önceki seferdeki gibi vaatte bulundular. İman edeceklerine söz verdiler.

– Ne olur ya Musa! Rabbine dua et de bu felaketten kurtulalım, dediler.

Musa Aleyhisselâm, bir ümit diyerek Cenâb-ı Hakk'a yine dua etti. Bu duadan sonra bir rüzgâr çıktı ve ne kadar çekirge varsa hepsini sildi süpürdü. Halk yine rahat nefes almıştı. Tarlalarında kendilerine yetecek mahsul olduğunu gördüklerinde derin bir oh çektiler, fakat imana yine yanaşmadılar. Kalan buğdaylar kendilerine yetecekti. Onlara göre iman etmeye ihtiyaç kalmamıştı. Her nasılsa verdikleri sözleri işleri hallolunca kısa zamanda unutuyorlardı. Fakat ileride başlarına geleceklerden hiç haberleri yoktu.

Hazreti Musa'ya inanmayan Mısır Halkı (Kıptiler) bu sefer başka bir belaya maruz kaldı. Bit salgını başlamıştı. Bitler, ısırdıkları yeri kanatıyor, insanlara müthiş eziyet veriyordu. Kendisinin ilah olduğunu iddia eden Firavun da halktan farklı değildi. O da aynı akıbete maruz kalmıştı. Bu işe de bir türlü çözüm bulamayınca çare yine Hazreti Musa'ya müracaat etmek oldu. Musa Aleyhisselâm, umulur ki iman ederler diye her seferinde Rabbine ellerini açıyor ve yardım istiyordu.

Bu musibetten de kurtulan Kıptiler, iman etmeyince gökten kurbağa yağmuruna tutuldular ama yine iman

etmediler. Kur'ân-ı Kerîm bu duruma şöyle işaret ediyor:

"Musa onlara apaçık âyetlerimizi getirince, 'Bu, olsa olsa uydurulmuş bir sihirdir. Biz önceki atalarımızdan böylesini işitmemiştik.' dediler. Musa şöyle dedi: 'Rabbim, kendi katından kimin hidayet rehberi getirdiğini ve hayırlı akıbetin kime nasip olacağını en iyi bilendir. Muhakkak ki zalimler, kurtuluşa eremezler.' Firavun, 'Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilâh tanımıyorum. Ey Hâmân! Haydi, benim için çamur üzerine ateş yak (ve tuğla imal et). Bana bir kule yap ki Musa'nın ilâhına çıkayım; ama sanıyorum, o mutlaka yalan söyleyenlerdendir.' dedi." (Bkz. Kasas sûresi, 36-38. âyetler)

Küfre iyice dalmış olan Firavun Yaratıcı'nın gökte olduğunu sanıyordu. O Yüce Kudret'in her yerde hazır ve nazır olduğunu düşünemiyordu. O dönemde sihirbazlık yaygın olduğundan hâşâ Hazreti Musa ve kardeşi Hazreti Harun'un da sihir yaptığını düşünüyordu. Hazreti Musa'ya:

– Ey Musa! Ben senin büyülenmiş olduğunu sanıyorum, deyince Musa Aleyhisselâm ona şöyle cevap verdi:

– Ey Firavun! Pekâlâ, bilirsin ki bu mucizeleri, birer ibret olmak üzere, ancak göklerin ve yerin Rabbi indirdi. Ey Firavun! Ben de seni helak olmuş zannediyorum.

Firavun aldığı cevaba aşırı derecede sinirlenmişti, şöyle dedi:

– Bırakın beni, öldüreyim Musa'yı da o Rabbine dua etsin. Çünkü ben onun, dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmasından korkuyorum.

Hazreti Musa:

– Ben hesap gününe inanmayan her kibirliden, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a sığınırım, deyince firavun ailesinden imanını saklayan bir adam şu şekilde söze girdi:

– Bir adamı, Rabbim Allah dediği için öldürecek misiniz? Hâlbuki o size Rabbinizden delillerle gelmiştir. Hem o bir yalancı ise çok sürmez, yalanı boynuna geçer. Fakat doğru ise size yaptığı tehditlerin bir kısmı olsun başınıza gelir. Şüphe yok ki Allah, aşırı giden bir yalancıyı doğru yola çıkarmaz. Ey benim sevgili milletim! Bugün hâkimiyet sizindir, ülkede üstünlük sizdedir. Ama yarın Allah'ın azabı başımıza gelir çatarsa söyler misiniz hangi kuvvet bizi kurtarabilir?

Buna karşılık firavun:

– Ben size sadece kendimce uygun bulduğum görüşü bildiriyor ve size tutulması gereken doğru yolu gösteriyorum, dedi.

Kavminin önünde mağlup olmak istemeyen Firavun direnmeye devam ediyordu. Bu sefer de şöyle dedi:

– Ey kavmim! Mısır hükümdarlığı ve altımdan akıp giden şu ırmaklar benim değil mi? Görmüyor musunuz?

Yoksa ben, nerede ise meramını anlatamayan şu zavallıdan daha hayırlı değil miyim? Eğer onun dediği doğru ise üzerine altın bilezikler atılmalı veya kendisiyle beraber onu tasdik eden melekler gelmeli değil miydi?

Cehaleti katmerleşmiş olan halk, gerçekleri göremiyor veya Firavun'dan korkuyordu. Hazreti Musa ve Hazreti Harun, Firavun ve Kıptiler'in iman etmeyeceklerini anlayınca ellerini açıp Rabbimiz'e şöyle niyazda bulundular:

– Ey Rabbimiz! Sen Firavun'a ve adamlarına şu dünya hayatında göz kamaştırıcı zenginlik ve bol bol servet verdin. Ey Rabbimiz! Senin yolundan saptırsınlar diye mi? Ey Rabbimiz! Onların mallarını sil süpür ve kalplerine sıkıntı düşür. Çünkü onlar o acıklı azabı görmedikçe iman etmeyecekler.

Bunun üzerine Yüce Mevla şöyle buyurdu:

– Her ikinizin de duası kesinlikle kabul olundu. Siz yine doğru ve dürüst olmaya devam edin. Kendini bilmeyenlerin yoluna sakın uymayın.

Firavun, halkının başına gelen bu felaketlerden İsrailoğulları'nı sorumlu tutuyordu. Kendi kendine "Onları yok ettiğimiz zaman başımıza bu felaketler gelmeyecek." diyordu. Bundan dolayı civar şehirlere haber vererek asker toplanmasını emretti. Aslında sayıca az olan bu topluluğu çok rahat yok edebilirdi. Fakat başlarına gelen felaketler onların gözlerini korkutmuştu. Allah'ın gücü ve kuvvetine hiçbir güçle karşı konamayacağını bilmiyor, bir türlü anlayamıyordu.

Diğer taraftan Hazreti Musa:

– Şüphesiz ki bunlar suçlu bir kavimdir, diyerek yardım etmesi için Rabbine yalvarıyordu.

Cenâb-ı Hak buyurdu ki:

– Kullarımı geceleyin yürüt. Çünkü siz takip edileceksiniz. Denizi yarıp maiyetini geçirdikten sonra onu olduğu gibi açık bırak. Çünkü onlar boğulacak bir ordudur.

Bu emri alır almaz Hazreti Musa hemen İsrailoğulları'nı gizlice topladı. Firavun'un bu kaçıştan haberi olursa buna engel olabilirdi. Zaten başlarına gelen hadiselerin sorumlusu olarak İsrailoğulları'nı görüyordu. Bu halk Kenan iline dönecek, atalarının topraklarında huzur içerisinde yaşayacaklardı. Sevinmişlerdi. Çünkü kölelikten insanlığa döneceklerdi. Bu İsrailoğulları'na bir müjdeydi. Başka bir müjde ise Peygamberlerine gelen Tevrat isimli kutsal kitaptı. Bu kitap onlara yol gösterecek, insanlar Tevrat'a uyarak kendilerini kurtaracaklardı.

Hazırlıklar tamamlanmış, İsrailoğulları gizlice Hazreti Musa ve Hazreti Harun ile yola çıkmışlardı. Gecenin karanlığı İsrailoğulları'nın yola rahatça çıkmasına zemin hazırladı. Hürriyetlerine kavuşacaklardı. Sessiz sedasız yola çıkan bu halk, hızlıca şehirden ayrılmıştı ki bunu fark eden bir Kıpti durumu derhâl Firavun'a bildirdi. Gecenin yarısını geçmişti ki orduya emir verildi ve "Derhâl toplanın!" denildi. Bir an önce bunlara ulaşıp gerekli cezalar verilmeliydi.

İsrailoğulları, Kızıldeniz'e ulaşmıştı ki Firavun ordusuyla toz bulutu gibi arkadan yetişti. Herkes panik içerisindeydi. İki topluluk birbirini görünce, Hazreti Musa'nın adamları:

– Eyvah, yakalandık, dediler.

Musa Aleyhisselâm:

– Hayır, asla! Rabbim şüphesiz benimledir, bana yolunu gösterecektir, dedi.

Bunun üzerine Yüce Mevla Hazreti Musa'ya "Asanı denize vur!" diye vahyetti. Musa Aleyhisselâm asasını vurur vurmaz deniz yarıldı, öyle ki birer koridor gibi açılan her yolun iki yanında sular büyük dağlar gibi yükseldi.

Asasını suya vuran Hazreti Musa, Kızıldeniz'in içinde koca bir yol açıldığını gördü. Firavun ve ordusu, hiç vakit kaybetmeden karşıya geçmeye çalışan İsrailoğulları'nı arkadan takip ediyordu. Yakalanmalarına az bir mesafe kalmıştı. Hazreti Musa sakindi ve tam bir teslimiyet içerisindeydi. Zira bu kadar imkânları veren Cenâb-ı Hak onları yalnız bırakmazdı. Yüce Allah kendi yolunda olanları koruyordu. On iki kabileden oluşan İsrailoğulları, açılan bu yoldan hızla ilerlemekteydiler. Firavun, sevinç içerisinde hem Hazreti Musa'yı hem de İsrailoğulları'nı yok edeceğini düşünüyordu. Kendisinin ve halkının kurtuluşu için gelen bu yüce insanı ortadan kaldırmak ve zulmünü devam ettirmek istiyordu.

Denizin içerisinde mucize olarak açılan bu geniş yoldan geçmekte olduğunu gördükleri İsrailoğulları'nı takip etmeye devam ettiler. İsrailoğulları, denizi geçmişlerdi ki Firavun ve ordusu hiç beklemedikleri bir durumla karşılaştılar. Denizin ortasındaki kocaman kara parçası sularla kapanmaya başladı. Firavun ve ordusu çığlık çığlığa idi. İlahlık iddiasında bulunan Firavun, kendisini bile kurtarmaktan acizdi. Hazreti Musa, kaç defa onların başlarına gelen felaketlerden kurtulmaları için Allah'a dua etmişti. Fakat her seferinde sıkıntıdan kurtulur kurtulmaz sözlerinden dönmüşlerdi. Hazreti Musa'yı çağırıp kurtulma feryatları atan Firavun'a tanınan süre artık dolmuştu.

Kur'ân o gün yaşananları şöyle izah ediyor:

"Ve sonra İsrailoğulları'nı denizden aşırdık. Firavun, düşmanca saldırmak için derhâl adamlarını ve askerlerini arkalarına düşürdü. Ta ki suda boğulmaya başlayınca, 'İnandım, gerçekten de İsrailoğulları'nın iman ettiğinden başka tanrı yoktur. Ben de ona teslim olanlardanım.' dedi. Allah, 'Şimdi mi? Oysa bundan önce hep isyan etmiştin ve fesatçılardan idin. Biz de bugün senin bedenini denizden kurtarıp karada bir yere çıkaracağız ki senden sonra gelecek nesillere ibret olasın. Bununla beraber, insanların birçoğu âyetlerimizden yine de gafildirler.' " (Bkz. Yunus sûresi, 90-92. âyetler)

Hayatı küfürde, Müslümanlara zulüm ve işkencede geçen bu insanın son anında "Ben Musa'nın Rabbi'ne

iman ettim." demesi işe yaramamıştı. Âyetten de anlaşıldığı üzere onun cesedini ibret olsun diye çürütmeyen Rabbimiz o cesedi bugüne ulaştırmıştır. Bin sekiz yüzlü yıllarda bulunan ve Kur'ân-ı Kerim'de ismi geçen Firavun'a ait olduğu düşünülen ceset hâlâ sapa sağlamdır. Secde eder bir vaziyette çürümemiş olarak kıyamete kadar kalacak ve insanlığa ibret olacaktır. Bu ceset, İngiltere'de bir müzede ve ziyarete açık bir şekildedir.

Artık Hazreti Musa, kardeşi Harun Aleyhisselâm ve İsrailoğulları'nın hayatlarında yeni bir devre başlıyordu. Hep birlikte kutsal topraklara gitmek üzere Sina Çölü'nde yürüyorlardı. Günümüzde Filistin, Suriye, Ürdün olarak adlandırılan bu topraklar, peygamberlerin doğup büyüdüğü ve ilâhi mesajı insanlara ilettikleri yerlerdi. Hazreti Nuh bu bölgede yaşamış, Hazreti Hûd, Hazreti Salih, Hazreti Şuayb, Hazreti Yusuf ve daha birçok peygamberin yurdu burası olmuştu. İsrailoğulları'nın atası olan Hazreti Yakub da Filistin'de defnedilmişti. Ve şimdi Hazreti Musa, İsrailoğulları'nı kutsal topraklara götürüyordu.

Yolculuk sırasında bir kavme rast gelmişlerdi. Onlar, kendilerine mahsus birtakım putlara tapıyorlardı. Kavminden kimseler Musa Aleyhisselâm'a dediler ki:

– Ey Musa! Onların tanrıları gibi, sen de bize bir tanrı yap!

Hazreti Musa şaşkınlıkla cevap verdi:

– Siz gerçekten cahillik eden bir kavimsiniz. Çünkü şu imrendiğiniz kimselerin dini yıkılmıştır ve yaptıkları bütün ameller de boşunadır. Hem Allah, size bunca lütufta bulunup öteki insanlara üstün kılmış olduğu halde hiç ben sizin için O'ndan başka bir tanrı arar mıyım?

Hazreti Musa ne için gelmiş, nasıl da hemen unutulmuştu! Sina Çölü uzadıkça uzuyordu. Çölde hiçbir hayat emaresi yoktu. Bir zaman sonra suları biten halk, her zaman olduğu gibi Hazreti Musa'ya müracaat ettiler. Hazreti Musa da ellerini yüce Rabbimiz'e açtı. Bu sırada Cebrail Aleyhisselâm gelerek Hazreti Musa'dan asasını taşa vurmasını istedi. Hazreti Musa elindeki asa ile taşa vurunca, hemen o taştan on iki pınar akmaya başladı. Halkın her biri su alacağı yeri iyice öğrendi.

Yüce Allah onların üzerlerine bulut da gönderdi, onları gölgeledi ve onlara kudret helvası ile bıldırcın da indirdi. İsrailoğulları önlerine konan bunca nimet ve imkânlara şükredeceklerine bilakis istekleri artıyor, isyanları büyüyordu. Yüce Allah, İsrailoğulları birbirlerine düşmesin diye her bir kabileye birer pınar verdi. Ayrıca gönderdiği cennet nimetlerini de taze yemelerini emretti. Her gün bir sofra ineceğini bildirdi, fakat bu emirleri dinlemeyen halk inen bu kudret helvasını depolamaya başladılar. Ceza olarak da inen cennet sofrası artık inmedi. İsrailoğulları bir zaman sonra:

– Ey Musa, biz tek çeşit yemeğe asla katlanamayacağız, yeter artık bizim için Rabbine dua et de bize yerin yetiştirdiği şeylerden; sebzesinden, kabağından, sarımsağından, mercimeğinden ve soğanından çıkarsın, dediler.

Bundan önce de hiçbir nimetin kadir ve kıymetini bilmeyen İsrailoğulları, Hazreti Musa'ya karşı amirane davranıyorlardı. Allah'a karşı saygıları ise yok denecek kadardı. Buna rağmen Allahu Tealâ onlara her seferinde imkânlar veriyordu.

Aradan aylar geçmişti. Kutsal topraklara yaklaşmışlardı. Kudüs şehri ufukta belirmişti. Fakat Amelikalılar diye putperest bir milletin elinde bulunuyordu. Şehri ele geçirmek için savaşmak gerekiyordu. Hazreti Musa kavminin karşısına çıkarak şöyle konuştu:

– Ey kavmim! Allah'ın nimetlerini hatırlayın. Hani siz köleydiniz, sizi zulümden kurtardı ve insanların en üstünü kıldı. Aranızdan peygamberler gönderdi. Daha önce hiç kimseye nasip etmediği sultanlıkları size verdi. İşte karşınızda kutsal şehir, oraya girin.

Hazreti Musa çok etkili konuşmuştu, ancak İsrailoğulları'ndan onu onaylayan kimse çıkmadı. Savaşmak ve ölmek istemiyorlardı. Onlar için nasıl yaşadıkları değil, yaşıyor olmaları önemli idi. Hazreti Musa'ya şöyle dediler:

– Ey Musa, orada dev yapılı güçlü insanlar var. Onlar şehirden çıkmadıkça biz girmeyiz. Biz onlarla savaşmayız.

Hazreti Harun ve beraberindeki birkaç mümin insan öne atılarak şöyle dediler:

– Sizin sayınız onlardan daha çok. Şehrin düşmesi için kapılardan girmeniz yeter. Zafer, önünüzde duruyor. Siz yeter ki Allah'a itimat edin.

Fakat onlar, Hazreti Musa'ya küstahça şöyle dediler:

– Ey Musa, biz gelmiyoruz. Çok istiyorsan, Sen ve Rabbin gidin savaşın. Biz burada oturuyoruz işte. Yerimizden kımıldamayız.

Musa Aleyhisselâm çok hüzünlenmişti, Rabbine karşı çok mahcuptu. Kavmine kızgındı. Ellerini açıp şöyle dua etti:

– Ya Rabbi, bir ben, bir de kardeşim Harun var. Allah'ım! Bizimle fasık kavmin arasını ayır.

Bunun üzerine Allah, İsrailoğulları'nın kırk yıl boyunca Kudüs'e girmelerini yasakladı. Tam kırk yıl, Sina Çölü'nde sürgün hayatı yaşayacaklardı. İlâhi ceza buydu. Allah'ın nimetleri, onları yola getirmemişti. Acaba cezaları, akıllarını başlarına almalarına yetecek miydi?

Yolculuk devam ederken Sina Dağı'na gelmişlerdi. Hazreti Musa Allah'tan bir davet aldı. Gidip Sina Dağı'nda kırk gece Rabbine kulluk edecekti. İsrailoğulları'nı kardeşi Hazreti Harun'a teslim etti ve şöyle dedi:

– Kavmim içinde benim yerime geç, ıslaha çalış ve bozguncuların yolundan gitme!

Hazreti Musa Cenâb-ı Hakk'ın tayin ettiği yere gelip de Rabbi ona kelâmıyla ihsanda bulununca Musa Aleyhisselâm:

– Ey Rabbim, bana kendini göster de bakayım, dedi.

Bunun üzerine Yüce Mevla ona buyurdu ki:

– Beni katiyen göremezsin. Lâkin dağa bak, eğer o yerinde durabilirse, sonra sen de beni göreceksin.

Daha sonra Allahu Tealâ dağa tecelli edince onu yerle bir ediverdi, Hazreti Musa da baygın düştü. Ayılıp kendine gelince de:

– Sen Sübhansın, sana tevbe ettim, sana döndüm ve ben inananların ilkiyim, dedi.

Yüce Allah şöyle buyurdu:

– Ey Musa! Sana verdiğim peygamberlikle ve kelâmımla, seni insanlar üzerine seçkin kıldım. Sana verdiğime sıkı sarıl ve şükredenlerden ol. Onun için o levhalarda her şeyden yazdık, nasihat ve hükümlerin ayrıntılarına ait her şeyi belirttik. Haydi, bunlara sıkı sarıl. Kavmine de emret, onlar da en güzeline sarılsınlar. Size yakında o günahkârların yurdunu göstereceğim.

Orada Musa Aleyhisselâm'a Tevrat ve on emir verildi. On emirde Allah, yalnızca kendisine ibadet edilmesini, yalan yere yemin edilmemesini, ana-babaya saygı gösterilmesini, haksız yere masum insanların öldürülmemesini,

zina işlenmemesini, hırsızlık yapılmamasını, yalancı şahitlik edilmemesini ve başkasına ait kadın, eşya veya mallara göz dikilmemesini emrediyordu.

Ne var ki Hazreti Musa Sina Dağı'nda iken kavmi, kardeşi Hazreti Harun'u dinlemeyerek Samiri adında birinin yaptığı altından buzağı heykeline tapmaya başlamıştı. Allahu Tealâ bunu Hazreti Musa'ya bildirerek:

– Doğrusu biz senden sonra kavmini imtihan ettik. Samiri onları saptırdı, dedi.

Hazreti Musa, hemen öfkeli ve üzgün olarak kavmine döndü ve onlara şöyle dedi:

– Ey kavmim! Rabbiniz size güzel bir vaat ile söz vermedi mi? Size bu süre mi çok uzun geldi, yoksa Rabbinizden size bir gazap inmesini arzu ettiniz de mi, bana olan vaadinizden caydınız?

Onlar dediler ki:

– Biz sana verdiğimiz sözden, kendiliğimizden caymadık. Fakat biz o Kıpti kavminin süs eşyasından birtakım ağırlıklar yüklenmiştik. Onları ateşe attık. Samiri de kendi mücevheratını böylece atmıştı. Nihayet Samiri onlardan böğüren bir buzağı heykeli ortaya çıkardı ve "İşte sizin de Musa'nın da ilâhı budur, ama o unuttu." dedi.

Hazreti Harun daha önce onlara:

– Ey kavmim! Siz buzağı ile imtihana çekildiniz. Sizin gerçek Rabbiniz Rahman'dır. Gelin bana uyun ve emrime itaat edin, demişti.

Onlar da cevap olarak:

– Musa bize dönüp gelinceye kadar, biz ona tapmaya elbette devam edeceğiz, demişlerdi.

Hazreti Musa, kendisinin yokluğunda olanları görünce kardeşinin sakalına yapışarak ona şöyle dedi:

– Ey Harun! Bunların sapıklığa düştüğünü gördüğün vakit, seni engelleyen ne oldu? Neden benim yolumu takip etmedin, benim emrime karşı mı geldin?

Bunun üzerine Hazreti Harun şöyle cevap verdi:

– Ey anamın oğlu! Sakalımı ve saçımı tutma. Ben elimden geleni yaptım. Beni dinlemediler, öldürmek istediler. Senin, "İsrailoğulları arasında ayrılık çıkardın, sözüme bakmadın." diyeceğinden korktum.

Hazreti Musa bu defa Samiri'ye dönerek:

– Ey Samiri! Senin bu yaptığın nedir, diye sordu.

Samiri:

– Onların görmedikleri bir şey gördüm. Sana gelen ilâhî elçinin izinden bir avuç toprak aldım ve onu erimiş mücevheratın içine attım. Bunu, bana böylece nefsim hoş gösterdi, deyince Hazreti Musa ona şöyle dedi:

– Haydi, çekil git, artık hayat boyunca bir vahşi gibi yapayalnız yaşamaya mahkûm olacaksın. Hem senin için asla kaçamayacağın bir ceza daha vardır. Bir de ibadet edip durduğun ilâhına bak. Elbette biz onu yakacağız, sonra da kül edip muhakkak onu denize savuracağız. Sizin ilâhınız, ancak kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan Allah'tır. Onun ilmi her şeyi kuşatmıştır.

Hazreti Musa, Samiri'ye çok kızdı ve yaptığı buzağı heykelini herkesin gözü önünde yakıp denize atarak böyle bir şeyin ilah olamayacağını gösterdi. Samiri ise yaptığının cezası olarak deli divane aklını kaybetmiş bir şekilde dolaşıp durdu. Bu dünyalık cezaydı, esas cezanın büyüğü ahirette verilecek olanıydı.

Musa Aleyhisselâm, İsrailoğulları'na buzağıya tapmakla kendilerine zulmettiklerini söyleyerek kendi nefislerini öldürmek suretiyle tevbe etmelerini emretti. Hazreti Musa'nın öfkesi dinmişti. Tevrat'ın levhalarını alıp İsrailoğulları'na okumaya başladı. Fakat İsrailoğulları bir türlü uslanmak bilmiyorlardı. Musa Aleyhisselâm'a Tevrat'ın emirlerini ağır bulduklarını söylediler. Hazreti Musa da onları Allah'a havale etti.

Bunun üzerine Cebrail Aleyhisselâm geldi ve haşmetli Sina Dağı'nı yerinden söküp İsrailoğulları'nın tepelerine getirdi. Koca dağ üzerlerine düşüp onları perişan edecekti. İsrailoğulları neye uğradıklarını anlayamamışlardı. Korkudan tir tir titriyorlardı. Dağın dibi kafalarına

değince eğildiler ve yere kapandılar. Bir taraftan dağı gözlüyor, bir taraftan tevbe ediyorlardı. Hazreti Musa, araya girerek Cenâb-ı Hak'tan merhamet dileyince Allah duasını kabul buyurdu.

Hazreti Musa, İsrailoğulları'nı toplayarak aralarından yetmiş kişilik seçkin bir heyet kurmalarını istedi. Onları Tur Dağı'na götürecek, orada Allah'a pişmanlık ve tevbelerini arz edeceklerdi. Nihayet dağa varmışlardı. Hazreti Musa, dağın tepesindeki bir bulutun arasına girip Allah'la konuşmaya başladı. Yetmiş kişi, bir mucizeye şahit olmuşlardı. Fakat Musa Aleyhisselâm'a küstahça şöyle dediler:

– Ey Musa! Allah'ı şu gözlerimizle görmeden sana iman etmeyeceğiz.

Biraz sonra dağ sarsılmaya başladı ve korkunç bir deprem oldu. Yetmiş adam oracıkta can verdiler. Durumu gören Hazreti Musa hemen secdeye kapanıp dua etti:

– Rabbim! Sen dileseydin bunları da beni de daha önce helâk ederdin. Şimdi bizi, içimizdeki o beyinsizlerin yaptıkları yüzünden helâk mi edeceksin? O iş de senin dilediğini sapıklıkta bırakır, dilediğini de hidayete erdirirsin. Bizim velimiz sensin. Artık bizi bağışla, merhamet et, sen bağışlayanların en hayırlısısın. Bize hem bu dünyada bir iyilik yaz, hem de ahirette. Biz gerçekten de tevbe edip senin hidayetine döndük.

Bunun üzerine Allah buyurdu ki:

– Azabım var, onu dilediğime isabet ettiririm. Rahmetim de vardır, o ise her şeyi kaplamış ve kuşatmıştır. Onu da özellikle korunanlara, zekâtını verenlere ve âyetlerimize inananlara mahsus kılacağım.

Cenâb-ı Allah, bir kez daha Hazreti Musa'nın duasını kabul etti ve yetmiş kişiyi tekrar diriltti. Onlar da kavimlerine döndüklerinde görüp duydukları her şeyi anlattılar.

Hazreti Musa'nın kardeşi Harun Aleyhisselâm, Musa Aleyhisselâm'dan kısa bir süre önce vefat etti. Sadakatin, vefanın, kendini Allah'a adamışlığın sembolüydü.

Kardeşi Harun Aleyhisselâm'dan sonra bir süre daha yaşayan Hazreti Musa, Kudüs'ün fethini göremedi. Fakat çölde kaldığı kırk yıl boyunca yeni bir nesil yetiştirdi. Güçlü bir orduyla Kudüs'ün kapılarına geldiğinde yaşlanmıştı. Son günlerini yaşamakta olduğunu anlayınca ellerini açıp şöyle dua etti:

– Allah'ım! Beni kutsal toprakların yakınında vefat ettir.

Ruhunu Allah'a teslim ederken huzurluydu. Cenâb-ı Hak ona salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ DAVUD ALEYHİSSELÂM

Hazreti Musa'nın vefatının üzerinden yıllar geçmiş, İsrailoğulları Musa Aleyhisselâm'ın getirdiği emirlerden uzaklaşmışlardı. Kendi aralarında bölünmüş, zayıf düşmüşlerdi. Bunu fırsat bilen düşmanları, onları bir çırpıda yutmak için dev ordularıyla şehirlerine saldırdılar. İsrailoğulları, düşman askerlerini görünce neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Sonuçta yenik düştüler ve evlerinden, yurtlarından edildiler. En kötüsü de içinde Tevrat ve Hazreti Musa'ya ait eşyaların bulunduğu kutsal sandığı düşmanlarına kaptırmaları olmuştu.

Bir gün peygamberlerine giderek sordular:

– Sen, Allah'ın peygamberi değil misin?

O da:

– Evet, diye cevap verdi.

– Bizler vatanımızdan zorla çıkarılmadık mı?

– Evet.

– Mazlum değil miyiz?

– Evet.

– Peki, neden bizi tek sancak altında toplayacak bir kral göndermesi için Allah'a dua etmiyorsun? Biz, Allah yolunda savaşmak ve yitirdiğimiz toprakları geri kazanmak istiyoruz.

İsrailoğulları'nın karakterini çok iyi bilen peygamber:

– Peki, sizden savaşmanız istendiğinde tereddüt etmeden savaşa katılacağınızdan emin misiniz, diye sordu.

Onlar da:

– Allah yolunda neden savaşmayalım ki? Evlerimizden ve topraklarımızdan kovulduk. Çoluğumuz çocuğumuz dünyanın dört bir yanına dağıldı. Bundan daha kötü bir durum olabilir mi, diye cevap verdiler.

Bir müddet sonra Peygamber onları çağırarak:

– Allah, Talût'u başınıza kral tayin etti, dedi.

Çok şaşırmışlardı:

– Nasıl olur da onun gibi birisi başımıza kral olur. Biz krallığa daha lâyığız. O fakir biri. Aramızda çok zenginler var. Krallık asıl onlara yakışır, diye itiraz ettiler.

Peygamberleri:

– Onu krallığa Allah seçti. Ona güç ve ilim verdi. Hem Allah, krallığı dilediğine verir, deyince onlar:

– Onun kral olduğunu nereden bilelim? Bir mucize istiyoruz, dediler.

O zaman Peygamber:

– Düşmana kaptırdığınız kutsal sandık geri gelecek. Onu size melekler getirecek. İçinde Tevrat'ın yanı sıra, Hazreti Musa ve Hazreti Harun'a ait eşyalar da olacak. Bu Talût'un krallığının delilidir, dedi.

Ertesi gün insanlar mucizeye şahit olmak için mabede gidip beklemeye başladılar. Beklenen mucize gözlerinin önünde gerçekleşmişti. Melekler kutsal sandığı semadan mabede indiriyorlardı. Nihayet, Talût'un gerçekten Allah tarafından tayin edildiğine kanaat getirdiler. Tekrar Tevrat'a kavuşmuşlardı.

Talût, emir ve kumandayı ele alınca eli silah tutan herkesi askere çağırdı. Kalabalık bir ordu toparladı. Calût adında bir kralla savaşacaklardı. Calût, kimsenin mağlup edemediği güçlü kuvvetli bir adamdı. En cesur savaşçılar bile onunla dövüşmeye cesaret edemezdi. İsrailoğulları her zamanki gibi gönülsüz bir şekilde hareket ettiler. Yolları üzerindeki nehri geçince düşmanla karşılaşacaklardı. Talût ordudan disiplin, sabır ve emirlerine itaat edilmesini istiyordu. Nehre yaklaşınca ordusuna istirahat emrini verdi. Onlara bir konuşma yaptı. İstediği şey, nehirden geçerken sudan kana kana içmemeleriydi. Sadece bir avuç içecekler ve nehri öyle geçeceklerdi. Her

şeye itiraz etmeyi adet edinen bu azgın halk, kendi aralarında dedikodu yapmaya başladılar. "Böyle bir şey olur mu? Nehrin suyu mu biter." gibi bir sürü şey konuştular. Maksatları başlarındaki adama itaat etmemekti.

Nihayet nehri geçerken çok azı, verilen emri dinleyerek sudan kana kana içmedi. Diğerleri hayvanlarını bile suladılar. Bir yandan da "Ne olacakmış bir görelim." diyorlardı. Kumandanlarına itaat ederek suyu azar azar içenlerin susuzluğu gitmiş, cesaretleri artmıştı. Allah'ın mükâfatının büyük olacağını anlamışlar ve daha istekli bir şekilde düşman üzerine yürümeye başlamışlardı.

Nehirden geçme imtihanı bitmiş, emre itaat etmeyenlerin içleri korkuyla dolmuştu. Calût'un nasıl yiğit bir kişi olduğunu bildiklerinden cesaretleri iyice kırılmıştı. Calût'a karşı savaşmak ölüme gitmek demekti. Durumu bir temsilciyle başlarındaki komutana bildirdiler. Talût ise kendilerine gelen peygamberlere yaptıklarını hatırlatarak başlarına gelecek felaketi bildirdi. Kurtulmaları için bu son fırsattı. Hem kurtulmak istiyorlar hem de savaşmaktan korkuyorlardı. Bu nasıl işti? Nehri geçerken emri dinlemeyenler savaşmak istemeyenlerdi. Talût onları bir kenara ayırdı:

– Madem savaşmak istemiyorsunuz o zaman kenarda kalın, dedi.

Maksadı diğerlerinin moralinin bozulmamasını sağlamaktı. Çok az insanla yoluna devam eden Talût, Allah'ın

yardımına güveniyordu. Nihayet savaş meydanına çıkıldı. Az olan bu topluluk şöyle dedi:

– Ey Rabbimiz! Üzerlerimize sabır dök, ayaklarımızı sabit tut ve kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!

Önemli an gelmişti. Talût ile Calût'un orduları karşı karşıyaydı. Talût'un bir avuç askeri vardı. Calût'un ordusu ise çok büyüktü, askerleri de cüsseli. Talût'un bazı askerleri düşmanın sayıca ve silâhça daha üstün olduğunu görünce bir an korktular ve dediler ki:

– Bu dev orduyu nasıl yeneceğiz?

Yürekleri imanla çarpan askerler ise:

– Bir orduyu büyük yapan iman ve cesaretidir, diye karşılık verdiler.

Birdenbire tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş dev cüssesi, elinde kılıcı, baltası ve mızrağıyla Calût meydana atıldı ve Talût'un ordusundan kendisiyle teke tek dövüşecek bir yiğit istedi. Talût'un askerleri Calût'u görünce korktular. Kimse onun karşısına çıkmaya cesaret edemedi. Kalabalıklar, kim çıkacak diye birbirlerine bakışırlarken Davud isminde genç bir delikanlı öne çıktı. Davud Aleyhisselâm, kral Talût'un huzuruna gelerek Calût'la dövüşmek için izin istedi. Birinci gün kral, onun isteğini reddetti. Çünkü o asker değil, bir çobandı. Dövüş teknikleriyle ilgili herhangi bir bilgisi yoktu. Üstelik kılıçsızdı. Tek silâhı koyunlarını otlatırken kullandığı sopasıydı. Ne

var ki Hazreti Davud, dünyadaki gerçek güç kaynağının Allah olduğuna inanıyordu. Hem madem yüreği imanla atıyordu, öyleyse o, Calût'tan daha kuvvetliydi.

İkinci gün Davud Aleyhisselâm, tekrar kralın huzuruna giderek Calût'la dövüşmek istediğini bildirdi. Kral bu sefer ona izin verdi ve şöyle dedi:

– Şayet Calût'u öldürürsen seni ordumun komutanı yapıp, kızımla evlendireceğim.

Hazreti Davud elinde asası, beş taş parçası ve bir sapanla meydana çıktı. Demirden bir devi andıran Calût ise elinde tuttuğu kılıcıyla karşısındaydı. Calût, Hazreti Davud'u görünce onu küçümsedi, kıyafetine ve silâhlarına bakarak onunla alay etti. Tam bu sırada Davud Aleyhisselâm, irice bir taşı sapanın arasına yerleştirdi ve olanca gücüyle düşmanın suratına fırlattı. O taş, Calût'un tam alnına isabet etti ve Calût'un dev cüssesi yere cansız bir şekilde yığılıverdi. Hazreti Davud, yerde cansız yatan düşmanının yanına geldi, onun kılıcını aldı ve zafer narası attı. Bunun anlamı savaşın sona ermesi, zaferin kazanılmasıydı.

Bu büyük zafer kazanıldıktan sonra aradan çok geçmeden Talût öldü. Başsız kalan İsrailoğulları, Hazreti Davud'a müracaat ederek onun hükümdarlığı altında birleşmeyi kabul ettiler. Zaten Hazreti Davud'un kahramanlığını da unutmamışlardı. Hazreti Davud,

İsrailoğulları'na hem bir yol gösterici hem de idareci olmuştu. Peygamberlikle adaletli bir idareci olmayı birleştiren Hazreti Davud, İsrailoğulları'nın rahat bir nefes almasını sağlamıştı.

Hazreti Davud'un çok güzel sesi vardı. Bu güzel sesiyle her gün Allah'ı anar, O'nu tesbih ederdi. Âdeta bütün varlıklar onunla tesbihatta bulunurdu. Hazreti Davud'a verilen kitabın ismi Zebur'du. Zebur'da ilahiler ve nasihatler bulunmaktaydı. Tevrat'a ilave bir şey getirilmemişti.

Hazreti Davud, kendisine indirilen Zebur'u çok okuyan bir insandı. Gününü belirli bir plana bağlamıştı. Başta Allah'a kulluk ve ibadet ederdi. Vaaz ve irşada vakit ayırırdı. Devlet işlerinin yanında kendi geçimini temin edecek hususi işler yapar ve böylece kendi el emeği ile geçinirdi.

Hazreti Davud Zebur'u okurken, kuşlar yanına gelir ve onun bu güzel sesini dinlerdi. Bir gün ormanda oturmuş, güzel sesiyle Zebur'u okuyup Allah'ı tesbih ederken vadideki bütün ağaç ve dağların onunla birlikte tesbih ettiklerini duydu. Dağlar onun okuduğu âyetleri tamamlıyordu. Yalnızca dağlar değil, kuşlar da bu ilâhi musikiye katılıyordu. Zebur'u okumaya başladığında, etrafında yüzlerce kuş, hayvan ve ağaç kümeleniyor, onunla birlikte Allah'ı tesbih ediyorlardı.

Hazreti Davud'a verilen mucize buydu. İçiyle dışıyla doğruluğun simgesi olduğundan dağlar, taşlar ve havada uçan kuşlar onun tesbihine katılıyorlardı. Bu mucizeden başka Allah, ona kuşların ve diğer hayvanların dilini anlama yeteneği de vermişti. Bir gün kuşlardan birinin diğer bir kuşla konuştuğunu duydu. Allah'ın kalbine saçtığı ışık sayesinde, başta kuşlar olmak üzere bütün hayvanların dilini çözebiliyordu.

Davud Aleyhisselâm hayvanları sever, onlara şefkatle muamele eder, acıktıklarında onları yedirir, yaralandıklarında da tedavi ederdi. Bütün hayvanlar da onu sever ve aralarında çıkan anlaşmazlıkları çözmek için kendisine gelirlerdi.

Allah (celle celalühü), Hazreti Davud'a hikmeti de öğretti. Cenâb-ı Hak ona yeni bir mucize verdikçe, onun Allah'a olan sevgisi artıyor, ibadetle kendinden geçiyordu. Öyle ki verilen onca nimetin şükrünü eda edebilmek için bir gün yiyip bir gün oruç tutmaya başladı. İşte bu oruç, Hazreti Davud'un orucu anlamında bugüne kadar Savm-ı Davud olarak bilindi.

Hazreti Davud'dan hoşnut olan Cenâb-ı Allah, ona büyük bir krallık ihsan etti. O devirde savaşlar çoktu. Savaşçıların giydikleri zırhlar çok ağırdı ve bu durum dövüş sırasındaki hareketi zorlaştırıyordu. Davud Aleyhisselâm bir gün bu meseleyi çözmek için düşünüyor, bir yandan da elindeki demir parçasını evirip çeviriyordu. Birdenbire

avuçlarındaki demirin büküldüğünü gördü. Allah, elindeki demiri yumuşatmıştı. Derhal ayağa kalktı. Demir parçasını küçük parçalara bölüp birbirine birleştirmeye başladı. İşi bitirdiğinde ise elinde demirden bir zırh vardı. Harika bir şeydi. İç içe geçirilmiş halkalardan oluşan o zırhı giyen asker savaş sırasında hem rahatlıkla hareket edebilecek, hem de kılıç, balta ve hançer darbelerinden korunabilecekti. Allah, Hazreti Davud'a çağının en üstün zırhını yaptırmıştı. Hemen Cenâb-ı Hakk'a şükretmek için secdeye kapandı.

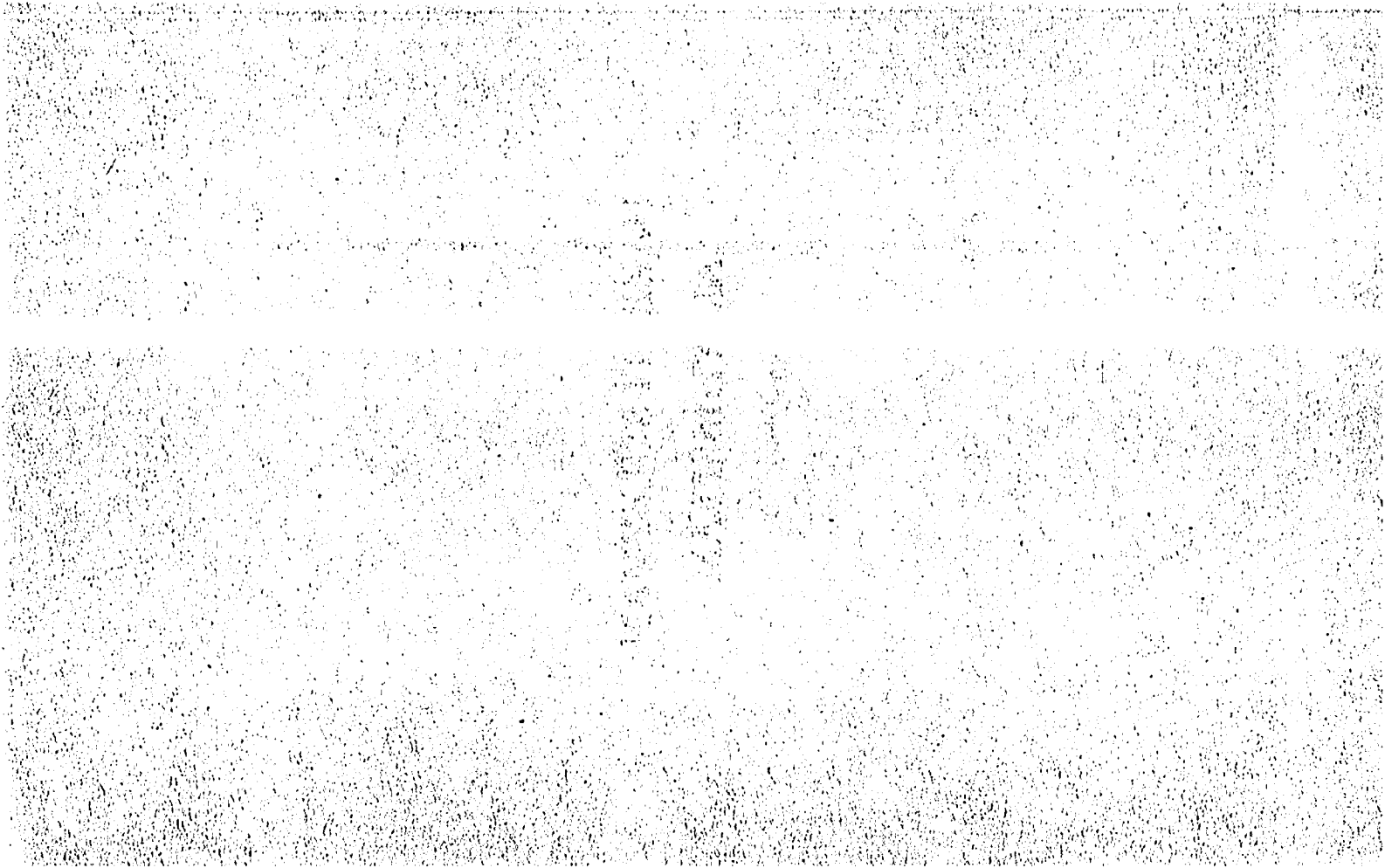
O günden itibaren yeni zırhlar yapmaya, bitenleri askerlere dağıtmaya başladı. Düşman orduları Hazreti Davud'un ordusuyla karşı karşıya geldiklerinde kılıçlarının bu tuhaf zırhlara işlemediğini, kendi zırhlarının ise kalın ve ağır olmakla birlikte kılıç darbelerini önleyemediğini gördüler.

Davud Aleyhisselâm girdiği her savaştan zaferle çıkıyordu. Hiçbir savaşta mağlûp olmamıştı. Fakat bütün bu zaferlerin Allah'tan geldiğini biliyordu. Bu yüzden şükrünü, tesbihlerini, ibadetlerini daha da artırıyordu. Hazreti Davud'un sevgisi dağlar, kuşlar ve diğer hayvanların kalbine yerleştiği gibi, çok geçmeden insanların kalbine de yerleşti. Allah, her zaman Davud Aleyhisselâm'ın yanında oldu ve düşmanlarıyla giriştiği bütün savaşlarda ona zaferin yollarını açtı. Öyle ki yeryüzündeki devletler, barış zamanlarında bile ondan çekinir oldular.

Hazreti Davud'un peygamberliği kırk sene sürmüştü. Allah ona büyük ihsanlarda bulunmuştu. En büyük ihsanı, Hazreti Süleyman gibi bir evlat nasip etmesiydi. Davud Aleyhisselâm ruhunu teslim edip Yüce Mevla'ya kavuştuğunda, yerini doldurma görevi oğlu Hazreti Süleyman Aleyhisselâm'a geçmişti. Genç yaşta vefat eden Allah'ın elçisine salât ü selâm olsun. Âmin.

HAZRETİ SÜLEYMAN ALEYHİSSELÂM

Hazreti Süleyman peygamber bir babanın evladı olması yönüyle çok farklı bir terbiye ile yetişmişti. Kardeşlerinin içerisinde insanları idare etmeye en layık olanı o idi. Babası Hazreti Davud vefat edince, İsrailoğulları'nın başına hem peygamber hem de hükümdar oldu.

Hazreti Süleyman hayvanların dilini bilir, ayrıca cinlere de hükmederdi. Her bir topluluğu kendi içlerinden birer komutan tayin ederek idare etmişti. Babası Hazreti Davud'dan üç şeyi devralmıştı: Sultanlık, peygamberlik ve hikmet. İnsanlar arasında adaletle hükmediyor, onlara şefkat ve merhametle muamele ediyor, problemlerini hikmetle çözüyordu. Davud Aleyhisselâm kuşların dilini anlamasına karşılık, Süleyman Aleyhisselâm onlarla konuşuyor, onları değişik görevlerde kullanıyordu. Vahşi hayvanlara istediği gibi emirler veriyor, rüzgârları hizmetinde kullanıyordu. Onun saltanatı o kadar genişlemişti ki yalnızca insanları değil, hayvanları ve diğer tabiat güçlerini de kuşatmıştı.

Yıllar geçtikçe Allah, Süleyman Aleyhisselâm'ın hem ilim ve bilgeliğini hem de ülkesinin sınırlarını genişletti. Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı Kerim'de Hazreti Süleyman'dan bahsederken şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki biz Davud ve Süleyman'a ilim verdik. Onlar da 'Bizi mümin kullarının çoğuna üstün kılan Allah'a hamd olsun.' dediler. Süleyman Davud'a varis oldu ve 'Ey insanlar, bize kuşların dili öğretildi ve daha her şeyden bolca nasip verildi. Gerçekten bunlar aşikâr lütuflardır.' dedi. " (Bkz. Neml sûresi, 15. ve 16. âyetler)

Süleyman Aleyhisselâm'ın ordusu, dünyanın en hayret verici ordusuydu. Orduda insanlardan başka, cinler, kuşlar ve diğer hayvanlar da vardı.

Cenâb-ı Hak, Hazreti Süleyman'a cinleri görme ve kendi hizmetinde çalıştırma gücü vermişti. Cinleri emri altına alıyor, ordusunda asker olarak kullanıyor, savaş zamanlarında onları cepheye sürüyor, barış zamanlarında da şehirlerin kurulmasında işçi olarak çalıştırıyordu.

Kuşlar da Hazreti Süleyman'ın askerleriydi. Onlar, modern ordularda istihbarat örgütlerinin yaptığı işi yapıyorlardı. Savaş esnasında düşman cephesine uçuyor, Süleyman Aleyhisselâm'a onlarla ilgili en detaylı bilgileri getiriyorlardı.

Cin ve kuşların yanı sıra Allah, rüzgârları da Süleyman Aleyhisselâm'ın emrine verdi. Rüzgârları istediği gibi kullanabiliyor, hatta askerleriyle birlikte rüzgâra binip

uçabiliyorlardı. Allahu Tealâ Hazreti Süleyman'a o dönemde rüzgârı kullanma güç ve tekniğini öğretmişti. Bu sayede Hazreti Süleyman'ın ordusundaki askerler hiçbir insanın havada uçmayı hayal bile edemediği bir dönemde havadan hedeflerini vuruyorlardı.

Hazreti Süleyman Aleyhisselâm'a verilen bu nimetler, onun daha fazla ibadet etmesine vesile oluyordu. Kur'ân-ı Kerim, Süleyman Aleyhisselâm'ı şöyle anlatır: "Davud'a Süleyman'ı verdik. O ne güzel bir kuldu. Her zaman, her söz ve davranışıyla Allah'a yönelirdi." (Bkz. Sad sûresi, 30. âyet) Kur'ân-ı Kerim, Hazreti Süleyman'ı "evvab" kelimesiyle ifade ediyor ki namazları, oruçları, tesbihleri, gözyaşları, istiğfar ve sevgisiyle sürekli Allah'ın kapısını çalıp duran, devamlı surette Allah'a yönelen insan demektir.

Allah'ın Süleyman Aleyhisselâm'a verdiği bir diğer nimet de bakır gibi sert madenleri eritme kabiliyetiydi. Hazreti Süleyman, hem savaş hem de barış zamanlarında eritilmiş bakırdan çok faydalandı. Savaşlarda bakırla demiri karıştırarak bronz madenini elde ediyor, onu da silâh üretiminde kullanıyordu. Bronzdan yapılan kılıçlar, kalkanlar, hançer ve mızraklar zamanın en güçlü silâhlarıydı. Barış zamanlarında ise bronzu bina yapımı ve alt yapı çalışmalarında kullanıyordu.

Büyük insanların imtihanları da büyük oluyordu. Cenâb-ı Hakk'ın çok özel iltifatlarına mazhar olan Hazreti Süleyman, çok ağır bir hastalıkla imtihan oldu. Vücudunu öyle bir hastalık sardı ki ne insan ne de cin doktorlar ona

bir çare bulamadılar. Kuşlar, dünyayı bir baştan bir başa dolaşarak ona çeşit çeşit otlar getirdiler, fakat hiçbiri bir işe yaramadı. Hastalık gün geçtikçe daha da şiddetleniyordu. Öyle ki Süleyman Aleyhisselâm tahtına cansız bir ceset gibi yığılıyor, görenler onun öldüğünü zannediyorlardı. Uzun süre bu amansız hastalığın pençesinde kıvranıp duran Hazreti Süleyman, bu ağır hastalığına rağmen hiçbir zaman Allah'ı unutmadı. Hastalığının en zor dönemlerinde bile Allah'ı anmaktan ve O'ndan şifa ve mağfiret dilemekten bir an geri durmadı.

Ve bir gün Allah, onun bütün hastalıklarını iyileştirdi. Cenâb-ı Hak peygamberine verdiği bu hastalıkla insan, cin ve bütün varlıklara bir ders vermek istemişti. Kim olursa olsun Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye şifa veremezdi.

O günden sonra Süleyman Aleyhisselâm, yeryüzünde eşi benzeri olmayan bir mabet inşa etmeye karar verdi. Dünyanın her yerinden insanlar oraya gelip Yüce Mevla'ya ibadet edeceklerdi. Mabet aynı zamanda eşsiz bir sanat eseri olacaktı. Mabedin inşaatında on binlerce işçi çalışıyordu. Bu işçiler arasında cinler de vardı. Mabedin yapımında çalışan bütün işçi ve askerlere yemek pişirmek için dev kaplar yapıyorlardı. Bu hummalı faaliyetler, devam ederken Süleyman Aleyhisselâm da işçilerin arasında dolaşıyor, onların dertlerini dinleyip çareler buluyordu. Ordusundaki kuş ve hayvanları kontrol ediyor, herkesin yerinde olup olmadığını araştırıyor, kayıp olanları hesaba çekerek nereye ve niçin gittiklerini soruşturuyordu.

Bir gün ordusuna hazır olma emri verdi. Ardından askerleri teftiş etmeye başladı. İnsan topluluğuna uğradığında her şeyin mükemmel olduğunu gördü. Üst düzey komutan ve subayları bir araya toplayarak emirlerini bildirdi. Akabinde, cinlerin arasına girerek komutanlarına çeşitli talimatlar verdi. Daha sonra hayvanların arasına girdi. Yeterince beslenip beslenmediklerini, iyice dinlenip dinlenmediklerini, yemek vakitleri hususunda herhangi bir şikâyetleri olup olmadığını sordu. Hastaları da özel tedavi altına aldı. Her şeyin yolunda yürüdüğünü gördükten sonra kuşların bulunduğu dev çadıra girdi. İçeri girer girmez etrafa hızlıca bir göz attı ve hemen Hüdhüd kuşunun olmadığını fark etti. Hüdhüd'ün, çadırın tavana yakın yüksekçe bir noktasında belirli bir mekânı vardı ve Süleyman Aleyhisselâm her teftişte onu orada görürdü. Şimdi ise Hüdhüd yerinde yoktu ve belli ki izinsiz ayrılmıştı. Birden bire Süleyman Aleyhisselâm'ın yüz ifadesi değişti ve çevresindekilere sordu:

– Hüdhüd'ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı? Ya bana mazeretini gösteren apaçık bir delil getirecek, ya da onu şiddetli bir azaba uğratacağım yahut boğazlayacağım!

Çok geçmeden Hüdhüd gelip:

– Ben, senin bilmediğin bir şeyi öğrendim. Sebe'den sana çok doğru ve önemli bir haber getirdim. Gerçekten, onlara hükümdarlık eden, kendisine her türlü imkân

verilmiş ve büyük bir tahta sahip olan bir kadınla karşılaştım. Onun ve kavminin, Allah'ı bırakıp güneşe secde ettiklerini gördüm. Şeytan, kendilerine yaptıklarını süslü göstermiş de onları doğru yoldan alıkoymuş. Bunun için hidayete giremiyorlar. Göklerde ve yerde gizleneni açığa çıkaran, gizlediğinizi ve açıkladığınızı bilen Allah'a secde etmiyorlar. Hâlbuki büyük Arş'ın sahibi olan Allah'tan başka tapılacak yoktur, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Süleyman Hüdhüd'e dedi ki:

– Doğru mu söyledin, yoksa yalancılardan mısın, bakacağız. Şu mektubumu götür, kendilerine ver, sonra onlardan biraz çekil de ne sonuca varacaklarına bak.

Hazreti Süleyman'ın mektubunu alan Sebe Melikesi adamlarına:

– Beyler, ulular! Bana çok önemli bir mektup bırakıldı, dedi. Mektup Süleyman'dandır, Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla başlamaktadır. Bana karşı baş kaldırmayın, teslimiyet göstererek bana gelin, diye yazmaktadır. Beyler, ulular! Bu işimde bana bir fikir verin. Bilirsiniz, siz yanımda olmadan hiçbir işi kestirip atmam.

Sebe Melikesi Belkıs'ın adamları şöyle cevap verdiler:

– Biz güçlü kuvvetli kimseleriz, zorlu savaş erbabıyız, buyruk ise senindir. Artık ne emredeceğini düşün taşın.

Bunun üzerine Melike şöyle dedi:

– Hükümdarlar bir memlekete girdiler mi orayı perişan ederler ve halkının ulularını hakir hâle getirirler. Herhâlde onlar da böyle yapacaklardır. En iyisi ben önce onlara bir hediye göndereyim de bakayım elçiler ne gibi bir sonuç ile dönecekler.

Hediyeyi Hazreti Süleyman'a, Belkıs'ın vezirlerinden biri getirmişti. Beraberindeki heyette devletin önde gelenleri de vardı. Asıl niyetleri Süleyman Aleyhisselâm'ın gücünü ölçmekti. Misafirler, bu ülkede daha önce hiçbir yerde görmedikleri şeyler gördüler. Dünyada hiçbir gücün karşı koyamayacağı müthiş bir ordu gördüler.

Belkıs'ın hediyesi, kızıl yakut, yeşil zümrüt ve mavi renkli firuze mücevherlerle süslü büyük altın bir tepsiydi. Vezir, hediyeyi Süleyman Aleyhisselâm'a sununca Hazreti Süleyman hediyeye bakıp kaşlarını çattı. Hiddetlenmişti. Huzuruna, emrettiği şekilde Müslüman olarak gelmek yerine altın bir tepsi getirmişlerdi. Ayağa kalkarak Belkıs'ın elçilerine hediyelerini kabul etmeyeceğini söyledi. Ya güneşe tapmaktan vazgeçer Müslüman olurlardı veya karşı koymaları imkânsız dev ordusunu beklerlerdi.

Hazreti Süleyman vezirleriyle birlikte oturduğu bir gün onlara şöyle dedi:

– Belkıs ve halkı Müslüman olarak buraya varmadan, kim bana Belkıs'ın tahtını getirebilir?

Cinlerin âlimlerinden biri söz isteyerek konuştu:

– Sen bu meclisten ayrılmadan onu buraya getirebilirim.

Hazreti Süleyman o meclisten iki saat sonra kalkıyordu. Bu durumda cin âlimi tahtı bir saat zarfında getirecekti. Süleyman Aleyhisselâm sustu ve başka kimselerin söz almasını bekledi. Kitap ilmine sahip bir vezir söz alarak şöyle dedi:

– Göz açıp kapayıncaya kadar ben sana onu getirmiş olacağım.

Süleyman Aleyhisselâm gözlerini kapatıp tekrar açtığında Belkıs'ın tahtı karşısında duruyordu. Hazreti Süleyman, Allah'ın kendisine ihsan ettiği bu büyük nimeti düşününce yüreği minnet hissiyle doldu ve etrafındakilere şöyle dedi:

– Kuşkusuz bütün bunlar Rabbimin bir ihsanı. Rabbim beni sınamak istiyor. Şükür mü edeceğim, nankörlük mü, görmek istiyor. Şüphe yok ki kim şükrederse kendisi için şükretmiş olur. Şayet nankörlük ederse, zaten Rabbimin onun şükrüne ihtiyacı yok.

Daha sonra Hazreti Süleyman, Belkıs'ın tahtı üzerinde bazı değişiklikler yapılmasını istedi. Taht, saf altındı süsleri ise elmas, yakut, zümrüt gibi değerli mücevherlerdendi. Süleyman Aleyhisselâm'ın niyeti, sarayına gelecek olan Belkıs'ı sınamaktı.

Sebe Melikesi Belkıs Hazreti Süleyman'ın sarayına girip de ona:

– Bu senin tahtın mı, dediklerinde Melike:

– Sanki o, diye cevap verdi.

Belkıs şaşkındı. Taht kendi tahtına benziyordu, ama tahtı kendisinden önce Yemen'den buraya nasıl gelmiş olabilirdi ki? Zaten üzerinde bazı değişiklikler de olmuştu. Ama ne zaman? Hazreti Süleyman, ona Allah'a giden yolu göstermeyi istiyordu. Sebe halkı, kendilerini ilim ve teknolojide yeryüzünün en ileri milleti sanıyorlardı. Bu olayla ise kendilerinin ne kadar geride kalmış olduklarını görüyorlardı.

Hazreti Süleyman, Belkıs'ı misafir etmek için muhteşem bir saray yaptırdı. Bu sarayın zeminini pahalı, sert ve oldukça şeffaf kristalden döşetmişti. Zeminin altında da su havuzları vardı. Kristalin üzerinde yürüyenler göz alıcı renkleriyle suda yüzen balıkları, dalgalanan deniz bitkilerini görebiliyorlardı. Kristal, o kadar berrak ve ışıl ışıldı ki fark edilmesi neredeyse imkânsızdı.

Belkıs sarayın kapısına varınca suyu gördü, fakat cam zemini fark edemedi. Suya girdiğini zannetti. Eteklerini ıslatmamak için hafifçe yukarı çekti. Bunun üzerine Süleyman Aleyhisselâm tebessüm ederek şöyle dedi:

– Bu sarayın zemini şeffaf camdan yapılmıştır.

Belkıs zeki bir kadındı. Allah'ın gönderdiği bir yüce peygamberle karşı karşıya olduğunu anladı ve şöyle dedi:

– Yücelerden Yüce Rabbim! Kuşkusuz ben bugüne kadar kendime zulmetmişim. Fakat şimdi Hazreti Süleyman'ın karşısında bütün Âlemlerin Rabbi olan Allah'a inandım.

Belkıs iman etmiş, Müslüman olmuştu.

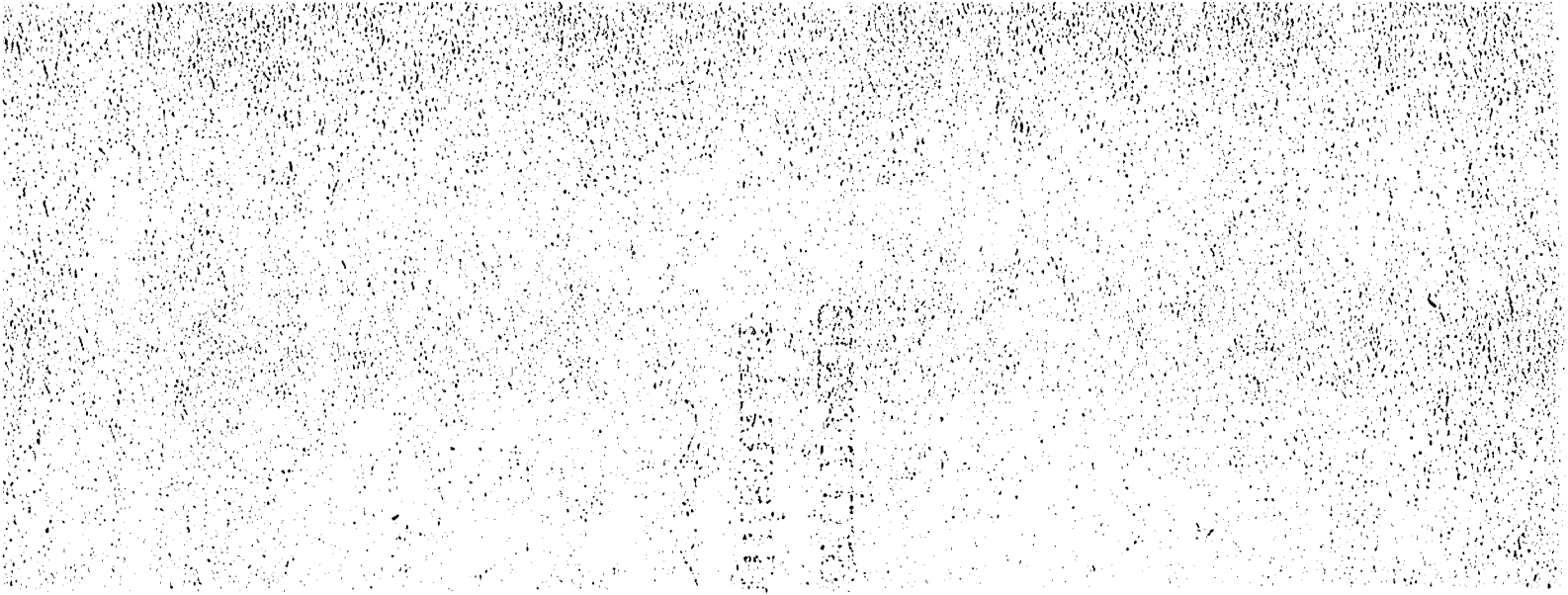
Süleyman Aleyhisselâm'ın vefatı bile bir mucizeydi. Bir gün ibadet için ayırdığı özel bölmesine girdi. Dışarıya bakan pencerenin kenarında asasına dayandı ve namaza durdu. Bir süre sonra da vefat etmiş olduğu hâlde o vaziyette kaldı. Zira hiç kimse onun öldüğünü fark etmemişti. Cinler bile onun hâlâ canlı olduğunu ve pencereden kendilerine baktığını zannederek çalışmaya devam ediyorlardı. Bir süre sonra Hazreti Süleyman'ın odasına tahta yiyen bir karınca girdi. Ondan asasını kemirmek için izin istedi. Cevap alamayınca da yemeye başladı. Derken Süleyman Aleyhisselâm'ın cansız vücudunun dengesi bozuldu ve yere düştü.

İnsanlar, cinlerin gaybı bildiklerini sanıyorlardı. Hâlbuki kendilerinin göklerden haber getirdiklerini iddia eden cinlerin, yanı başlarındaki insanın vefatından haberleri bile olmamıştı. Cenâb-ı Hak, Hazreti Süleyman Aleyhisselâm'ın vefatına gizlediği bu mucizeyle gaybı ancak kendisinin bileceğini bir kere daha göstermişti.

Hazreti Süleyman'ın vefatına yer ağlamış, sema ağlamıştı. İnsanlar, kuşlar ağlamıştı. Karıncalar bile ağlamıştı. İsrailoğulları, en uzun ve en ihtişamlı ülke olmayı Hazreti Süleyman döneminde yaşadılar. Rabbimiz, Hazreti Süleyman'a mükemmel bir ilim ve edep nasip etmişti. O da hem maddi olarak insanların huzurunu sağlamış hem de Allah'ı onlara anlatarak ahiretlerinin kurtulmasına vesile olmuştu. Rabbim ondan razı olsun. Âmin.

HAZRETİ EYYUB ALEYHİSSELÂM

Peygamber torunu olan Hazreti Eyyub'un bir dedesi Hazreti İshak'tır. Annesi de Hazreti Lut'un kızıdır. Eyyub Aleyhisselâm salih bir kuldu. Allah; onu, malı, ailesi ve vücuduyla imtihan etmişti. Rabbimiz Hazreti Eyyub'a birçok imkânlar vermiş, bu mübarek insan da verilen bu nimetleri insanlar için harcamıştı. Etrafında hürmet ve saygıda kusur etmeyen bir halka vardı. Bir zaman sonra Yüce Allah, bir hikmete binaen onun elindeki malı mülkü almıştı. Çocukları da vefat etmişti. Etrafındaki hürmette kusur etmeyen insanlar, zamanla onu unutmaya ve hor hakir görmeye başlamıştı. Eyyub Aleyhisselâm; yıllarca etrafına yardıma koşmuş, yıllarca hak ve hakikati anlatmış ancak şimdi yardıma muhtaç hâle gelmişti. Üstelik vücudu amansız bir hastalığa tutulmuş acılar içinde kıvranıyordu. Fakat her şeye rağmen Eyyub Aleyhisselâm bir an bile olsun sabretmekten geri durmamış, ibadet ve şükrünü bir zerre eksiltmemişti. Aksine musibetler arttıkça

Rabbine olan bağlılığı da artmıştı. Yanında vefalı hanımı Rahme validemiz vardı. Her şeyden önemlisi kendisini hiç unutmayan Rabbimiz vardı. Bunca hastalık ve vefasız dostlara rağmen sabrı elden bırakmayan Hazreti Eyyub sadece Yaratıcı'sına güveniyordu. Allah dostları şunu çok iyi biliyorlardı ki belanın ve musibetin en büyüğü Allah'a en yakın olanlara geliyordu.

Bu arada şeytan hiç boş durmuyordu. Bir gün karşısına çıkarak Eyyub Aleyhisselâm'a şöyle dedi:

– Ey Eyyub, çektiğin bütün acıların kaynağı benim. Şayet bir gün sabretmekten vazgeçersen emin ol ki hastalığın geçecek. İsyan et, sabrı bırak, sabrın sana faydası yok.

Hazreti Eyyub şeytanı odasından kovarken şöyle bağırdı:

– Defol ve bir daha da karşıma çıkma. Bir an bile sabırdan, şükürden ve ibadetten vazgeçmeyeceğim.

Şeytan, ümitsiz bir vaziyette Eyyub Aleyhisselâm'ın yanından ayrılmıştı. Bu kez Hazreti Eyyub'un karısına gitti. Çok vefalı bir kadındı. Kocası hastalandıktan ve servetini kaybettikten sonra bile onu terk etmemişti. Fakat şeytan onu sürekli ümitsizlik ve isyana zorlamış, o da şeytanın sözlerinde bir anlık da olsa bir haklılık payı bulmuştu. O gün Eyyub Aleyhisselâm'ın karşısına çıkıp on şöyle dedi:

– Allah ne zamana kadar sana böyle işkence çektirecek? Malını, aileni, sağlığını yitirdin. Seni bu şiddetli hastalıktan kurtarması için neden Allah'a dua etmiyorsun?

Sabır kahramanı Hazreti Eyyub, karısından bu sözleri duyunca celâllendi ve ona şöyle dedi:

– Kaç sene bolluk ve nimet içinde yaşadık?

– Seksen sene.

– Ya hastalık ve sıkıntı içinde kaç sene yaşadık?

– Yedi sene.

– Seksen sene nimet içinde yaşadım. Yedi sene de sıkıntı içinde. Bu durumda, Allah'a üzerimdeki sıkıntıyı gidermesi için dua etmeye utanırım. Senin imanın ve kadere güvenin zayıflamış. Şayet iyileşirsem sana yüz değnek vuracağıma yemin ederim.

Şeytana kızgınlığı sebebiyle çok sabırlı bir insan olan Hazreti Eyyub'un ağzından böyle bir söz çıkıvermişti. Ancak karısına istemediği şeyler söylediği için sonradan çok canı sıkılmıştı. Bir gece vakti herkes uykuda iken evinin kapısını açıp dağlara çıktı. Hastalığı ne kadar ilerlese de sabredecekti. Fakat öyle bir gün geldi ki artık yaralar, onun ibadet etmesine ve Allah'ı anmasına engel oldu. İşte tam o sırada Eyyub Aleyhisselâm:

– Ya Rabbi! Hastalık Sen'le benim arama girdi. Sen'i dilimle ve kalbimle zikredememek ne büyük bir azaptır. Allah'ım! Sen sonsuz merhamet sahibisin. Beni Sen'den uzaklaştıracak her şeyden kurtar, diye inledi.

Hazreti Eyyub'un bu duası üzerine birden bire etrafta bir ses yankılandı:

– Ey Eyyub, ayağını yere vur. Oradan çıkacak serin suyla hem vücudunu yıka, hem de o suyu iç.

Eyyub Aleyhisselâm, topuğuyla yere vurunca birdenbire topraktan serin, saf ve berrak bir su fışkırdı. Hazreti Eyyub bir taraftan o sudan içti, bir taraftan da vücudunu yıkadı. Bir süre sonra vücudundaki bütün yaralar iyileşmişti.

Hazreti Eyyub, Allah'ın ihsanıyla tekrar mala mülke ve evlatlara sahip oldu. Bu mübarek insan onların vefasızlıklarını, kendisini hor ve hakir görmelerini yüzlerine vurmadan yine insanlara hakikatleri anlatmanın yanında onlara yardımcı olmaya devam etti. Kur'ân-ı Kerîm bu durumu şöyle anlatır: "Ona, bütün ailesini ve beraberlerinde bir mislini daha tarafımızdan bir rahmet olarak bahşettik ki akıl sahipleri için bir ibret olsun." (Bkz. Sad sûresi, 43. âyet)

Hazreti Eyyub, bir zaman önce hanımıyla ilgili yaptığı vaadi hatırlayınca ne yapacağına bir türlü karar veremedi. Herkesin kendisini terk ettiği bir zamanda onu terk etmeyen insana yüz sopa vurmak zorundaydı. Çünkü yemin etmişti. Kendi kendine "Nasıl yaparım bunu?" deyip duruyordu. Neticede bütün karmaşık işlerin çözümünde yol gösteren Rabbi, bu iş için de ona çözüm yolunu gösterdi. Şöyle ki: "Bir de dedik ki: 'Eline bir demet sap al da onunla (eşine) vur; yemininde duramazlık etme.' Doğrusu

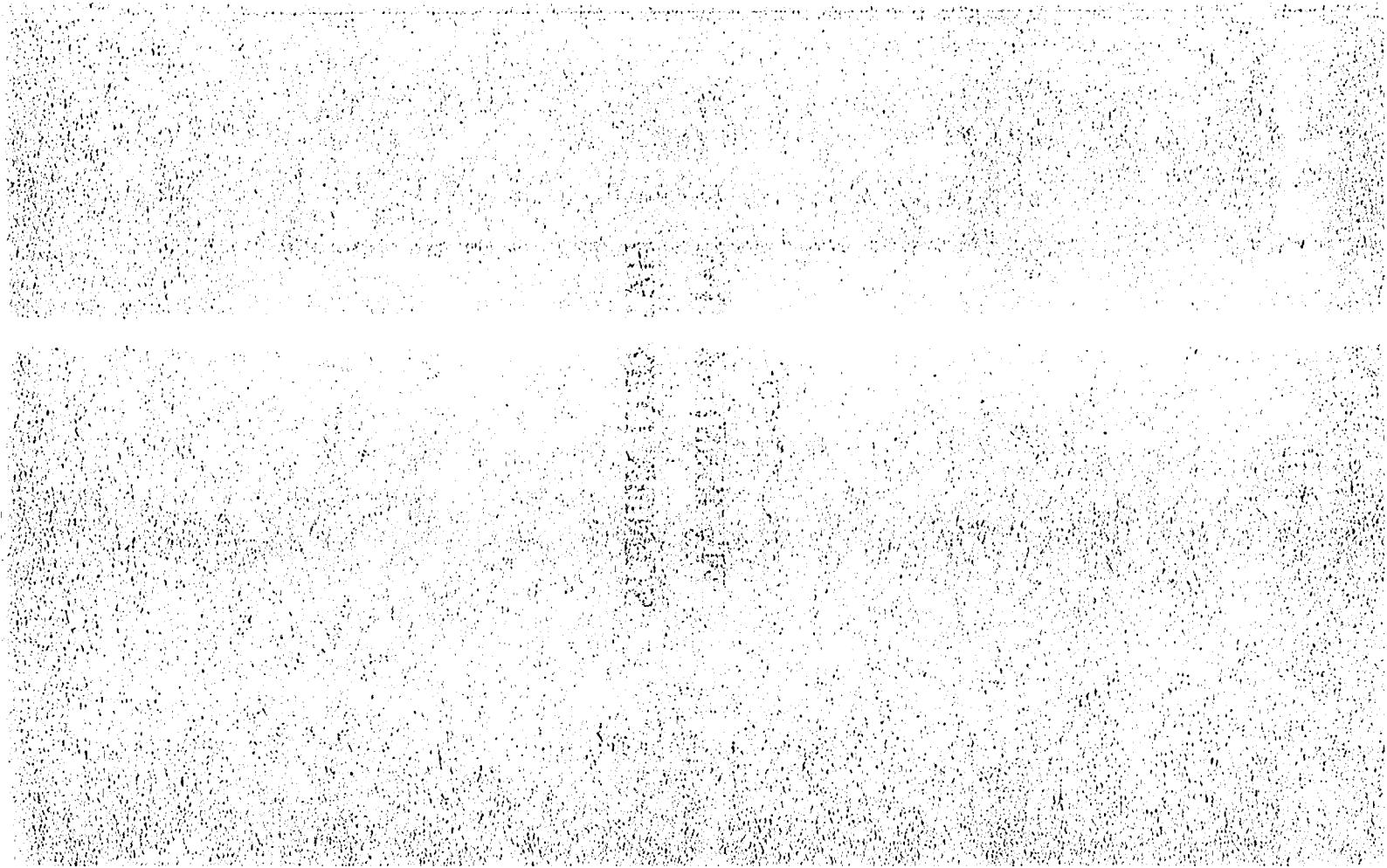
biz onu sabırlı bulduk. O ne güzel kuldu! O hakikaten daima Allah'a yönelirdi." (Bkz. Sad sûresi, 44. âyet)

Böylece bu mübarek insan, yüz tane buğday sapını alıp hanımın sırtına değdirerek bu vaadini de hanımını incitmeden yerine getirmiş oldu. Bundan dolayı da Allah'a binlerce şükretti.

Zikir ve sabırla sürekli Allah'a yönelen bir kimse olan Hazreti Eyyub'un engin sabrı, karşılaştığı her türlü imtihanı geçmesini sağlamıştır. Salât ü selâm üzerine olsun. Âmin.

HAZRETİ YUNUS ALEYHİSSELÂM

İsrailoğulları Mısır'dan ayrıldıktan sonra rahat bir nefes almışlardı. Hatta devlet olmuşlar, refah içerisinde bir hayat sürmüşlerdi. Ancak başlarına peygamber olarak gelen insanlara da eziyet etmekten geri durmamışlardı. Asur Kralı Buhtünnasr, bu kavme saldırmış ve onların birliklerini darmadağınık etmişti. Buhtünnasr ölünce yerine geçen kral, İsrailoğulları'nın yurtlarına dönmesine izin vermişti.

Asurlular zamanla putlara tapmaya, halka baskı ve zulüm yapmaya başlamışlardı. Asurlular'ın başkenti olan Ninova'da Hazreti Yunus bin Metta isminde bir insan vardı. Allah, azan ve sapan bütün kavimlere uyarıcı gönderdiği gibi onu da bu kavme peygamber olarak göndermişti. Yunus Aleyhisselâm diğer peygamberler gibi Allah'ın özenle seçtiği bir peygamberdi. Gece gündüz durup dinlenmeden halkına nasihat ediyor, Kıyamet Günü'nün dehşetini hatırlatıyordu. Cehennemin ne kor-

kunç bir yer olduğunu söylüyor, cennette onları bekleyen harika hayattan bahsediyor, onları tek Allah'a kulluk yapmaya davet ediyordu. Fakat halkından hiç kimse ona iman etmiyordu. Yıllar boyu halkın tavrı değişmeyince Hazreti Yunus onların artık iman etmeyeceğine kanaat getirdi.

Ninova'da vazifesinin bittiğini düşünerek şehri terk etmeye karar verdi. Şehirden ayrılırken çok üzgün ve kızgındı. Sahile vardığında bir gemiye binip başka bir şehre gidecekti. Başka yerlerde iman edecek insanlar bulabileceğini düşünüyordu. Hâlbuki Allah, ona şehri terk etme emri vermemişti. Cenâb-ı Hak'tan emir gelinceye kadar beklemesi gerekiyordu.

Bineceği geminin hareket saatini beklerken kavmiyle yaşadıklarını düşündü. Sonra daha da üzüldü ve ağlamaya başladı. Gemi hareket edecekken kaptan, Yunus Aleyhisselâm'ın sıkıntılı hâlini görünce onun kaçak bir suçlu olmasından korktu. Sırf gemiye binmesini engellemek için ona normal fiyatın çok üstünde bir fiyat söyledi. Hazreti Yunus söylenen fiyatı tereddütsüz ödedi. Kaptan da onu gemiye almak zorunda kaldı.

Yolculuk başlamış, ancak çok geçmemişti ki açık havada birdenbire çok büyük bir fırtına koptu. Gemi her an batabilirdi. Gemidekiler ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Kaptan bağırdı:

– Daha önce fırtınanın bu kadar zamansız koptuğunu görmedim. Belli ki aramızda bir günahkâr var. Fırtına onun yüzünden koptu. Bu günahkârı bulmak için aramızda kura çekeceğiz. Kimin ismi çıkarsa onu denize atacağız.

O zamanki âdetlere göre denizciler fırtınaya maruz kaldıklarında böyle yapıyorlardı. Kabaran dalgalar sonucunda gemidekiler hızlı karar vermek mecburiyetindeydiler. Üç defa kura çekilmiş ve çekilen her bir kura Hazreti Yunus'a çıkmıştı. Kaptan üçüncü kez onun ismini okuyunca Yunus Aleyhisselâm'ın kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Onu geminin kenarına getirdiler ve denize attılar. Tam o sırada Allah, denizin içindeki büyük balıklara derhal su yüzeyine çıkmalarını emretti. Sonra bu balıklardan biri, Hazreti Yunus'a doğru yöneldi ve onu bir lokmada yutuverdi. Bir süre sonra da tekrar denizin derinliklerine gömüldü. Bu balık, Allah'ın izniyle Hazreti Yunus'a bir binek olmuştu. Her şeyin sahibi olan Allah, balığı denizaltı hükmüne getirerek peygamberini yaşatmıştı.

Yunus Aleyhisselâm, kendini kocaman bir balığın karnında bulunca hayrete düşmüştü. Ağlamaya, kalbi, dili ve gözyaşlarıyla Allah'ı tesbih etmeye başladı. Sesi, balığın karnında yankılanıyordu:

– Ya Rabbi! Sen'sin ilah, Sen'den başka yoktur ilah. Sübhansın, bütün noksanlardan münezzehsin, yücesin. Doğrusu kendime zulmettim, yazık ettim. Affını bekliyorum Rabbim!

Yunus Aleyhisselâm, tövbesinde samimi olduğunu ispat etmişti. Denizdeki, yerdeki ve gökteki bütün varlıklar, gerçek bir kulun nasıl olduğunu ve samimi tövbenin nasıl yapılması gerektiğini ondan öğrenmişlerdi. Hazreti Yunus balığın karnında Allah'ın dilediği kadar kaldı. Sonra Cenâb-ı Hak, onu yutan balığa suyun yüzeyine çıkmasını ve onu önceden belirlenen bir adanın sahiline bırakmasını emretti. Balık da ilâhi emri derhal yerine getirdi.

Yunus Aleyhisselâm, uyandığında kendini bir adanın sahilinde uzanmış vaziyette buldu. Kur'ân-ı Kerim Hazreti Yunus Aleyhisselâm'ın yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Yunus da şüphesiz resûllerdendi. Hani o Rabbinden izinsiz kaçıp yolcusunu doldurmuş gemiye kendisini atmıştı. Kura çekmiş, kurada kaybedenlerden olunca denize atılmıştı. O yaptığından ötürü pişman bir vaziyette iken balık onu yutuverdi. Şayet Allah'ı çok zikreden, ibadetli kimselerden olmasaydı ta mahşere kadar balığın karnında kalırdı. Derken biz onu ağaçsız çıplak bir sahile attık, o bitkin bir hâlde idi. Üzerine gölge yapması için

orada asma kabak cinsinden bir ağaç bitirdik. Biz onu yüz bin nüfuslu bir şehre göndermiştik, hatta gittikçe nüfusları artıyordu da. Yunus onları tekrar hakka çağırınca bu sefer iman ettiler. Biz de belirli bir süreye kadar onları hayattan istifade ettirdik." (Bkz. Saffat sûresi, 139-148. âyetler)

Ninova halkına gelince onlar için peygamberlerine iman etmemenin cezası, günlerce yağmayan yağmur ve kuraklık olmuştu. Bir zaman geçmiş ufukta bir bulut belirmişti. Herkes merak içerisinde bu buluta bakıyordu. Gelen bulut değil de âdeta içi ateş dolu bir karartıydı. Halk her yerde Yunus Aleyhisselâm'ı arıyor, ama bir türlü bulamıyorlardı. Şehrin ileri gelenleri toplanmış ve hatalarını anlamışlardı. Bu bizim başımıza gelenler "Allah'a başkaldırışımız, zorbalık ve ahlaksızlığımızdandır." diyorlardı. Derhâl bütün halkın bir meydanda toplanması istendi. Herkes el açacak ve Allah'a hakiki manada tevbe edilecekti. Hor görülen fakir fukaraya sadakalar verilip mazlumların gönlü alındı. Şehirde bulunan yüz bin insan, topluca Yüce Mevla'ya ellerini açmışlardı. Herkes yaptıklarına pişmandı. Sineler toplu atıyordu. Putlara tapmanın, onlara hiçbir şey kazandırmadığını şimdi daha iyi anlamışlardı.

Hazreti Yunus, Ninova'ya döndüğünde karşılaştığı manzara onu çok şaşırtmıştı. Otuz sene içerisinde üç beş insan iman etmişken, şimdi bir anda yüz bin insan iman

etmişti. Bu imanları sayesinde dünyada ve ahirette başlarına gelecek elim azaptan da kurtulmuş oldular.

Hazreti Yunus'u balığın karnından kurtaran, samimi tesbihleriydi. Kur'ân-ı Kerim'de Cenâb-ı Hak, onun bu hâlini tasvir ederken şöyle buyurmuştur: "Şayet Yunus, Allah'ı tesbih edenlerden olmasaydı, kıyamete kadar balığın karnında kalacaktı." (Bkz. Saffat sûresi, 143. ve 144. âyetler)

Hazreti Yunus'un kabri, Irak'ta bulunan Musul şehrindedir. Rabbim, Hazreti Yunus'a ve ümmetine salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ ÜZEYR ALEYHİSSELÂM

Üzeyr Aleyhisselâm, İsrailoğulları'na gönderilmiş bir peygamberdi. Bir yaz günü bahçesini sulamak üzere eşeğiyle birlikte köyünden bahçesine doğru yola çıkmıştı. Bahçeye varınca susuzluktan ağaçların sarardığını, toprağın çatladığını gördü. Bahçeyi suladı ve incir ağaçlarından biraz incir, üzüm asmalarından da birkaç salkım üzüm topladı. Onları sepetine koyup köyün yolunu tuttu. Bir yandan da ertesi gün yapacağı işleri düşünüyordu. İlk yapacağı iş, Tevrat'ı sakladığı yerden çıkarıp mabede koymak olacaktı. Kısa bir süre önce düşmanları Tevrat'ı ele geçirmek için köylerine saldırmış, o da kutsal kitabı saklamıştı. Düşmanlar Tevrat'ı yakarak ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Sıcaklık iyice artınca Üzeyr Aleyhisselâm, yıkık bir mezar evinin yanında durup eşeğinden indi. Biraz dinlenecekti. Gölgelik bir yere oturup etrafını seyretmeye başladı. Derin bir sessizlik içinde Hazreti Üzeyr, yüreğinde

ölümün ürperten soğukluğunu hissetmişti. Kendi kendine "Allah böylesine bir yok oluştan sonra bu beldeyi ve ahalisini acaba nasıl diriltir?" diye sordu. Bu sözleri söyler söylemez oracıkta ölüverdi.

Cenâb-ı Hak, derhal ölüm meleğini göndererek onun ruhunu kabzetmişti. Sahibinin sessiz ve hareketsiz durduğunu gören eşek de bir süre sonra yanı başına uzanıverdi. Güneş batıncaya kadar eşek öylece kaldı. Ertesi sabah uyandığında ayağa kalkıp yürümek istedi fakat yapamadı. Yere sımsıkı bağlarla bağlı gibiydi. Hareket edemeyen eşek, bir süre sonra açlıktan öldü.

Köy halkı, Üzeyr Aleyhisselâm'ın geciktiğini görünce onu aramaya çıktı. Gitmesi muhtemel her yere baktılar, ama onu hiçbir yerde bulamadılar. Onun ardından uzun süre gözyaşı döktüler, fakat zamanla ondan ümidi kesip günlük işlerine daldılar.

Olayın üzerinden tam yüz yıl geçmişti ki bir gün Yüce Mevla, Hazreti Üzeyr Aleyhisselâm'ın dirilmesini istedi. Toprağın içine dağılmış kemiklerine et giydirildi. Eti deriyle kaplandı ve sonra Allah'ın kudretiyle bedenine ruh üflendi. Derken Üzeyr Aleyhisselâm canlı bir şekilde yattığı yerden kalktı. Etrafına bakınca mezarlığı görüp bahçesinden evine dönerken yolda uyuduğunu hatırladı. O uyurken güneş tepedeydi. Şimdi de batmak üzereydi. Yüce Mevla ona:

– Burada ne kadar süre kaldın, diye sorunca Üzeyr Aleyhisselâm:

– Bir gün veya daha az, dedi.

O zaman Cenâb-ı Hak:

– Hayır, tam yüz yıl kaldın. Böyle iken bak yiyeceğine ve içeceğine hiç bozulmamışlar. Ama bir de merkebine bak. Bütün bunlar seni, insanlara onları nasıl yarattığımıza ve tekrar nasıl dirilteceğimize bir delil kılalım diyedir. Eşeğinin kemiklerine bak, onları nasıl da birleştirip yerli yerine koyuyor, sonra da üzerlerine et giydiriyoruz.

Üzeyr Aleyhisselâm, gözleri önünde gerçekleşen muhteşem diriliş mucizesini gördükten sonra şöyle dedi:

– Biliyorum ki şüphesiz Allah, her şeye hakkıyla güç yetirendir.

Sonra da eşeğine binip köyün yolunu tuttu. Yüce Mevla, onun insanlar için bir mucize olmasını istemişti. Onu gören insanlar, öldükten sonra gerçekten bir dirilişin var olduğunu anlayacaklardı.

Akşam vakti köyüne girdiğinde şaşırıp kaldı. Aradan tam yüz yıl geçmiş, her şey çok değişmişti. Değişmeden kalan sadece kendisiydi. Durumun farkına varınca onu hatırlayabilecek yaşlı birilerini bulmaya karar verdi. Nihayet öldüğünde yirmi yaşına yeni basmış hizmetçisini buldu. Yüz yirmi yaşındaydı. Beli iki büklüm olmuş,

dişleri dökülmüş, gözleri görmez olmuştu. Yaklaşarak kadına sordu:

– Hazreti Üzeyr'in evi ne tarafta söyler misin?

Kadın, Üzeyr Aleyhisselâm'ın ismini duyar duymaz ağlamaya başladı ve şöyle cevap verdi:

– Yüz sene önce evinden çıktı, ama bir daha da geri dönmedi. Artık onu herkes unuttu. Allah rahmet eylesin.

Bunun üzerine Üzeyr Aleyhisselâm kadına:

– Ben Üzeyr'im. Beni tanımadın mı? Allah beni yüz sene ölü tuttu, sonra tekrar diriltti, deyince kadın ona şaşkın gözlerle baktı.

Sonra şöyle dedi:

– Üzeyr Aleyhisselâm'ın duası makbul¬dü. Haydi, sen de gözlerimin açılması, bedenimin eski gücüne kavuşması için dua et de göreyim.

Hazreti Üzeyr, ellerini açarak kadının görmesi ve rahatlıkla yürüyebilmesi için dua edince kadının gözleri görmeye başladı, vücuduna da büyük bir güç geldi. Karşısındaki adamın, Üzeyr Aleyhisselâm olduğunu anlayınca derhal sokaklarda koşmaya ve bağırmaya başladı:

– Üzeyr döndü! Üzeyr döndü!

Kadının bu halini görenler, onun delirdiğini zannettiler. Hemen âlimler meclisini topladılar. Mecliste Üzeyr

Aleyhisselâm'ın torunu da vardı. Babası ölmüş, kendisi de seksen yaşına basmıştı. Hazreti Üzeyr ise kırk yaşındaydı. Âlimlerle birlikte bütün köy halkı, Hazreti Üzeyr'in ağzından hikâyesini dinledikten sonra ne diyeceklerini bilemediler. Şaşırıp kalmışlardı. Meclisteki âlimlerden biri Hazreti Üzeyr'e şöyle dedi:

– Baba ve dedelerimizden Üzeyr'in bir peygamber olduğunu işitmiştik. Onlardan öğrendiğimize göre kendisi, düşmanlar bulup yakmasınlar diye Tevrat'ı saklamıştı. Eğer Tevrat'ın nerede saklı olduğunu bilebilirsen gerçekten Üzeyr Aleyhisselâm olduğuna inanırız.

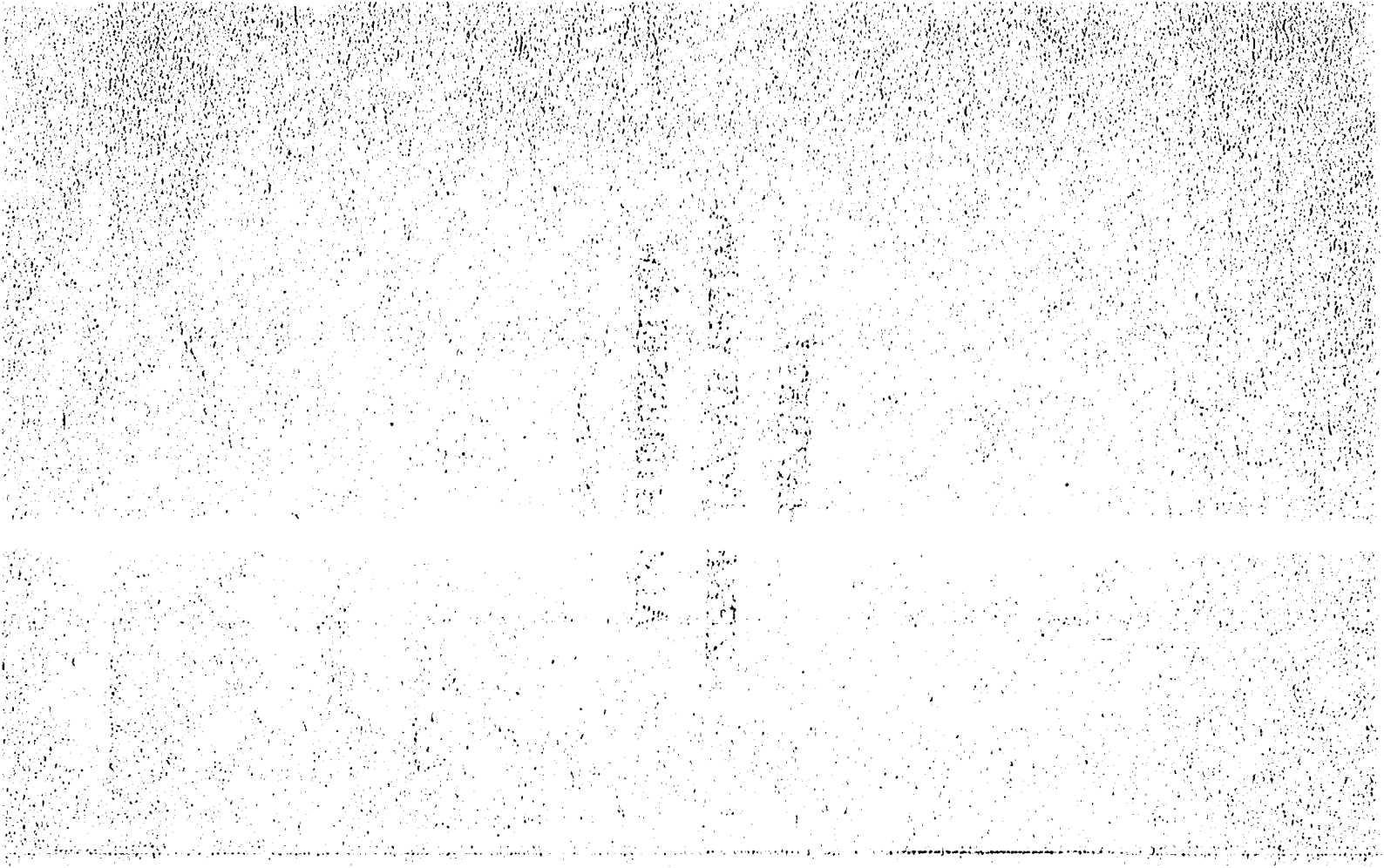
Bunun üzerine Hazreti Üzeyr Aleyhisselâm şöyle cevap verdi:

– Tevrat'ı nereye sakladığımı tabiî ki hatırlıyorum.

Hep birlikte Tevrat'ın saklı olduğu yere geldiklerinde Hazreti Üzeyr, kutsal kitabı çıkarıp onlara gösterdi. Tevrat'ın kâğıtları sararmış, bozulmuş, dağılmıştı. Üzeyr Aleyhisselâm, eski nüshadan istifade ederek Tevrat'ı yeniden yazdı. O zaman bütün insanlar, Allah'ın gerçekten onu tam yüz sene ölü tuttuktan sonra yeniden dirilttiğine iman ettiler. Cenâb-ı Hak ondan razı olsun. Âmin.

HAZRETİ
ZEKERİYA VE YAHYA
ALEYHİMESSELÂM

Hazreti Zekeriya'nın soyu; Hazreti Davud'a, oradan da Hazreti İbrahim'e dayanıyordu. İsrailoğulları'na gönderilen peygamberlik silsilesinin son halkalarındandı. Zekeriya Aleyhisselâm, Kudüs'teki büyük mabette insanlara tebliğ ve irşatta bulunuyordu. Allah'ın kendisine ilim ve hikmet öğrettiği büyük bir peygamberdi. İmran adında bilgi ve fazilet sahibi bir akrabası vardı. Mescitte insanlara namaz kıldıran İmran'ın, uzun yıllar geçmesine rağmen çocuğu olmamıştı. İmran'ın hanımı ile Hazreti Zekeriya'nın hanımı kardeşti.

Bir sabah İmran'ın hanımı Hanne, bahçedeki kuşlara yem atarken ağacın dalları arasındaki kuş yuvasını seyretmeye başlamıştı. Ana kuşun yavrusunu beslemek için çırpınışları, onu çok etkilemişti. İlerlemiş yaşına rağmen Allah, ona evlât nasip etmemişti. O an içinde şiddetli bir çocuk sahibi olma arzusu uyandı. Bütün samimiyetiyle ellerini açtı ve Allah'tan kendisine bir bebek vermesi için dua etti. Cenâb-ı Hak da onun bu içten duasını kabul

etti. Hanne, hamile olduğunu anladığı gün sevincinden uçacak gibiydi.

Ellerini açıp Allah'a şöyle şükretti:

– Allah'ım! Karnımda taşıdığım çocuğumu Sana adadım, büyüdüğünde her şeyiyle Sen'in yoluna hizmet edecek. Adağımı lütfen kabul buyur. Şüphesiz duaları işiten, niyetleri bilen yalnız Sen'sin!

Bunun anlamı şuydu: Doğan çocuk, hayatı boyunca mabette kalıp, ibadetle meşgul olacak ve oranın hizmetlerini görecekti. O sıralarda din hizmetlerine sadece erkek çocuklar nezredilirdi. Kız çocuklarının nezredildiği hiç vaki olmamıştı. Dini hizmete adanan bu erkek çocuklar, kendi işlerini ellerine alıncaya kadar orada hizmette bulunup, ilim öğrenir ve arzularına uygun gelirse, sonradan o hizmette kalırlardı.

İmran'ın hanımı Hane ise bir erkek çocuğu beklerken kız çocuğu doğurdu, fakat isyan etmedi tam tersi Allah'a hamd etti. Önemli olan evladının hayırlı olmasıydı. Yine ellerini kaldırarak Rabbine dua etti:

– Rabbim, onu kız doğurdum. Erkek, kız gibi değildir. Ona Meryem adını verdim. Onu ve soyunu, kovulmuş şeytanın şerrinden Sana ısmarlıyorum.

Bunun üzerine Yüce Mevla, Hanne'nin adağını kabul buyurdu ve Meryem'i en mükemmel şekilde yetiştirdi. Çünkü ilâhi rahmet, büyüdüğünde onun insanlık tarihinin en üstün kadını olmasını istemişti. Hazreti İsa'yı mucizevî

bir şekilde doğuracaktı. Zira Hazreti Âdem anasız babasız yaratılmıştı ve Hazreti İsa da babasız dünyaya gelecekti. Evlenmemiş, kendisine erkek eli değmemiş tertemiz bir anneden doğacaktı.

Hazreti Meryem doğmadan önce babası İmran vefat etmişti. Mabetteki her âlim, kendileri gibi büyük bir âlimin kızı olan, üstelik mabede adanan bu küçük bebeği himayesine alıp terbiyesini üstlenmek istemişti. Bu görev onlar için büyük bir şeref olacaktı, fakat Meryem'i kimin alacağına bir türlü karar verememişlerdi.

Hazreti Zekeriya:

– Onu yetiştirme görevini ben almalıyım. Zira o benim yakınım. Hanımım da onun teyzesi. Üstelik ben bu ümmetin peygamberiyim, dedi.

Diğer âlimler buna razı olmadılar. Onlar da bu şerefli işe ortak olmak istediler. Nihayet tartışma çıkmaması için aralarında kura çekmeye karar verdiler. Kura, Hazreti Zekeriya'ya çıkınca Meryem'i ona vermek zorunda kaldılar. Böylece Hazreti Meryem'in terbiye, himaye ve eğitimini İsrailoğulları'nın peygamberi Hazreti Zekeriya üstlenmiş oldu.

Hazreti Meryem büyüyüp olgunlaşınca Hazreti Zekeriya ona mabette "mihrap" adını verdiği özel bir oda tahsis etti. Hazreti Meryem, zamanının çoğunu burada ibadet ve tefekkürle geçiriyordu. Zekeriya Aleyhisselâm, mihraba her girdiğinde Meryem'in yanında yiyecek

olduğunu görüyordu. Ona bu yiyeceklerin nereden geldiğini sorunca o da hep Allah'tan geldiğini söylüyordu. Bir sabah yine mabede, Hazreti Meryem'in mihrabına gittiğinde turfanda meyveleri görünce ona:

– Ey Meryem, bu yiyecekleri nereden buluyorsun, diye sordu.

Hazreti Meryem de:

– Bu, Allah katındandır. Şüphesiz Allah, dilediğine hesapsız rızık verir, dedi.

Zekeriya Aleyhisselâm, heyecanla mabede döndü ve Rabbine duaya durdu:

– Ey Rabbim! Yücelerden yücesin. Senin her şeye gücün yeter. Ya Rabbi! İyice yaşlandım artık, kemiklerim zayıfladı, eridi, başımdaki saçlarım ağardı, beyaz alevler gibi tutuştu. Ya Rabbi! Sana ne için yalvardıysam geri çevirmedin, beni mahrum etmedin. Doğrusu ben, arkamdan yerime geçecek akrabamdan ötürü endişeliyim. Eşim de kısır. Bana lütuf ve kereminden öyle bir varis nasip et ki Yakub hanedanına da mirasçı olsun. Onu razı olacağın bir insan eyle ya Rabbi!

Yüce Mevla, Hazreti Zekeriya'nın bu içten duasını kabul etmişti. Bu sırada melekler ona şöyle seslendiler:

– Ey Zekeriya! Müjdeler olsun. Yahya isminde bir çocuğun olacak. Allah, daha önce hiç kimseye bu adı koymadı.

Hazreti Zekeriya bu müjde karşısında çok sevindi. Şükür ve minnet duyguları içinde Allah'tan kendisine bir alâmet göstermesini istedi. Bunun üzerine Yüce Allah:

– Senin alâmetin üç gün boyunca insanlarla işaretleşme dışında konuşmamandır, buyurdu.

Aradan günler geçti. Bir gün Zekeriya Aleyhisselâm insanların karşısına çıktı. Kalbi Allah'a şükürle doluydu. Konuşmak istedi, fakat konuşamadı. İlâhi mucizenin gerçekleştiğini anlamıştı. Kavmine el hareketleriyle sabah akşam Allah'ı tesbih etmelerini emretti. Kendisi de kalbiyle Allah'ı tesbih etmeye başlamıştı. Çok mutluydu, zira meleklerin müjdesini verdiği Yahya doğacaktı. Üstelik Allah, Hazreti Zekeriya'ya oğlu Yahya'nın hikmet sahibi, merhametli, temiz kalpli ve büyük bir peygamber olacağını da müjdelemişti.

Yahya Aleyhisselâm, babası Hazreti Zekeriya'nın, evlâttan ümidini kestiği uzun bir hayatın ardından dünyaya gelmişti. O dönem Filistin bölgesinde fitnenin zirvede olduğu bir dönemdi. Bencillik, menfaatperestlik, makam sevdası yürekleri esir etmişti. İsrailoğulları'nın âlimleri, din kisvesi altında insanları sömürüyordu. Hazreti Zekeriya ise onların bu tutumlarını reddediyor, yanlışlarını mabette geniş kalabalıklar karşısında bile ilân ediyordu. Tabiî ki Hazreti Zekeriya'nın haksızlığın, ahlaksızlığın ve kötülüğün karşısındaki bu dimdik duruşu, gücü elinde bulundurmaya çalışan menfaat odaklarının hiç hoşuna gitmiyordu. Çünkü halk, Peygamberini seviyor ve onun

sözlerine göre hareket ediyordu. Dolayısıyla halka hükmetmek isteyen zorbalara göre ne yapıp edip, Peygamberi halkın gözünden düşürmek, sonra da ortadan kaldırmak gerekiyordu.

En sonunda İsrailoğulları, Hazreti Zekeriya'nın itibarını lekelemek için ona çirkin bir iftira attılar. Gücü elinde bulunduran zenginler ve dini dünyevî maksatları için kullanan hahamlar da bu işin içindeydi. İsrailoğulları, Hazreti İsa'nın doğumunu bahane ederek, peygamberleri Hazreti Zekeriya'nın temizlerden temiz Meryem validemizle zina ettiğini söylediler. Oysaki Hazreti Meryem validemiz o devirde iffeti temsil ediyordu. Onun dış dünyaya kapalı mihrabı, birbiri ardınca kıldığı namazlar ve gönülden yükselen yakarışlarla aydınlanıyordu. Ancak mabet, Allah'a inanan insanlarla dolup taşarken, onun dışındaki çarşı-pazar ve şehirlerde zulüm sürüyordu.

Hazreti Zekeriya, masumiyetini ispatlamak için ne kadar çırpındıysa da kâr etmedi. Benî İsrâil, ilâhi vahye mazhar peygamberlerini hunharca katlettiler. Hazreti Zekeriya'nın mübarek ruhu Rabbine kavuşurken, İsrailoğulları'nın bu cinayeti tarihe kara bir leke olarak geçti. Daha sonra Zekeriya Aleyhisselâm'ın sadık talebeleri onun mübarek naşını alıp Halep'te defnettiler.

Peygamber babası, kavmi tarafından şehit edilen Yahya Aleyhisselâm'ın çocukluğu, diğer çocuklarınkinden farklı geçti. Yaşıtları ona oyun oynamayı teklif

ettiklerinde o "Ben bunun için yaratılmadım." demişti. Hayatı boyunca ağırbaşlı ve tertemizdi. Büyüyüp olgunlaşınca Yüce Allah ona "Ey Yahya, Kitab'a sımsıkı sarıl!" diye hitap etti. Sonra da ona hikmet ve peygamberlik verdi. Artık Kudüs'teki mabette insanlara vaaz ediyordu. İnsanlar arasındaki davaları karara bağlıyor, onlara dinin anlaşılmayan taraflarını açıklıyor, doğru yolu gösteriyordu.

Hiç evlenmeyen Hazreti Yahya, kendini Allah'a ibadete ve insanları irşada adamıştı. Hayatını, Filistin, Suriye ve Ürdün topraklarında mekik dokuyarak geçirdi. İnsanları sürekli tek Allah'a ibadet etmeye, günahlardan tevbe etmeye ve hesap gününe hazırlık yapmaya çağırdı.

Bir sabah insanlar, Hazreti Yahya'nın mabette bir konuşma yapacağını duyunca hemen oraya koştular. Yahya Aleyhisselâm şöyle başladı konuşmasına:

– Yüce Rabbimiz şu beş şeyi emretti: Allah'a ortak koşmadan ibadet edin. Allah'a ortak koşan ve O'ndan başkasına ibadet eden kimse, efendisine değil de bir başkasına çalışan köleye benzer. Hangimiz kölesinin böyle yapmasını isteriz? Namaz kılın. Allah namaz kılan kullarını görür. Namazlarınızı huşu içinde kılın. Oruç tutun. Oruç tutan kimse gül esansı taşıyan ve yürürken etrafına güzel kokular saçan kimseye benzer. Zekât ve sadaka verin. Bir adam düşünün ki düşmanları onu esir aldı. Tam öldürmek üzereyken adam bütün malını onlara verdi. Bunun üzerine onlar da onu serbest bıraktı. İşte

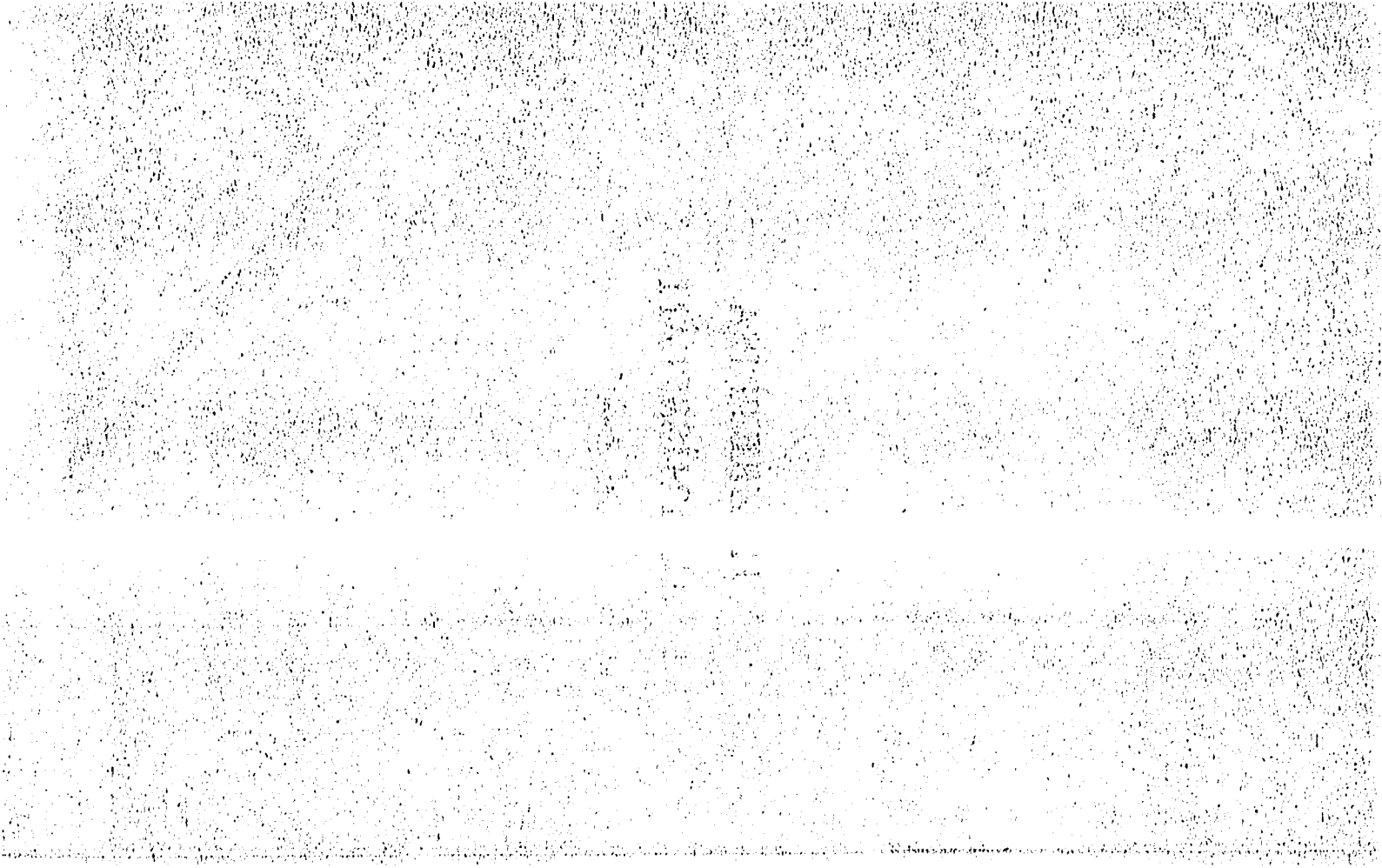
zekât ve sadaka insanı günahların esaretinden kurtarır. Aziz ve Yüce olan Allah'ı çokça zikredin. Bu da şu adamın misaline benzer ki: Düşmanları onu yakalamak istiyor. O da kaçıyor, sağlam bir kaleye sığınıyor ve kurtuluyor. İşte kalelerin en emniyetlisi Allah'ı zikretmektir. Bu kaleden başka bir kurtuluş kapısı da yoktur.

Hazreti Yahya, insanları, merhamete, paylaşmaya, eşitliğe, tek Allah'a ibadete çağırıyordu. Ne var ki insanların peygamberlerinin sesine kulak vermesi, ne dönemin Filistin valisi Herodos'un, ne Romalı eşrafın, ne de bir kısım Yahudi din adamlarının hoşuna gitmişti. Herodos, İsrailoğulları'na karşı kendini, dindar bir yahudi olarak tanıtıyor, fakat dinin izin vermediği her türlü kötülüğü işliyordu. Yahya Aleyhisselâm'ın geniş halk kitlelerince bir cazibe merkezi hâline gelmesini kendi iktidarı adına bir tehdit olarak gören Herodos, onu zindana attırdı. Hem kardeşinin nikahı altında bulunan hem de yeğeni olan bir kadınla yaptığı evliliğin, helal olduğuna dair Yahya Aleyhisselâm'dan fetva isteyip alamayınca da onu idam ettirdi. Hazreti Yahya, tıpkı babası Zekeriya Aleyhisselâm gibi Rabbine kavuşurken, İsrailoğulları insanlığı bir peygamberden daha mahrum etmişlerdi.

Hazreti Yahya'nın şehit edilmesinden sonra talebeleri onun mübarek naşını alarak Şam'da defnettiler. Mezarı bugün, Şam Emevî Camii'nin bir köşesinde bulunuyor. Cenâb-ı Hak; Hazreti Zekeriya, Hazreti Yahya ve ümmetlerine salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ İSA ALEYHİSSELÂM

Hazreti İsa ile Hazreti Yahya, teyze çocukları olup aynı dönemde peygamberlik yapmışlardı. Hazreti İsa Aleyhisselâm'ı Cenâb-ı Hak, bir mucize olarak babasız yaratmış ve onu, bu mucizeyle hamile kalan Hazreti Meryem validemiz doğurmuştu.

Bir gün Hazreti Meryem Beyti Makdis'in doğu tarafına çekilmiş, herkesten uzak bir şekilde Rabbine ibadet ediyordu. Bu sırada meleklerin seslerini işitti:

– Ey Meryem! Allah seni seçti. İçini dışını her türlü kirden temizledi ve seni bütün dünya kadınlarından üstün kıldı. Bütün benliğinle kendini Rabbine ada, secde et, Allah karşısında bel kırıp boyun eğen salih kullar arasında olmaya devam et.

Meleklerin müjdesi, Hazreti Meryem'in Allah'a olan saygısını, sevgisini ve kulluk bilincini artırmıştı. Tekrar namaza dönecekti ki karşısında bir adamın durduğunu fark etti. Bu adamı daha önce hiç görmemişti. Hazreti

Meryem, korku içinde adamın kim olduğunu merak ederken yabancı:

– Selâm sana ey Meryem, diye söze başladı.

Hazreti Meryem irkilmişti:

– Ben senden Rahman'a sığındım. Eğer Allah'tan korkup haramdan sakınan bir kimse isen çekil yanımdan!

Kadınlık dünyasının en saf, en temiz, en iffetli kadınıydı Hazreti Meryem. Hiç kimsenin girmeye cesaret edemediği onun gizli bölmesine giren bu yabancının kötü niyetli olabileceğinden korkmuş ve ondan gelebilecek her türlü kötülükten Allah'a sığınmıştı.

Adam, güven veren bir tebessümle:

– Ben, dedi. Rabbinden sana gelen bir elçiyim. Sana tertemiz bir erkek çocuk hediye etmek için geldim.

Hazreti Meryem'in karşısında mükemmel bir insan şeklinde duran, meleklerin en büyüğü Cebrail Aleyhisselâm'dan başkası değildi. Yaşadığı olayların dehşeti karşısında titreyen Hazreti Meryem, Cebrail Aleyhisselâm'a hayretler içinde şöyle dedi:

– Benim nasıl çocuğum olabilir? Bana hiçbir insan dokunmamıştır. Ben iffetsiz de değilim.

Melek cevap verdi:

– Bu, dediğin gibidir. Ancak Rabbin buyurdu ki: 'Bu babasız çocuk vermek, bana pek kolaydır. Hem biz onu nezdimizden insanlara bir mucize ve rahmet kılacağız.

Hem, bu önceden kararlaştırılmış bir iştir.' Ey Meryem! Allah sana kendisinden bir kelimeyi müjdeliyor ki, adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir. Dünyada da ahirette de itibarlı, aynı zamanda Allah'a çok yakınlardandır. Beşikte de yetişkin çağında da insanlarla konuşacak ve iyilerden olacaktır.

Bunları söyledikten sonra Cebrail Aleyhisselâm, Hazreti Meryem'e doğru üfleyerek kayboldu. İşte o andan itibaren Hazreti Meryem hamileydi. Rabbimiz, doğacak çocuğun özelliklerini de bildirmişti. İnsanlar, Allah'ın kudretinin bir defa daha farkına varacaklar ve bu durum iman etmelerine vesile olacaktı.

Zira bu durum iffet abidesi Hazreti Meryem için çok zordu. Rabbinin emirlerini dinlemede serkeşlik yapan bu halk, babasız bir çocuğun dünyaya gelmesini nasıl karşılayacaktı! Hazreti Meryem, başına gelecekleri tahmin ediyordu, fakat her şeye gücü yeten Rabbimizin kendisine yardım edeceğinden şüphe etmiyordu.

Hazreti Meryem, o gece derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah gözlerini açtığında odasının her tarafında bir sürü meyve gördü. Hayretler içinde onlara bakarken Cebrail Aleyhisselâmla görüşmesini hatırladı. "Bu meyvelerin hepsini ben mi yiyeceğim?" diye düşünüyordu ki bir melek sesi duydu:

– Ey Meryem! Artık yalnız değilsin. İki kişisiniz. Sen ve İsa. Bundan sonra iyi beslenmen gerekir.

Günler geçmiş ve dokuz ay dolmuştu. Hazreti Meryem, bir gün insanların uğramadığı uzak bir yere gitti. Onun yokluğunu kimse fark etmemişti. Zaten onun hamile olduğunu ve yakında doğum yapacağını bilen de yoktu. Çünkü günlerini odasında ibadet ederek geçirirdi ve insanlar bunu bildikleri için onu rahatsız etmemeye dikkat ederlerdi.

Nihayet doğum başlamıştı. Sancılar, onu bir hurma ağacına dayanmaya zorladı. O zaman şöyle dedi:

– Keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim.

İffetin sembolü Hazreti Meryem'i asıl üzen doğum sancıları değil, doğumdan sonra karşılaşacağı sıkıntılardı. Bakire bir kız olmasına rağmen kucağında bebeğiyle birlikte insanların karşısına çıktığında, onun hakkında ne düşüneceklerdi? Kendisine şüpheyle ve merakla bakacak olan insanların gözlerini hayal etti. Dillerden dökülecek yorumları duyar gibi oldu. Üzüntüden kalbinin sıkıştığını hissetti.

Bu düşüncelerle sancı çekerken bebek sesi gelmişti. Oğlu doğmuştu. Hazreti Meryem, eğilip mucize bebeğin yüzüne baktı. Pırıl pırıl, pürüzsüz bir çehresi, bembeyaz ve yumuşacık bir teni vardı. Üstelik konuşuyordu:

– Sakın üzülme. Rabbin senin alt yanında bir su arkı meydana getirdi. Haydi, hurma dalını kendine doğru silkele, üzerine taze hurma dökülsün. Artık ye iç, gözün

aydın olsun. Eğer herhangi bir insana rastlarsan 'Ben Rahman'a oruç adamıştım. O sebeple bugün hiç kimseyle konuşmayacağım.' de.

Hazreti Meryem kendisine denilenleri yaptı. Şarıl şarıl akan suda yıkanıp temizlendi. Daha sonra da hurmadan yiyerek güç ve kuvvet kazandı. Zira içinde hep aynı sıkıntı vardı. Evli olmadığı hâlde doğurduğu çocuğu insanlara nasıl açıklayacaktı? Çocuğunu kucağına alarak bin bir duygu ve düşünce içerisinde kavminin yanına döndü. Mabede uzanan geniş cadde, alış verişlerini bitirdikten sonra içki içip gevezelik etmek için oturan insanlarla doluydu. Hazreti Meryem, çarşının ortasına geldiğinde herkesin ona baktığını fark etti. Kucağında bebeği, ağır ve vakur adımlarla yürüyordu. İnsanlar merak ve hayret içerisinde hemen onun etrafını sarıp söylenmeye başladılar:

– Ey Meryem! Kucağında taşıdığın o bebek de kimin? Doğrusu sen görülmemiş bir şey yaptın. Ey Harun'un kız kardeşi! Senin baban kötü bir adam değildi, annen de iffetsiz bir kadın değildi.

Bunun üzerine Hazreti Meryem, Rabbinin bildirdiği gibi onlara çocuğu gösterdi. Onlar da:

– Biz beşikteki bir çocukla nasıl konuşuruz, dediler.

Bu sırada Allah'ın bir mucizesi olarak kundaktaki İsa Aleyhisselâm, çevredekilerin şaşkın bakışları arasında konuşmaya başladı:

– Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. O bana kitap verdi ve beni bir peygamber yaptı. Beni, nerede olursam olayım mübarek kıldı. Hayatta bulunduğum müddetçe namaz kılmamı ve zekât vermemi emretti. Beni anneme hürmetkâr kıldı. Beni zorba ve isyankâr yapmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve dirileceğim gün, selâm ve emniyet benim üzerimedir.

Hazreti İsa, sözlerini bitirdiğinde Yahudi kâhinlerinin yüzleri dehşetten sapsarı kesilmişti. Gözlerinin önünde meydana gelen bir mucizeye şahit oluyorlardı. Bebek, babasız doğmuştu ve konuşuyordu. Allah'ın kendisine kitap verdiğini ve peygamber olarak görevlendirdiğini söylüyordu. Bunun anlamı, otoritelerinin sarsılıp yok olması, çocuğun büyümesiyle birlikte, halkın gözündeki değerlerini kaybetmeleri demekti. Bunun önüne geçmenin tek çaresi vardı. Gözlerinin önünde gerçekleşen bu mucizeyi halktan gizleyeceklerdi. Hemen Hazreti Meryem hakkında olmadık yalanlar uydurdular ve onun iffetine çamur attılar.

Hazreti İsa annesinin masum olduğunu anlatmıştı, fakat İsrailoğulları şimdiye kadar gördükleri yüzlerce mucizeye inanmadıkları gibi buna da inanmamayı tercih etmişlerdi. Zaten çoğu zaman inkâr yolunu seçmişlerdi. Bu mucize doğumu, Hazreti Zekeriya'ya iftira atmak için kullanmışlar ve o mübarek insanın Hazreti Meryem'le zina yaptığı dedikodusunu çıkarmışlardı. Başlarında bulunan bir peygambere bile iftira atmaktan korkmamışlar,

nitekim bu olayların sonunda da Hazreti Zekeriya'yı şehit etmişlerdi.

Zaman geçmiş Hazreti İsa büyümüş ve kendisine peygamberlik verilmişti. Ne var ki İsrailoğulları'na bir şey anlatmak ve tesir etmek bir hayli zordu. Peygamberlerine bile iftira atmaktan, hatta onları katletmekten çekinmeyen bu insanlar, Cenâb-ı Hak'tan gelen hakikatlere gözlerini kapıyorlar ve kurdukları düzenin bozulmasını istemiyorlardı. Zira Hazreti Yahya'yı da bu sebeple şehit etmişlerdi.

Peygamberliğin verilmesiyle birlikte Hazreti İsa'nın hayatında, kalpleri nankörlük ve inatla dolu insanlarla mücadeleyle geçecek olan çileli günler başlamıştı. İnsanlığı; tek olan Allah'a imana, sevgiye, barışa, güzel ahlaka ve tevazua çağıracaktı. Filistin'in çeşitli şehir ve kasabalarında Allah'ı anlatıyordu. Allah; ona Tevrat'ı öğretmiş, İncil'i indirmiş, kalbini de hikmet nurlarıyla yıkamıştı.

Yüce Allah, İsa Aleyhisselâm'a mucizeler de vermişti. Henüz beşikteyken konuşmuştu. Allah, ona kitap ilmini öğretmiş, kutsal kitaplardan İncil'i indirip Tevrat'ın sırlarını açmıştı. Ona hayat veren nefesler ihsan etmişti. Öyle ki İsa Aleyhisselâm çamurdan kuş yapar, sonra eline alıp nefesinden üfleyince çamur parçası Allah'ın izniyle canlı bir kuş olur uçardı. Hazreti İsa'nın mütevazı elbiselerinin etekleri bir hastaya değer değmez hasta derhal iyileşirdi. Ellerini bir körün yüzüne sürdüğünde gözleri açılır,

vücudunda veya yüzünde yara, leke gibi şeyler varsa silinip yok olurdu. Üstelik Allah'ın, onun göz ve kalbine verdiği güç sayesinde insanlara evlerinde sakladıkları malları ve yaşadıkları olayları haber verirdi. Hazreti İsa'nın gösterdiği en hayret verici mucize ise mezarlarında yatan ölüleri isimleriyle çağırdığında ölülerin Allah'ın izniyle dirilip huzuruna gelmeleriydi.

Hazreti Mesih, Cenâb-ı Hakk'ın kendisine verdiği bütün bu mucizeleri kullanarak, insanları hiçbir ortağı olmayan, tek Allah'a ibadet etmeye davet ediyordu. Bir gün halkın karşısına çıkarak şöyle dedi:

– Sağ yanağına tokat atan kimseye sen, sol yanağını da uzat.

Ne var ki İsrailoğulları, ilk defa karşılaştıkları bu sevgi ve bağışlama sözcüklerini duyunca şaşırmışlardı. Hazreti İsa'nın mesajı hem onların dini prensiplerini yıkıyor, hem de kâhinlerin halk nezdindeki değerini hiçe indiriyordu. İsa Aleyhisselâm'ın sözleri, bir kısım Yahudi kâhinlerinin hiç hoşuna gitmemişti. Romalı yönetim, Hazreti İsa'nın kendi otoriteleri için büyük bir tehlike olduğunu düşündü. Hak ve adalet fikri ise fakir halkı sömürerek servet sahibi olan zenginlerin hiç hoşuna gitmedi. Allah'ın izniyle pek çok mucize göstermesine rağmen Hazreti İsa'ya inanmadılar, onunla sürekli alay ettiler.

Bir gün yaşlı bir kadın geldi ve kaybettiği biricik oğlunu diriltmesi için Hazreti İsa'ya yalvardı. İsa Aleyhisselâm'la birlikte çocuğun mezarına gittiler. Herkes

merakla olacakları bekliyordu. Hazreti İsa mezarın başında dua edip çocuğu ismiyle çağırınca, mezar yarıldı ve çocuk topraktan çıkıverdi. Bu mucizenin haberi, Filistin'in bütün şehir, köy ve kasabalarına yayıldı. Olanları Yahudi kâhinler de duymuşlardı, fakat iman etmek bir yana Hazreti İsa'nın karşısına çıkıp küstahça şöyle dediler:

– Sen henüz yeni ölmüş insanları diriltiyorsun. Gücün yetiyorsa, eski zamanlarda ölmüş birini mesela Hazreti Nuh'un oğlu Sam'ı dirilt bakalım.

Hep birlikte vefatının üzerinden binlerce yıl geçmiş olan Sam'ın mezarının başına gittiler. Hazreti İsa, binlerce insanın gözleri önünde ellerini semaya açıp dua etti ve sonra bağırdı:

– Ey Nuh oğlu Sam. Allah'ın izniyle kalk!

Yer yarıldı ve Nuh Aleyhisselâm'ın oğlu Sam, kefenine sarılmış bir vaziyette Hazreti İsa'nın huzurunda dirildi. Saçları bembeyazdı. İnsanlar dehşet içinde olanları izlerken, Hazreti İsa sakin bir sesle Sam'a sordu:

– Saçların neden ağardı? Sizin zamanınızda saçlar ağarmazdı.

– Ey Allah'ın elçisi! Sen beni çağırdığında kıyametin koptuğunu sandım. Saçlarımın ağarması kıyametin dehşetindendir.

Kalabalık bir süre sonra dağılmıştı. Onca insan içinden Hazreti İsa'ya sadece on iki kişi iman etti. İsa Aleyhisselâm'a iman eden bu kişilere Havari dendi.

İsa Aleyhisselâm'ın halkın teveccühünü kazanmaya başladığını gören Yahudi kâhinler, sonunda onu ortadan kaldırmaya karar verdiler. Hazreti İsa'nın Havarileri'nin arasına girip çıkan Yahuda isminde bir münafık, onlara Hazreti İsa'nın yerini göstereceğini söyledi. Yahuda'nın tek derdi alacağı ücret idi.

Bu sırada Hazreti İsa bir evde Havariler'ini etrafına toplamış son nasihatlerini ediyordu. Yüce Allah ona olanları bildirmiş, dünyadan ayrılma vaktinin yaklaştığını vahyetmişti. İsa Aleyhisselâm havarilerine son olarak şöyle dedi:

– Ben gidiyorum ki Âlemlerin Efendisi gelsin. Ben gidiyorum ki Son Peygamber Ahmed gelsin.

Hazreti İsa'nın evine çok rahat girip çıkan Yahuda, önden gidip Hazreti İsa'nın evde olduğunu görünce kapıyı kendisini takip edenlere açtı. Bu sırada Allah, dört büyük meleğine Hazreti İsa'yı oradan almaları için emir buyurdu. Melekler derhal yere inip, Hazreti İsa'yı dipdiri bir şekilde evden aldılar. Böylece Allah, Hazreti İsa'yı kâfirlerin vücuduna dokunmasına izin vermeden göğe yükseltti.

İçeriye giren zorbalar Hazreti İsa'yı aramaya başladılar. Ancak Allah, Yahuda'nın yüzünü değiştirmiş, Hazreti İsa'nın yüzü gibi yapmıştı. Odaya giren Romalı askerler, Hazreti İsa diye Yahuda'yı tutukladılar. Yahuda, "Ben İsa değilim!" diye ne kadar çırpındıysa da fayda vermedi.

Askerler ona inanmadılar ve onu alıp İsrailoğulları'na teslim ettiler. Onlar da Hazreti İsa zannettikleri Yahuda'ya önce işkence ettiler, sonra da onu çarmıha gerip astılar.

Her ne kadar daha sonra onun kendi adamları olduğunu anladılarsa da iş işten geçmişti. Zaten artık ortalarda Hazreti İsa da yoktu. O mübarek insanın görevi bitmiş, kendisinden sonra gelecek ahir zaman peygamberini müjdelemiş ve gitmişti. Hazreti İsa'nın, Allah katına yükseltilmesiyle ilgili Kur'ân'da şöyle buyrulmuştur:

"Kalplerinin mühürlenmesinin diğer bir sebebi de İsa'yı inkâr etmeleri ve Meryem'e büyük bir iftirada bulunmalarıdır. Bir de 'Biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük.' demeleridir. Oysa onu ne öldürdüler ne de astılar. Fakat öldürdükleri kimse, onlara İsa gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, ondan yana tam bir kuşku içindedirler. O hususta bir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesinlikle öldürmediler. Fakat Allah, onu kendisine yükseltmiştir. Allah; azizdir, hikmet sahibidir." (Bkz. Nisa sûresi, 156-158. âyetler)

Hazreti İsa Aleyhisselâm'ı Allah'ın peygamberi olarak kabul edenler, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) gelene kadar mümin idiler. Nebiler Sultanı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) gelince, bu dinin hükmünü kaldırmış olup insanlar, en son din olan İslâm'a inanmakla mükellef olmuştur.

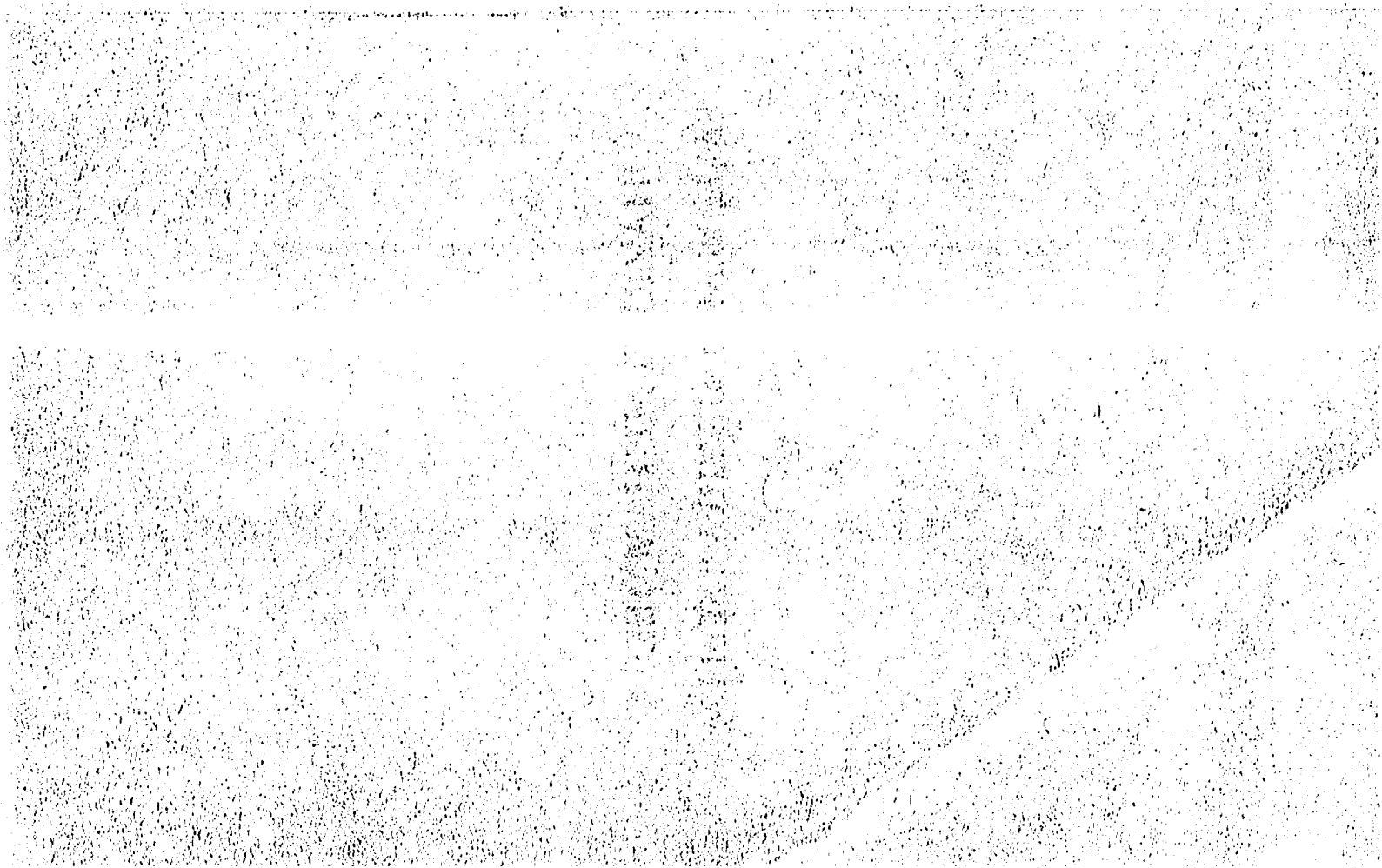
Yüce kitabımız Kur'ân bu hususu şöyle açıklar:

"Ey insanlar! Resûl size, Rabbinizden hakkı getirdi. Kendi faydanıza olarak ona inanın. Eğer inkâr ederseniz, bilin ki göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır. Allah bilendir, hikmet sahibidir. Ey kitap ehli! Dininizde taşkınlık etmeyin ve Allah hakkında ancak doğru olanı söyleyin. Meryem oğlu İsa Mesih, sadece Allah'ın elçisi, Meryem'e atmış olduğu kelimesi ve O'ndan bir ruhtur. Allah'a ve peygamberlerine inanın, Allah üçtür demeyin. Kendi faydanız için buna son verin. Muhakkak ki Allah tek bir ilâhtır. O, çocuk sahibi olmaktan münezzehtir. Göklerdeki ve yerdekilerin hepsi O'nundur. Vekil olarak Allah yeter. Hiçbir zaman Mesih de Allah'ın bir kulu olmaktan çekinmez, Allah'a yakın melekler de. Kim O'na kulluk etmekten çekinir ve büyüklük taslarsa bilsin ki O, onların hepsini huzuruna toplayacaktır. İnanıp güzel işler yapanlara gelince, onların mükâfatlarını eksiksiz ödeyecek ve lütfundan onlara daha fazlasını da verecektir. Allah'a kulluktan çekinip büyüklük taslayanlara da şiddetli bir şekilde azap edecek ve onlar Allah'tan başka kendilerine ne bir dost ne de bir yardımcı bulamayacaklardır. Ey insanlar! Size Rabbinizden bir delil (Muhammed) geldi ve size apaçık bir nur indirdik. Allah'a inanıp O'na sımsıkı sarılanları Allah, kendisinden bir rahmet ve lütfe sokacak ve kendisine varan dosdoğru yola iletecektir." (Bkz. Nisa sûresi, 170-175. âyetler)

Yüce Mevla, Hazreti İsa Aleyhisselâm'a ve ümmetine salât ü selâm eylesin. Âmin.

HAZRETİ MUHAMMED
SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM

İsa Aleyhisselâm'ın doğumunun üzerinden yedi yüz sene geçmiş, Hıristiyanlar onun getirdiği dinin prensiplerinden uzaklaşmışlardı. Yahudiler de Hazreti Musa'nın öğretilerini unutmuş, ahireti bırakıp dünyaya dalmışlardı. Dünyanın her tarafını saran karanlıklar, her geçen gün zifirileşiyordu. Yeryüzü âdeta dişlinin dişsizi yediği, güçlünün zayıfı çiğnediği, kötülüğün iyiliği bastırdığı bir yere dönüşmüştü.

Manevî açıdan yeryüzü, kupkuru çöllerden farksızdı. Dünya sevgiye, merhamete ve adalete susamıştı. Susuzluktan çatlamış gönüller, onlara hayat suyu sunacak kurtarıcısını bekliyordu. Dünyanın pek çok yeri gibi Arap Yarımadası da karanlıklar içindeydi. Hazreti İbrahim ve Hazreti İsmail'in, tek Allah'a ibadet maksadıyla inşa ettikleri Kâbe'nin etrafında bile taş ve tahtadan yontulmuş yüzlerce put vardı.

İşte böyle bir atmosferde tarihler 20 Nisan 571'i gösteriyordu. Günlerden pazartesiydi. İnsanlığın hakikate susamışlığını giderecek olan Kâinatın Efendisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, o gün Mekke'de dünyayı şereflendirdi. Doğum sırasında evin içi nurla dolmuş, evde beliren nur doğu ve batıyı aydınlatmıştı. Nebiler Sultanı Efendimiz'in iki omuzu arasında peygamberlik mührü bulunuyordu.

Peygamber Efendimiz'in doğduğu gece dünya çapında sırlı olaylar meydana gelmişti. O gece, İran'daki Kisra'nın sarayının on dört sütunu birden yıkılmış, Semave vadisi ve Semave şehri sular altında kalmıştı. Sâve Gölü takdis edildiğinden Allah bu gölü kurutmuştu. İranlılar'ın bin yıldan beri yanan ve tapılan ateşleri o gece sönmüştü.

Sevgili Peygamberimiz'in babası Hazreti Abdullah, O doğmadan önce vefat etmişti. Bu sebeple kendisini dedesi Abdülmuttalib himayesine aldı. Mekke'nin reisi olan Abdulmuttalib, oğlu Abdullah'ı Vehb bin Abdi Menaf'ın kızı Âmine ile evlendirmişti. Âmine o zaman, soy ve mevki itibarıyla Kureyş kadınlarının en üstün sınıfındandı. Hazreti Abdullah evlendikten kısa bir zaman sonra Kureyş'in ticaret kervanı ile Şam'a gitmişti. Abdullah satacağını satmış, alacağını alarak Şam'dan dönerken yolda hastalanmıştı. Medine'de, dayıları Adiy bin Neccaroğullarının yanında bir ay kadar hasta yattı. Arkadaşlarından Mekke'ye ulaşmış olanları,

Abdulmuttalib'e ve Âmine'ye bu durumu haber vermişlerdi. Bunun üzerine Abdulmuttalib, oğlu Haris'i acele Medine'ye göndermişti. Ancak Haris Medine'ye ulaştığı zaman, Abdullah'ı vefat etmiş ve Nabiga'nın evinin avlusuna gömülmüş olarak bulmuştu. Abdullah'ın nasıl hastalandığını ve nasıl vefat ettiğini sorup öğrenmiş ve aldığı haberle Mekke'ye dönmüştü. Olanları öğrenen Âmine ve Abdulmuttalib'in evi yasa boğulmuştu. Âmine annemiz, doğmadan babasız kalan yavrusu ve biricik evlâdını göremeden bu dünyadan göçen gencecik eşi için günlerce gözyaşı dökmüştü.

O devrin geleneklerine göre sütanneler Mekke'ye gelip zengin ve soylu ailelerin bebeklerini alır, kabilelerine dönerlerdi. Çocuk, beş altı yaşına kadar sütannesinin ailesiyle birlikte kalır, daha sonra da ailesine tekrar teslim edilirdi. Efendimiz de hem Mekke'nin sıcak ve boğucu ikliminden uzak kalsın hem de Arapça'yı güzelce öğrensin diye sütanneye verildi. Bu geçici ayrılık, Efendimiz'in annesi Âmine ve dedesi Abdulmuttalib'i üzüntüye sevk etti. Ancak evi ve yaylası bereketlenen sütanne Halime ve eşi Haris, O'nun yanlarında bulunmasından son derece memnundu. Sütkardeşleri de Efendimiz'le birlikte olmaktan çok mutluydu, bütün zamanlarını birlikte geçiriyorlardı.

Peygamberimiz, sütkardeşi Abdullah ile koyunları otlattığı bir gün çimenlerin üzerinde uyuyakalmıştı.

O'nun yanından kısa bir süreliğine ayrılan Abdullah, dönüşünde kendisini hayrete sevk eden şu hadiseye şahit oldu: İki insan Efendimiz'in göğsünü yarıp kalbini çıkarmışlar ve yanlarında getirdikleri bir suyla O'nun kalbini yıkamışlardı. Daha sonra da kalbini yerine koyup göğsünü tekrar kapatmışlardı. Sütkardeşinin bu haline şahit olan Abdullah, koşarak hemen annesine ve babasına durumu haber verdi. Oldukça heyecanlanan Halime ve Haris, hemen Abdullah'ın gösterdiği yere koştular.

Tabi bahsi edilen iki zat artık oradan ayrılmıştı. Durumu bir de Efendimiz'e sordular ve Abdullah'ın şahit olduğu şeyleri bir de O'ndan dinlemiş oldular. Sütoğullarının çok farklı bir çocuk olduğuna iyice kanaat getiren Halime ve Haris, mübarek yavrunun başına kötü bir şey gelmesinden korktukları için O'nu götürüp dedesine teslim ettiler. Bu hadiseye en çok sevinenler, Efendimiz'in dedesi ve annesi olmuştu. Biricik oğluna kavuşan Âmine validemiz çok mutlu idi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) altı yaşına gelmişti ki Âmine annemiz, Peygamber Efendimiz ve dadısı Ümmü Eymen, Medine'deki akrabalarının yanına gitmek üzere yolculuğa çıktılar. Bu ziyaret sırasında Peygamberimiz, hem babasının kabrini ziyaret edecek hem de dayılarını tanıyacaktı. Medine'de yaklaşık bir ay kaldıktan sonra tekrar Mekke'nin yolunu tuttular. Yolda Âmine annemiz ağır bir hastalığa yakalandı ve birkaç

gün sonra da vefat etti. Anne karnında iken babasını kaybeden Efendiler Efendisi, altı yaşında iken annesini de kaybetmişti. Yolculuk boyunca onlara refakat eden yaşlı dadısı Ümmü Eymen'in yüreği, Kâinatın Efendisi için ağlıyordu.

Efendimiz'le birlikte Mekke'ye dönen dadısı Ümmü Eymen, O'nu dedesine teslim etti. Abdulmuttalib, küçük yaşta hem annesini hem babasını kaybeden torununu ondan sonra yanından bir an bile ayırmadı. Ne var ki onun da yaşı hayli ilerlemişti. Vefat edeceğini anlayınca onu oğullarından en merhametlisi olarak gördüğü Ebu Talib'e emanet etti. Onun yeğenine layıkıyla bakacağına kanaat getirmişti.

Dedesinin vefatının ardından Sevgili Peygamberimiz amcası Ebu Talib'in evine yerleşti ve orada yaşamaya başladı. Bu yıllarda amcasıyla Şam'a yaptığı yolculuk sırasında Bahira isimli bir rahip, O'nun ahir zaman peygamberi olduğunu o zamana kadarki kutsal kitapların irşadıyla anlamıştı. Zira Kur'ân'dan önceki kutsal kitaplarda O'nun geleceği zaman ve şemaili ile ilgili malumatlar vardı.

Yıllar ilerledikçe Efendimiz Aleyhisselâm, gelişip boy atmış ve endamıyla dikkat çeker olmuştu. Davranışları da yaşadığı toplumun genel alışkanlıklarından çok farklıydı. Kötülüklerden uzak tertemiz bir hayatı vardı. Üstün ahlakı ve güvenilirliği ile tanınmış ve Mekkeliler artık ona Muhammedü'l Emin der olmuştu.

Yakın çevresinde de kendisi gibi tertemiz insanlar vardı. En yakın dostu Ebu Kuhafe'nin oğlu Ebubekir'di. Ahlak ve karakter yönüyle birbirlerine benzedikleri için çok yakın dost olmuşlardı. Ne var ki az sayıdaki güzel ahlaklı kişinin aksine o yıllarda Mekke'de cehalet giderek büyüyordu.

Aradan üç dört yıl geçmiş ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yirmi beş yaşına gelmişti. O günlerde Mekke'den Şam taraflarına gidecek olan bir ticaret kervanının hazırlıkları yapılıyordu. Kervanın sahibi Mekke'nin en zengin ve en asil kadınlarından biri olan Hazreti Hatice idi. Efendimiz'in amcası Ebu Talib'in teklifi vesilesiyle kervanının başına Nebiler Sultanını geçirmişti. Zira bu, Hazreti Hatice için bulunmaz bir fırsattı. Çünkü o, Mekke'nin cehaleti içinde güzel ahlakıyla öne çıkan ve son peygamberin geleceğine dair inanç içinde olan kişilerden biriydi. En büyük yardımcısı ve bilgi kaynağı ise ahir zaman peygamberinin rüyalarıyla yaşayanlardan biri olan amcaoğlu Varaka bin Nevfel idi. Zira o günün Mekke'sinde anlatılan son nebi ile bütün özellikleri tutan tek bir kişi vardı: Abdullah'ın oğlu Muhammedü'l Emin.

Efendimiz'in, son peygamber olabileceğini düşünen Hazreti Hatice, O'nu daha yakından tanımak için Şam'a giden kervanın reisliğini O'na vermişti. Efendimiz Aleyhisselâm'ın Şam'a yapılan bu ikinci yolculuk neticesinde, orada Nastura isimli başka bir rahip de yine O'nun

gelecek olan son peygamber olduğunu söyledi. Bu yolculuk sırasında bir meleğin Peygamberimiz'i gölgelemesi ise bu durumu insanların nazarında daha da pekiştirmişti.

Bu yolculuğun sonunda Muhammedü'l Emin'in son peygamber olduğu ile ilgili hiç tereddüdü kalmayan Hazreti Hatice validemiz, O'na yakın olmanın tek yolu olarak evliliği görmüştü. En yakın arkadaşını aracı yaparak bu evlilik fikrini Efendimiz'e ulaştırdı. Nebiler Sultanı'nın da kabulüyle en kutlu yuva kurulmuştu. Peygamberimiz ile Hazreti Hatice validemiz evlendiklerinde kendileri yirmi beş, Hazreti Hatice ise kırk yaşındaydı. Bu evliliklerinde altı çocukları oldu: Kasım, Zeynep, Rukiyye, Ümmü Gülsüm, Fatıma, Abdullah.

Hatice validemiz âdeta kendini Efendimiz'e adamıştı. O'nun kılının bile incinmesinden rahatsızlık duyuyordu. Aralarında büyük bir muhabbet, samimiyet ve teslimiyet vardı. Çevresindekiler, onların hayatlarına bazen gıptayla bazen hayranlıkla bakıyorlardı.

Peygamberimiz otuz sekiz yaşına geldiğinde bazı ilahi işaretler almaya, bir takım ışıklar görmeye, sesler duymaya başladı. Bu yaşadıklarını, sadece mübarek eşi Hazreti Hatice ile paylaşıyordu. Hatice validemiz de her seferinde onu teselli ediyor, güven verici sözler söylüyordu. Allah'ın onu asla utandırmayacağını düşünüyordu. Zira mübarek eşinin beklenen son peygamber olduğuna dair inancı tamdı.

Peygamberimiz otuz dokuz yaşına girdiğinde sadık rüyalar görmeye başladı. Uykusunda gördüğü şeylerin aynısını uyanıkken yaşıyordu. Bu hâli de altı ay kadar devam etti. Efendiler Efendisi, artık yalnız kalmayı daha çok sevmeye başlamış ve insanlardan uzaklaşır olmuştu. Yaşadığı toplumun ahlak dışı bir hayat sürmesi, O'nu çok rahatsız ediyordu. Mekke'de her şey o kadar çok değişmişti ki insanlıktan eser kalmamıştı.

Peygamberimiz, Mekke'deki bütün kötülüklerden uzak kalmak için Hira Mağarası'na gidiyor, orada tefekkür ve ibadetle meşgul oluyordu. Saatlerce yürüyerek Nur Dağı'na ulaşıyor ve dağın Kâbe'yi gören tarafındaki Hira Mağarası'nda otururak Kâbe'yi seyre dalıyordu. Hazreti İbrahim'den kalma Hanif dinine göre ibadetlerini yapıyor ve Rabbiyle beraber olmak istiyordu.

Günlerini burada geçirirken bir gün bütün peygamberlere vahiy getiren Cebrail Aleyhisselâm, Allah Resûlü'ne:

– Ya Muhammed sen Allah'ın elçisisin, diye seslendi.

Sevgili Peygamberimiz, ürpermişti. Ömründe ilk defa böyle bir şey duyuyordu. Bir an önce evine dönmesi gerektiğini düşünerek hızlıca Hira Mağarası'ndan aşağıya doğru inmeye başladı. Dağın ortasına geldiğinde gökten tekrar bir ses işitti. Başını yukarı çevirip baktığı zaman, Cebrail'i insan şeklinde gördü. Şöyle diyordu Hazreti Cebrail:

– Ya Muhammed! Sen Allah'ın Resûlüsün! Ben de Cebrail'im!

Peygamberimiz, orada durakladı ve Cebrail'e bakakaldı. Ne ileriye gidebildi ne de geriye. Cebrail kaybolduncaya kadar öylece kalakaldı. Heyecan ve endişeyle evine yaklaşırken yolda, "Selâm sana ey Allah'ın Resûlü!" diye seslenildiğini duyuyor, fakat kimseleri göremiyordu.

Kâinatın Efendisi kırk yaşına geldiği 610 yılının Ramazan ayında yine Hira Mağarası'na çekilmiş ve tefekküre dalmıştı. Ramazanın on yedinci gecesi, Hira Mağarası'nın sessizliği içerisinde vakit seher vaktiydi. Nebiler Sultanı, önce kendisini adıyla çağıran bir ses duydu. Sonra Cebrail Aleyhisselâm'ı karşısında gördü. Vahiy meleği O'na:

– Oku, dedi.

Peygamberimiz:

– Ben okuma bilmem, dedi.

O zaman Cebrail, Peygamberimiz'i tutup takati kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı ve:

– Oku, dedi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yine aynı cevabı verdi. Cebrail tekrar Efendimiz'i takati kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı ve:

– Oku, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz:

– Ne okuyayım, diye sordu.

Cebrail Aleyhisselâm da Alâk sûresinin ilk beş âyetini okudu: "Oku! Yaratan Rabbinin adıyla oku. O, insanı anne rahmine tutunmuş bir hücreden yarattı. Oku. Rabbin sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı öğretendir. İnsana bilmediklerini öğretendir."

Sonra da Peygamber Efendimiz'in yanından ayrılıp gitti. Vahiy meleğinin Rabbinden getirdiği âyetler, Peygamber Efendimiz'in kalbine satır satır yazılmıştı. Müthiş bir heyecan içerisinde evine döndü ve başından geçenleri hemen sevgili eşi Hazreti Hatice'ye anlattı. Hatice annemiz, mübarek eşinin peygamberlikle vazifelendirildiğini anlamış ve her zaman destekçisi olacağını ifade etmişti. Sonra da O'na ilk iman eden kişi olma şerefine erişti. İleriki günlerde, Cebrail Aleyhisselâm Efendimiz'e abdest almayı ve namaz kılmayı öğrettikten sonra da Allah Resûlü ile birlikte ilk abdest alan ve O'nun ardında ilk namaz kılan da Hazreti Hatice validemiz oldu.

Onun ardından peygamber evinde yaşayan henüz çocuk denecek yaşta olan Efendimiz'in amcası Ebu Talib'in oğlu Hazreti Ali ve azatlı kölesi Hazreti Zeyd iman etti. Onlardan sonra imanla ilk şereflenenlerden olan, Resûlullah'ın sadık dostu Hazreti Ebubekir idi.

Peygamber Efendimiz'e risalet verilişi ile yaşanmaya başlayan bu gelişmeler, puta tapıcılığın kökleşmiş olduğu cahiliye Mekke'sinde hiç hoşa gitmemişti. Bir Allah'a inanma fikrine yanaşmayan Mekke ileri gelenleri, müşrikler olarak inanlar karşısındaki yerlerini almışlardı.

Hazreti Hatice, Ali, Zeyd ve Ebubekir'den sonra Hazreti Osman, Abdurrahman, Sa'd, Zübeyr ve Talha da İslâm'ı seçtiler ve ilk Müslümanlardan oldular. Üç yıl sürecek olan gizli davet dönemi başlamıştı. Tebliğ, dar alanda ve şahsi gayretlerle sürdürülürken Allah'a ve Resûlü'ne inananların sayısı bir bir arttı ve inananların sayısı otuza ulaştı.

Puta tapıcılığı terk etmeye yanaşmayan müşrikler, ilk zamanlar bu gelişmeleri izleyip yalanlamayı ve alaya almayı tercih ettiler. Bu iman hareketinin bir gün bütün dünyaya yayılacağını o gün nasıl kestirebilirlerdi ki! Bu inkâr ve alaylar karşısında Allah Resûlü'nün hüzünlenen yüreği, evinde vefalı eşi Hazreti Hatice'nin teselli veren sözleriyle sükunet buluyordu.

Peygamberliğin dördüncü yılında "Sen önce yakın akrabanı uyar, ahiret azabıyla korkut." (Bkz. Şuara sûresi, 214. âyet) mealindeki âyet gelince Efendimiz akrabalarını yemeğe davet ederek Yüce Allah'ın emirlerini onlara anlattı. Hatta bu esnada onlara bir bereket mucizesi gösterdi. Ne var ki anlatılanlara fazla rağbet eden olmadığı gibi amcası Ebu Leheb, Sevgili Peygamberimiz'i üzecek

bir sürü de söz sarf etti.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yakın akrabalarını tekrar topladı ve bir ziyafet daha verdi. Onlara Allah'ın birliğini, öldükten sonra dirilmeyi, ahireti ve kendisinin gönderilen son peygamber olduğunu anlattı. Birçok akrabası bu davete yumuşak bir yaklaşım sergilediler, ama küfrün babalığını yapmaya kararlı olan Ebu Leheb olumsuz ve çirkin şeyler söyleyerek ortamın güzelliğini bozmakta gecikmedi. O gün Nebiler Sultanı'na destek veren, sadece çocuk yaştaki Hazreti Ali oldu. Halası Safiye ve amcası Ebu Talib de Ebu Leheb'in çirkin sözlerine müdahale ederek yeğenlerinin arkasında olduklarını söylediler. Böylece topluluk oradan dağıldı.

İslâm'ı anlatma ve gönüllere girme işi, günden güne genişleyerek devam ediyordu. Karanlığı seven küfrün temsilcileri, İslâm'ın aydınlığını bir türlü hazmedemiyorlardı. Peygamberimiz'e hitaben, "Sana emrolunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir!" (Bkz. Hicr sûresi, 94. ve 95. âyetler) ilahi emri gelince Allah Resûlü yerinde duramaz hâle gelmişti. Safa Tepesi'ne çıkarak açıktan tebliğde bulundu. Kendisini dinlemek üzere oraya toplanan insanlara şöyle hitap etti:

– Sizi, Allah'ın birliğine inanmaya davet ediyorum. O'ndan başka ilah olmadığını tasdik etmeye çağırıyorum. Ben de O'nun kulu ve Resûlü'yüm. Eğer dediklerimi

kabul ederseniz, cennete gideceğinizi garanti edebilirim. Şunu da ifade edeyim ki siz bunları yapmadıkça, size ne dünyada ne de ahirette yardım edebilirim.

O gün orada Efendimiz'e, amcası Ebu Leheb'den başka karşı çıkan ve hakaret eden olmadı. Allah Resûlünü dinledikten sonra kendi aralarında sessizce konuşarak oradan ayrıldılar. Bu olaydan sonra Mekke'de İslâmiyet'i duymayan kalmadı. Ne var ki Peygamberimiz'in, Safa Tepesi'nde İslâm'ı açıktan tebliğ etmesi Mekkeli müşrikleri çılgına çevirmişti. Efendimiz Aleyhisselâm'a gizliden gizliye muhalefet eden bu grup, bu sefer de açıktan düşmanlık etmeye başladılar. Nebiler Sultanı, bütün insanlığa Rabbimizin emirlerini bir an önce bildirerek dünya ve ahiret mutluluğuna kavuşmalarını istiyordu. Fakat kendisine reva görülen şeyler, sıkıntı ve işkenceden başka bir şey değildi.

Müşrikler, yaptıkları baskılara rağmen İslâm'ın yayılmasını engelleme adına istedikleri neticeyi alamayınca zulümlerini daha da artırdılar. Mekke'de sözü geçen kabilelerden olan Müslümanlara fazla zarar veremiyorlar, fakat fakir ve kimsesiz olanlara çok eziyet ediyorlardı. Artan baskılar üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) davet hizmetini daha güvenle sürdürmek için sahabilerden Erkam'ın Safa ile Merve Tepeleri arasındaki evine taşındı. Birçok Mekkeli, kutsal dokunulmazlığı olan Kâbe arazisine dâhil bu evde Müslüman oldu.

Peygamberliğin beşinci senesiydi. Müslümanlar, altından kalkamayacakları kadar işkencelere maruz kalıyorlardı. Sayıca ve güç olarak zayıf olan bu kahraman insanlara bir zarar gelmesini istemeyen Allah Resûlü, Müslümanlar'ın yeryüzüne dağılmalarını istedi. Sahabe Efendilerimiz nereye gitmeleri gerektiğini sorduklarında da eliyle Habeşistan'ın bulunduğu yeri işaret etti. Orada bir hükümdarın olduğunu, hiç kimseye zulmedilmediğini ve orasının doğruluk yurdu olduğunu haber verdi.

Peygamberimiz'in tavsiyeleri üzerine onu erkek, beşi de kadın olmak üzere on beş kişilik bir heyet dinlerini ve mukaddesatlarını korumak, inandıkları değerlerin daha da kalıcılığını sağlamak için yola çıktılar. Bu kafilenin içinde Peygamber Efendimiz'in kızı Hazreti Rukiye ile damadı Hazreti Osman da vardı.

Peygamberimiz'in Habeşistan'ı hicret yeri olarak tercih edişi birkaç sebebe dayanıyordu. Her şeyden önce orası Mekkeliler tarafından iyi bilinen bir yerdi. Çünkü uzun seneler orayla ticari münasebetleri olmuştu. Ayrıca Habeş Necaşisi Ashame, adaletli bir hükümdardı ve Habeş halkı ehli kitap idi. Habeşistan'a gittiklerinde Habeş Necaşisi, onları çok güzel karşılamıştı. İbadetlerini rahatlıkla yapıyorlar, dinlerinin emirlerini çekinmeden yerine getirebiliyorlardı. Hatta şöyle söylemişlerdi:

– Biz burada hayırlı bir komşuluk, dinimize dokunulmazlık gördük. İncitilmedik, hoşlanmadığımız bir söz de duymadık. Huzur içerisinde Rabbimize ibadet ettik.

Müslümanlar'ın Habeşistan'a hicreti sayesinde İslâmiyet, Mekke dışında da duyulmaya başlamış oldu. Bu durumu haber alan müşrikler, boş durmayarak bir avuç Müslüman'ı orada da rahat bırakmadılar. Habeşistan'a elçiler gönderip Necaşi'den Müslümanlar'ı kendilerine teslim etmesini istediler. Habeş Necaşisi ise onların bu isteklerini kabul etmeyip, ülkesine sığınan Müslümanları kimseye teslim etmedi. Kureyşliler bu duruma çok kızdılar ama yapacak pek de bir şeyleri yoktu. Zaten onları kızdıran olaylar bununla da kalmadı. Mekke'nin en güçlü adamları Hamza ve Ömer'in de Müslüman olmasıyla Mekkeli müşrikler hayret, kızgınlık ve korkuyu bir arada yaşadılar.

İşlerin artık kontrollerinden çıktığını gören müşrikler, bu meseleye kalıcı bir çözüm bulmaya karar vermişlerdi. Bir akşam toplanarak ölümden beter bir karar aldılar. Boykot ilan ederek, Müslümanlar ve onlara yardımcı olanlarla her türlü bağlantıyı kesmeyi kararlaştırdılar. Planlarına göre Peygamber Efendimiz'i kendilerine teslim edene kadar Abdulmuttaliboğulları ile ilişki kurulmayacak, alışveriş yapılmayacak, kız alıp verilmeyecekti. İnsanlar maruz kaldıkları zor şartlar altında kendiliğinden ölünce de ortada kan davası olmayacaktı. Müşrikler, bu kararlarını bir de yazılı belge haline getirip Kâbe'nin duvarına astılar. Böylece İslâm'ın yedinci yılının başında Peygamber Efendimiz, Müslümanlar ve onlara destekte bulunan Haşimoğulları, Ebu Talib mahallesi denilen yerde göz hapsinde kalmaya başladılar.

Üç yıl süren bu zorlu dönemde inananlar ve yakınları çok sıkıntı çektiler. Çoğu zaman aç, susuz kaldılar. Bu çileli günlerde Efendimiz'in en büyük desteği yine vefalı eşi Hazreti Hatice oldu. Her an Allah Resûlü'ne moral vermesinin yanında, bütün malını Müslümanlar için harcadı. Boykotun devam ettiği üç sene içerisinde Allah'ın izniyle Ay'ın ikiye ayrılması ve daha pek mucize meydana geldi. Bu mucizelere şahit olan pek çok kişi de İslâm'ı seçti. Boykot metnini yazan adamın ise elleri kurudu. Bu süre içinde gerçekleşen son mucize ise Kâbe'de asılı duran boykot metnini bir ağaç kurdunun yemesi oldu. Ağaç kurdu kâğıtta "Senin isminle başlarım ey Allah'ım" cümlesi dışında bir şey bırakmamıştı. Yüce Mevla bu mucizeyi Efendimiz'e bildirince, O da durumu amcası Ebu Talib'e anlattı. Ebu Talib bunu müşriklere haber verince, hemen Kâbe'ye koştular. Boykot metnini Efendimiz Aleyhisselâm'ın bildirdiği şekilde görünce de artık söyleyecek bir şeyleri kalmadı. Boykotu kaldırmak zorunda kaldılar. Böylece büyük bir sıkıntıdan kurtulan Müslümanlar, Allah'a şükrettiler.

Ancak boykottan kurtulmanın sevincini acı olaylar takip etti. Bir süre sonra Peygamberimiz'i kırk yıl himaye etmiş olan çok sevdiği amcası Ebu Talib hastalanıp yatağa düştü. Allah Resûlü, amcasının iman etmiş olarak vefat etmesini çok arzu ediyordu. Son anlarında Ebu Talib'i imana davet etmeye devam etti. Ancak Allah Resûlü'nün çok sevdiği amcası, tevhid sözlerini söylemeden vefat etti.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu duruma çok üzülmüştü. Efendimiz'i kendi evlatlarından çok seven ve müşriklere karşı ne pahasına olursa olsun koruyan Ebu Talib artık yoktu. Efendiler Efendisi büyük bir himayeden mahrum kalmıştı.

Amcasının vefatından üç gün sonra Nebiler Sultanı bir başka acıyla daha sarsıldı. Sadık ve vefalı eşi, can yoldaşı Hazreti Hatice validemiz de vefat etti. Peygamber hanesindeki ilk şehit o olmuştu. Mübarek eşinin namazını Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kıldırdı ve Hacun Kabristanı'ndaki mezarına onu bizzat kendi yerleştirdi. Hazreti Hatice'nin yokluğu Efendimiz'e o kadar dokunmuştu ki sürekli onun hatıralarıyla beraberdi. Sevgili eşini hiç unutmadı ve ömrü boyunca hep onun faziletlerinden bahsetti.

Bu vefatlara çok sevinen müşrikler, Efendimiz'e ve Müslümanlar'a olan düşmanlıklarını daha da artırdılar. Allah Resûlü, Mekke'nin sıkıntılı ortamından biraz uzak kalmak ve tebliğe başka yerlerde devam edebilmek ümidiyle Mekke dışına çıkmaya karar vermişti. Evlatlığı Zeyd'i de yanına alarak Taif'e gitti. Orada on gün kadar kalarak, puta tapan halkı Allah'ın varlığına ve birliğine iman etmeye çağırdı. Fakat bu görüşmeler sırasında O'na yardım etmeye istekli hiç kimse çıkmadı. Hatta Efendimiz'i alaya alıp, taşladılar. Atılan taşlarla yaralanan Peygamber Efendimiz ve Hazreti Zeyd, bu tehlikeli bölgeyi hemen terk ettiler. Nazik yüreği çok incinmiş olan

Efendiler Efendisi, dalgın bir şekilde Mekke'ye doğru ilerlerken Cenâb-ı Hak yanlarına dağlar meleğini gönderdi. Dağlar meleği, Allah Resûlü isterse Mekke'nin iki tarafında bulunan dağları Taif'in üzerine kapatabileceğini söyledi. Ancak Rahmet Peygamberi bunu istemedi ve şöyle dedi:

– Hayır! Ben onların helak olmalarını istemem. Allah'ın onların soylarından yalnız Allah'a ibadet edecek, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayacak kimseler çıkarmasını dilerim.

Daha sonra Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hazreti Zeyd, yollarına devam edip Mekke'ye vardılar. Sevdiklerinin vefatları, Taif'te yaşadıkları ve Taif dönüşü Mekkelilerin alaycı tavırları Allah Resûlünü iyice bunaltmıştı. Derken bir gece Kâinatın Sultanı Kâbe'nin Hatim denen yerinde yatarken, Cebrail Aleyhisselâm gelip O'nun kalbini çıkardı ve yararak zemzem suyu ile yıkadı. İçerisine hikmet koyarak yerine yerleştirdi. Sonra beyaz bir binek (Burak) getirildi. Peygamberimiz ona bindirildi ve Hazreti Cebrail ile birlikte Mescid-i Aksa'ya doğru yol almaya başladılar. Mescid-i Aksa'ya vardıklarında bütün peygamberlerin orada toplandıklarını gördüler. Nebiler Sultanı onlara imam oldu ve iki rekât namaz kıldırdı. Sonra vahiy meleği ile birlikte gökler ötesi âlemlere seyahate başladılar. Gök katları arasında yükseldiler ve her bir gök kapısında ayrı bir peygamberle karşılaştılar. Daha

da yükselip Sidretü'l-Münteha'ya geldiklerinde Cebrail Aleyhisselâm:

– Ben buradan ileriye geçecek olursam yanarım, deyince Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yolculuğuna yalnız devam etti.

Nebiler Nebisi, Cenâb-ı Hak'tan başka kimsenin görmediği ve bilmediği yerlere doğru ilerledi ve Rabbiyle perdesiz görüştü. O gece pek çok iltifatlara mazhar olan Peygamber Efendimiz, ümmetine şu hediyelerle döndü: Günlük beş vakit namaz, Bakara sûresinin son iki âyeti ve ümmetinden Allah'a eş ve ortak koşmayanların affedileceği müjdesi.

Her yıl olduğu gibi İslâm'ın on birinci yılına girildiği hac mevsiminde de Mekke, uzaktan yakından gelen Araplarla dolup taşmıştı. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de her zamanki gibi Mekke'ye gelen ziyaretçileri imana davete çıkmıştı. Bugünlerden birinde Mekke ile Mina arasında Akabe denilen tepede Medine'li altı kişiye rastladı. Kendilerine Kur'ân okudu ve onları İslâm'a davet etti. Medine'deki Hazrec kabilesinden olan bu altı kişi, Peygamberimiz'i dinledikten sonra hemen iman ettiler. Böylece Medine'den İslâm kervanına katılan ilk Müslümanlar oldular. Bir sonraki hac mevsiminde, aynı yerde buluşmak üzere Peygamber Efendimiz'le sözleşip Medine'ye döndüler. Dönünce de orada İslâm'ı anlatmaya başladılar. Bir yıl sonra yine hac

mevsiminde aynı yerde bu altı kişiyle beraber gelen altı kişi daha Peygamberimiz'le buluştu. Bu on iki Medineli, Efendimiz'e şu şekilde biat ettiler:

– Huzurlu ve sıkıntılı, sevinçli ve üzüntülü bütün durumlarda sana itaat edeceğiz! Seni kendimize tercih edeceğiz. Emretme yetkisi kimde olursa olsun ona itiraz etmeyeceğiz. Allah yolunda, hiç kimsenin bizi ayıplamasına aldırmayacağız. Hiçbir şeyi Allah'a ortak koşmayacağız. Hırsızlık etmeyeceğiz, zinaya yaklaşmayacağız. Çocuklarımızı asla öldürmeyeceğiz. Birbirimize iftira etmeyeceğiz. Hiçbir iyi hareketinde sana karşı gelmeyeceğiz.

Medineliler, Peygamber Efendimiz'den kendilerine İslâm'ı anlatacak, Kur'ân-ı Kerîm'i öğretecek bir öğretmen göndermesini, istediler. Allah Resûlü, öğretmen olarak Hazreti Mus'ab'ı seçti ve Akabe'de biat edenlerle birlikte Medine'ye gönderdi. Böylece Medine'ye ilk hicret eden sahabi Mus'ab bin Umeyr oldu. Orada Resûlullah'ı o temsil edecek, Medine'nin yeni tanıştığı dini ahaliye o öğretecekti. Hazreti Mus'ab, bir yıl sonra İslâm'ın on üçüncü yılı hac mevsiminde Mekke'ye yanında yetmiş iki kişi ile geldi. Peygamber Efendimiz'e İslâm'ın Medine'deki hızlı yayılışının müjdesini verirken şöyle demişti:

– Ya Resûlullah! Medine'de İslâm'ın girmediği ve konuşulmadığı ev kalmadı.

Peygamberimiz ve sahabileri bu habere çok sevindiler. Medineli Müslümanlar ile Peygamber Efendimiz'in Akabe'deki bu görüşmelerine Akabe Biatleri denildi. Son görüşmede Medine'ye hicretin şartları görüşüldü ve Medineli Müslümanlar; Allah ve Resûlü'ne her durumda itaat içinde olacaklarına, Peygamberimiz'i düşmanlarından koruyacaklarına, doğru olanın yapılması için hiçbir şeyden çekinmeyeceklerine, mallarıyla ve canlarıyla bu yolda çalışacaklarına söz verdiler.

Sonra Peygamberimiz, Medinelilerin arasından on iki temsilci seçerek kabilelerinin başına tayin etti. Müslümanlar, toplantı yerine gizli ve ayrı ayrı geldikleri için müşrikler, bu olayı ancak her şey bittikten sonra haber aldılar. Bu sebeple de olanları engelleme adına hiçbir şey yapamadılar.

Son Akabe Biatı ile Medine, Müslümanlar için rahat edecekleri, güvenilir bir yer olmuştu. Üstelik Müslümanlar, müşriklerin işkence ve baskıları yüzünden Mekke'de barınamaz hâle gelmişlerdi. Bunun üzerine Yüce Allah tarafından, Medine şehrine göç etmelerine izin verildi. Böylece Peygamberliğin on dördüncü yılında Müslümanlar, küçük gruplar hâlinde Mekke'den ayrılmaya başladılar. Allah yolunda uğradıkları zulüm ve baskı sebebiyle mallarını, mülklerini, yakınlarını terk ederek yine Allah rızası için göç ettiler.

Kureyşli müşrikler, düşman oldukları kimselerin aralarından ayrılmalarını istemekle beraber bir taraftan da onların gidişiyle endişeleniyorlardı. Müşriklerin zararından korunmak için müminlerin çoğu gizlice göç etti. Müslümanların dinleri uğruna yaptıkları bu göçe hicret, kendilerine muhacir, onlara Medine'de ev sahipliği yapan Müslümanlara da ensar adı verildi.

Allah Resûlü, hemen hemen bütün inananları sağ salim Medine'ye göndermişti. Geride Hazreti Ebubekir, Hazreti Ali ve Resûlullah'ın ailesinden birkaç kişi kalmıştı. Kureyşli müşrikler, Peygamberimiz'in de Medine'ye göç edeceğini tahmin ediyorlardı. O'nun Medine'ye ulaşması, ileride aleyhlerine olabilirdi. Bunu engellemek için O'na bir suikast düzenlemeye karar verdiler. Görev, şehrin kabileleri arasından seçilmiş bir çeteye havale edildi. Bu şekilde O'nu kimin öldürdüğü belli olmayacak, Resûlullah'ın kabilesi de şehirdeki kabilelerin hepsine birden karşı çıkamayacaktı.

Müşrikler, suikastın hazırlığı içindeyken Allahu Tealâ, Resûlü'ne hicret emri verdi. Cebrail Aleyhisselâm da gelerek O'na müşriklerin plânlarını ve o gece yatağında yatmamasını bildirdi. Bunun üzerine Peygamberimiz, sadık dostu Hazreti Ebubekir'e artık şehirden ayrılacaklarını söyledi. Zaten Hazreti Ebubekir de aylardır bu haberi beklemekteydi. Hicret için gerekli yol hazırlıklarını yapmıştı.

Mekke'de halk, Resûlullah'ın getirdiği dine inanmasa bile güvenilir olması sebebiyle saklayamamaktan korktuğu kıymetli eşyalarını hâlâ O'na bırakıyordu. Emanete her şartta sahip çıkan Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), kendisini öldürmek isteyen kişilerin malları da dâhil bütün emanetleri hicret etmeden önce sahiplerine ulaştırmak istedi. Hazreti Ali, o gece Peygamberimiz'in yatağında yatacak, ertesi sabah da emanetleri sahiplerine teslim edecek ve Medine'ye öyle hicret edecekti.

Resûlullah'ın hicret edeceği gece Hazreti Ali, O'nun yatağında uykuya daldı. Suikastçılar da Allah Resûlü'nün evinin etrafını sarıp, kapının önünde O'nun dışarı çıkmasını beklemeye başladılar. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), evinin kapısını açtı ve dışarıda kendisini gözetleyen müşriklerin yanına çıktı. Eline yerden bir avuç toprak aldı ve Yasin sûresinin ilk dokuz âyetini okuyarak toprağı onlara attı. Yüce Allah, onları, gözlerine kaçan kumla uğraştırdı ve bu sırada bir mucize olarak Peygamberimiz'i göremediler. O da onların arasından geçip gitti. Öte yandan Hazreti Ebubekir de gözaltında olduğu için evinin penceresinden dışarı çıkıp Resûlullahla gizlice buluştu. Zifirî karanlık içerisinde, Sevr Dağı'nın zirvesine doğru tırmanmaya başladılar.

Resûlullah'ın kapısının önünde bekleyen müşrikler O'nun kendileri göremeden evden çıkıp gittiğini ve yatağında Hazreti Ali'nin yattığını anladıklarında deliye

döndüler. Efendimiz'in izini bulmak üzere hemen peşine düştüler, ardından adamlar gönderdiler, bulup getirecek olana ödüller vaat ettiler. Ancak bütün bu çabalar neticesiz kaldı. Yüce Mevla'nın koruması altında olan Nebiler Sultanı ve sıddık dostu Hazreti Ebubekir, Sevr Dağı'ndaki mağarada üç gün kaldıktan sonra yollarına devam edip Medine'ye ulaştılar.

Medineliler, Peygamber Efendimiz'in yola çıktığını çoktan öğrenmişler ve heyecan içinde O'nun yolunu gözlüyorlardı. Nihayet bu günlerden birinde O'nun gelmekte olduğu haberini duyan herkes, Veda Tepesi'ne doğru koşuşmaya başladı. Efendimiz'in Medine'ye girişi sırasında Müslümanların sevinci doruk noktadaydı. Kadınlar, erkekler, çocuklar, hizmetçiler, herkes yollara dökülmüştü. Medineli Müslümanlar, Resûlullah'ın gelişine sevindikleri gibi hiçbir şeye sevinmediler. Herkes "Bize buyurun ya Resûlullah!" diyerek O'nu evine davet ediyor, devesinin yularını kendi evlerinin bulunduğu tarafa döndürmeye çalışıyordu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ise:

– Devenin yularını serbest bırakın, çünkü o görevlidir. Allah'ın emrettiği yere gidiyor, buyurdu.

Allah Resûlü'nün devesi Kasva, yürümeye başladı ve ilerleyerek Sehl ve Süheyl isminde iki yetim gence ait arsaya çöktü. Fakat kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalkıp ilerlemeye devam etti. Sonra da Neccaroğulları'ndan

Ebu Eyyub Ensari'nin evinin yakınına çöktü. Böylece Peygamber Efendimiz'in kalacağı yer belli olmuştu.

Peygamberimiz'in Medine'ye gelişinin üzerinden beş ay geçmişti ki Resûlullah, Mekke ve Medine'deki aile başkanlarının katıldığı bir toplantı düzenledi. Bu görüşmede dini için vatanını terk eden muhacirlerin hayatını kolaylaştırmak adına ensarı samimi bir işbirliğine teşvik etti. Buna göre durumu elverişli olan Medineli her bir ensar ailesi, Mekkeli bir muhacir ailesini yanına alacaktı. Kardeşlik ortamı içinde birbirlerine destek olacaklardı. Herkes bu konuda anlaştı ve Resûlullah, belli sayıda Mekkeli muhaciri aynı sayıda Medineli ensarın yanına yerleştirdi. Sonra da Mekkeli Müslümanlar'dan bazılarını, hem kendi aralarında hem de Medineli Müslümanlar'la ikişer ikişer kardeş yaptı. Bu kardeşlik, hem maddî hem de manevî yardımlaşma esasına dayanıyordu. Allah Resûlü, Mekkeliler'i Medineliler'e ısındırmayı ve böylece İslâm'a güç kazandırmayı hedefliyordu.

Müslümanlar, Medine'ye hicret etmekle rahat bir nefes almışlardı. Allah Resûlü'nün etrafında toplanarak ve İslâm dininin esaslarına uyarak yeni bir hayat kuruyorlardı. Eski sıkıntılı ve korkulu günler geride kalmıştı. Medine'de hürriyet ve emniyet havası içinde ibadet etmenin huzurunu yaşamaya başladılar.

Medine'de bir mescit olmadığı için ilk zamanlar, Peygamberimiz'in bulunduğu her yerde cemaatle namaz

kılınıyordu. Bir süre sonra, Allah Resûlü'nün Medine'ye geldikleri gün devesi Kasva'nın ilk çöktüğü arsa, sahiplerinden satın alındı ve oraya bir mescit yapıldı. Resûlullah ve ailesi için de mescide bitişik odalar inşa edildi. Mescidin inşaatı tamamlandıktan bir süre sonra da yeni minber yapıldı. Artık günde beş vakit namaz, cemaatle yeni inşa edilen bu mescitte kılınmaya başlamıştı.

Mescid-i Nebevî ve bitişiğindeki odaların inşası tamamlandıktan sonra Peygamberimiz, Ebu Eyyub'un evinden taşındı ve kızları ile birlikte kendileri için yapılan odalarda oturmaya başladılar. Kısa bir süre sonra da Allah Resûlü ile Hazreti Ebubekir'in kızı Aişe'nin düğünleri yapıldı. Nişanları hicretten önce Mekke'de iken yapılmış, düğün ise sonraya bırakılmıştı. Düğünden sonra Hazreti Aişe de Hane-i Saadet'e taşındı ve böylece Efendimiz'in aile hayatında yeni bir dönem başladı.

İslâm dini, artık büyük küçük herkese Resûlullah'ın mescidinde öğretilmekte idi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), burada sahabilere günlük dersler veriyordu. Ayrıca mescidin avlusunda sürekli ikamet eden yetmiş kadar fakir Müslüman vardı. Evi ve ailesi olmayan bu müminler; Peygamberimiz'in yanından ayrılmaz, söylediklerini ezberler, İslâm'ı iyice öğrenirlerdi. Bu kimselerin kaldığı yere Suffe, kendilerine de Suffe Ashabı dendi.

Peygamberimiz'in öğretmenliğinde dünyanın en güzel insanları ilk İslâmî okul olan Suffe'de yetişti.

Peygamberimiz onları kendinden önce düşünüyor, ashabına da onlara göz kulak olmalarını tavsiye ediyordu. Suffe'dekiler, Arap Yarımadası'nın dört bir köşesinde görev yapmak üzere yetiştiriliyordu. Yeni Müslüman olmuş kabilelere gönderilecek Kur'ân ve hadis öğreticileri, onların arasından seçiliyordu. Efendimiz'den en çok hadis rivayet etmiş olan Ebu Hüreyre de Suffe Ashabı'ndandı.

Efendimiz Aleyhisselâm'ın Medine'de kurduğu kardeşlikle Müslümanlar, mallarıyla ve canlarıyla birbirlerine destek olmaya söz vermişlerdi. Bu uygulama ile Allah Resûlü, Medine'de güçlü bir İslâm toplumunun temelini atmıştı. Daha sonra Medine'de yaşayan bazı kabileler ve Yahudiler'le anlaşmalar yapıldı. Şehre herhangi bir düşman saldırısı olması hâlinde birlik olunması zorunluydu. Bu sebeple Peygamberimiz Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir yazılı antlaşma ile Medine'nin yönetimini üzerine aldı.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) ve Müslümanlar hicretten sonra Medine'de on altı ay boyunca Yahudiler'in de kıblesi olan Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılmıştı. Zira Medine'de İslâm daha çok yayılınca Müslümanlar'ın asıl kıble olan Kâbe'ye yönelmeleri için Bakara sûresinin 144. âyeti indi: "Artık yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Siz de ey Müslümanlar! Nerede olursanız olun, namazda yüzlerinizi o tarafa çevirin."

Bunun üzerine Mescid-i Nebevî'nin Mekke'ye bakan güney duvarına bir mihrap yapıldı ve o günden itibaren Müslümanlar, beş vakit namazda ve diğer namazlarda yüzlerini Kâbe tarafına çevirdiler. Kıblenin Kâbe olmasından yaklaşık iki ay sonra, kutsal ayların ikincisi Şaban ayında Ramazan orucu farz kılındı. Aynı yılın Ramazan ayında, teravih namazı kılınmaya başlandı ve fıtır sadakası vermek vacip oldu. Aynı zamanda hicretin ikinci yılının bu Ramazan ayında zekât vermek farz kılınırken, Zilhicce ayında da kurban kesmek ve bayram namazı kılmak vacip oldu.

İslâm, gün geçtikçe yayılıyor ve müminler kuvvetleniyordu. Kureyş müşrikleri ise artık Yüce Allah'a karşı iyice azgınlaşmışlardı, İslâm'ın yayılmasına tahammülleri kalmamıştı. Sonunda müşrikler ve Müslümanlar savaşmak üzere karşı karşıya geldiler. İki ordu Bedir denen yerde buluştuğunda Efendimiz'in ashabı üç yüz kişiydi. Müşriklerin sayısı ise binin üzerindeydi. Peygamberimiz, kıbleye dönüp ellerini kaldırdı ve:

– Allah'ım! Bana yaptığın vaadini yerine getir! Allah'ım! Şu bir avuç İslâm topluluğunu helâk edersen, artık yeryüzünde Sana ibadet eden kimse kalmayacak, diye dua etti.

Bu savaşta Cenâb-ı Hak, Müslümanlar'ı melekler ordusuyla takviye etti ve parlak bir zafer kazanıldı. Din düşmanlarını darmadağın olmuştu. Ebu Cehil başta

olmak üzere birçok Kureyş lideri, Bedir adını alan bu savaşta öldürüldü. Müşriklerden yetmişi öldürülmüş, yetmişi de esir alınmıştı. Müslümanlar ise on dört şehit verdiler. Esirlerden parası olanlar fidye karşılığı serbest bırakılırken, malı olmayanlar da on Müslüman'a okuma yazma öğretmek şartıyla serbest bırakıldı. Bu olay, Mekke'den ve Medine'den birçok kimsenin Müslüman olmasına sebep oldu.

Aynı yılın Zilhicce ayında Allah Resûlü'nün en sevgili kızı Fatıma ile amcasının oğlu Hazreti Ali'nin düğünleri yapıldı. Bir yıl sonra da oğulları Hazreti Hasan dünyaya geldi. Onun doğumu Efendiler Efendisi'ni çok sevindirmişti.

Bedir Savaşı'nda Mekke'nin ileri gelenlerinden birçoğu ölmüştü. Müşrikler, hem Bedir'in intikamını almak hem de Müslümanlar'ın çoğalmasını engellemek için yine savaşa karar verdiler. Bu kez savaş, Medine yakınlarındaki Uhud Dağı'nın eteklerinde yapılacaktı. Kureyş müşrikleri, Müslümanlar'ı tamamen yok etmeye kararlıydılar. Tamamı silahlı üç bin kişilik bir ordu hazırladılar. Mekke'den hareket eden bu küfür ordusunun haberi, Peygamber Efendimiz'e bir mektupla ulaşınca Müslümanlar da savaş hazırlığı yaptılar. Üç bin kişilik müşrik ordusunun karşısında, yedi yüz Müslüman bulunuyordu.

Savaş başlamadan önce Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir grup okçuyu Uhud Dağı'nın çok kritik bir

noktasına yerleştirdi ve onlara ne olursa olsun yerlerinden ayrılmamalarını söyledi. Karşılıklı savaşa başlanmadan önce teke tek vuruşmalar yapıldı ve bu vuruşmaların hepsini Müslümanlar kazandı. Ardından iki ordu birbirine girdi. Kıyasıya bir savaş oluyordu. Aradan çok zaman geçmeden müşrik ordusu dağıldı ve geri çekilmeye başladı. Birlikleri dağılan müşrikler, kaçıp canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Bu durumu gören Uhud Dağı'ndaki okçular, savaşı kazandık düşüncesiyle yerlerini terk ettiler. Onların yerinden ayrıldığını fark eden müşrik atlıları da Müslüman ordusunu hemen arkadan sarıverdiler. Böylece İslâm ordusu, hiç ummadığı bir zamanda düşmanın ortasında kaldı. Kaçan müşrikler de bu durumu fark edince toparlanıp geri döndüler ve saldırıya geçtiler. Müslümanlar, hiç ummadıkları bir zamanda çok zor durumda kalmışlardı. Birçok şehit verdiler. Peygamber Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza ve Mus'ab bin Umeyr de bu şehitler arasındaydı.

Bir süre sonra Müslümanlar sevinçle tekrar toparlandılar ve Uhud Dağı'na çekildiler. Müşrikler de Müslümanlar'ın toparlanıp tekrar saldırmasından çekindikleri için saldırıyı durdurdular. Böylece Uhud Savaşı, galibi tam belli olmadan bitmiş oldu. Uhud'un ertesi günü Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), müşrik ordusunun takip edilmesini istedi. Müslüman ordusunun bir gün önce ağır darbe aldığını düşündükleri için

rahat olan müşrikler, bu takip karşısında paniğe kapıldılar. Müslümanlar'la savaşmayı göze alamayıp korkarak Mekke'ye kaçtılar. Böylece Uhud'un kesin galibi Müslümanlar olmuş oldu.

Uhud Savaşı'ndan sonra hicretin dördüncü yılında, Müslümanların Medine'deki durumu daha da kuvvetlendi. Bu arada din düşmanları çok tehlikeli bir hâl almış, her fırsatta saldırmaya hazırlanıyorlardı. Peygamberimiz, bir taraftan düşmanlara karşı savunma ve korunma tedbirleri alırken bir taraftan da İslâm'ı anlatmaya ve insanları imana davete devam ediyordu. O yıl Hazreti Ali ile Hazreti Fatıma'nın bir oğulları daha olmuş ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) torunu Hazreti Hüseyin'in doğumu ile çok mutlu olmuştu.

Hicretin beşinci yılına gelindiğinde İslâm'ın yayılışını bir türlü kabullenemeyen din düşmanları, Müslümanlar'a karşı bir savaş daha düzenlemeye karar verdiler. Çok daha büyük bir ordu hazırlanacaktı. Bu defa maksat, Müslümanları tamamen ortadan kaldırmaktı. On bin kişilik bir orduyla Medine'nin üzerine yürüdüler.

Kâinatın Efendisi, bu hazırlığı haber almaz sahabileriyle görüşerek nasıl bir taktik izlemeleri gerektiğini karara bağladı. Medine'nin etrafına büyük bir hendek kazılacak ve şehir bu şekilde savunulacaktı. Düşmanlar gelmeden hazırlık yapıldı ve şehrin etrafına derin ve geniş bir hendek kazıldı. Medine'ye yaklaşıp da önlerinde bu

hendeği gören düşman hayrete düşmüştü. Hendeğin karşı tarafında yerleşip şehri sardılar. Bu kuşatma bir ay kadar sürdü. Bu süre içerisinde karşılıklı ok atışları ve birkaç teke tek vuruşma haricinde ciddi bir savaş olmadı. Cebrail Aleyhisselâm'ın, düşman ordusunun bir rüzgârla perişan edileceğini müjdelemesinden sonra, kuvvetli bir fırtına ve şiddetli bir yağmur başladı. Atlar, develer birbirine karışmış, göz gözü görmez olmuştu. Darmadağın olan müşrik ordusu, perişan bir hâlde Mekke'ye geri dönmek zorunda kaldı.

Bunun üzerine Efendiler Efendisi sahabilerine:

– Müşrikler bizim üzerimize bir daha gelemeyecekler. Bundan sonra biz onların üzerine gideceğiz, dedi.

Bu müjdeli habere bütün sahabiler çok sevindiler. Hendek Savaşı'ndan sonra müşriklerle Müslümanlar arasında imzalanan Hudeybiye Antlaşması'na göre on yıl savaş olmayacaktı. Hicretin altıncı yılında imzalanan bu antlaşmayla gelen barış yıllarında Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem), dünya üzerindeki bütün devletlere elçiler gönderdi. Yıllardan beri ahir zamanda gelmesi beklenen son peygamberin kendisi olduğunu duyurdu. Getirdiği dine ve yüce kitaba iman edilmesini istedi. Bu ülkelerden, Efendimiz'in çağrısına uyup İslâm dinini kabul eden pek çok kişi oldu. Hak dine uymayı kabul etmeyenlerin tamamı da çok zaman geçmeden yok olup gittiler.

Hicretin yedinci yılında da İslâmiyet, Arap Yarımadasında hızla yayılmaya devam etti. Ne yazık ki inkârlarında ısrarcı olan müşrikler yine rahat durmadılar. On yıl süreyle imzaladıkları Hudeybiye Barışı'nı daha iki yıl geçmeden bozdular. Allah Resûlü, müşriklerden antlaşmaya uymalarını tekrar istedikleri hâlde müşrikler, buna yanaşmayınca Mekke'nin fethedilmesine karar verildi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük bir ordu hazırladı. On bin kişilik İslâm ordusu Mekke'ye gidecekti. Mekke'ye gelip Kâbe'nin göründüğü bir tepede karargâh kurdular. Gece yakılan on bin ateşi, Mekke müşrikleri korkuyla seyretti. Zaten dağılmış olan ordularıyla İslâm ordusunun karşısında duracak hâlleri yoktu. Endişe ettikleri tek şey vardı. Bunca zamandır yapmadık kötülük bırakmadıkları, hatta öldürmek istedikleri Muhammedü'l-Emin acaba onlara ne yapacaktı? Ne isterse yapabilirdi. Zira O, Rahmet Peygamberiydi ve insanlığın kurtuluşu için gönderilmişti. Yıllardır kendisine kötülükten başka bir şey yapmayan bu insanların hepsini affetti.

Arap Yarımadası'nda puta tapıcılığın merkezi olan Mekke, artık Müslümanlar'ın elindeydi. Müşriklerin gücü tamamen kırılmıştı. Kâbe'deki putlar ortadan kaldırıldı ve kutsal mekân gerçek kimliğine kavuştu. Fetihten bir süre sonra da Peygamberimiz tekrar Medine'ye döndü. Bundan sonra Medine'ye büyük bir ziyaretçi akını başlamıştı. İnsanlar gruplar hâlinde Efendimiz Aleyhisselâm'ı

ziyaret ediyor ve İslâm dinine giriyor, imanla şerefleniyordu. Medine'ye hicret edeli on yıl olmuş ve bu on yıl içinde Allah, İslâm dinini yüceltmişti. Dinin dışında ne varsa hepsi hor ve hakir düşmüştü.

Hicretin onuncu yılında Peygamber Efendimiz, hac için hazırlanıp kendisiyle birlikte hacca gitmek isteyenlerin Medine'ye gelmelerini istedi. Bu haber üzerine binlerce Müslüman Medine'de toplandı. Hazırlıklar tamamlanınca Efendiler Efendisi, bu büyük kalabalıkla birlikte Mekke'ye hacca gitti. Yemen'den ve başka beldelerden gelenlerin de aralarına katılmasıyla Müslümanlar'ın sayısı yüz bini geçmişti. Allah Resûlü, arefe günü Arafat Vadisi'nin ortasında öğleden sonra devesi Kasva'nın üzerinde Veda Hutbesi'ni okudu. Hak din İslâm'a dair son nasihatlerini verdiği hutbenin sonunda:

– Ey insanlar! Yarın beni sizden soracaklar ne diyeceksiniz, buyurunca Müslümanlar:

– Allah'ın dinini tebliğ ettin. Vazifeni yerine getirdin. Şehadet ederiz, dediler.

Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), mübarek şehadet parmağını kaldırdı ve sonra cemaatin üzerine çevirip indirerek:

– Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab, buyurdu.

Ashabı ile vedalaştığı bu hac, Efendiler Efendisi'nin yaptığı ilk ve son hac oldu. Mekke'de on gün kadar kalıp veda tavafını yaptıktan sonra Medine'ye geri döndü. Beraberindeki binlerce Müslüman da geldikleri yerlere dönüp, hak din üzerine yaşamaya ve İslâm'ı yaymaya devam ettiler.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) Veda Hutbesi'ni okuduğu gün şu âyet nazil olmuştu: "Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim. Üzerinize nimetimi tamamladım. Size din olarak İslâm dinini seçtim." (Bkz. Mâide sûresi, 3. âyet) Efendimiz, bu âyeti ashabına okuyunca, Hazreti Ebubekir ağlamaya başlamıştı. Çevresindekiler neden ağladığını sorunca:

– Bu âyet, Resûlullah'ın vefatının yakın olduğunu gösteriyor. Onun için ağlıyorum, demişti.

Gerçekten de Kâinatın Sultanı Efendimiz'in Rabbine kavuşmasına artık az kalmıştı. Humma hastalığına tutulmuş olan Allah Resûlü, ateşler içinde yatıyor ve hastalığı her geçen gün daha da şiddetleniyordu. Hastalığının ilk günlerinde ve ateşi düştüğü sıralarda mescide çıkıp ashabına namaz kıldırmaya devam etti.

Zira günler ilerledikçe Allah Resûlü'nün hastalığı şiddetleniyordu. Bu günlerden birinde Cebrail Aleyhisselâm yanına gelerek:

– Ya Resûlullah! Azrail kapıda beklemektedir. İçeri girmek için izin ister. Şimdiye kadar kimseden izin istememiştir. Bundan sonra da istemeyecektir, dedi.

Kâinatın Efendisi izin verdi ve Azrail Aleyhisselâm içeri girdi. Selâm verdikten sonra:

– Ya Resûlullah! Allahu Tealâ, beni senin huzuruna gönderdi. Senin emrinden dışarı çıkmamamı buyurdu. Dilersen şerefli ruhunu kabz edip ulvî âleme yükselteyim, yoksa dönüp gideyim, dedi.

Allah Resûlü:

– Ey Azrail vazifeni yap, buyurdu.

Mübarek başları, Hazreti Aişe'nin kucağında göğsüne dayalı idi. İki elini yanındaki su kabına batırıp ıslak ellerini mübarek yüzüne sürdü. "Lâ ilâhe illallah." dedikten sonra ellerini yüzünden kaldırdı. Gözlerini evin tavanına dikti ve Rabbine kavuştu. Hicretin on birinci yılında, Rebi'ülevvel ayının on ikisinde, Pazartesi günü öğleden önceydi ve Nebiler Nebisi altmış üç yaşında idi.

Cenâb-ı Hak bizlere, O'nun yolundan hiç ayrılmamayı, miras bıraktığı Kur'ân'a ve sünnetine sımsıkı sarılabilmeyi ve şefaatine nail olabilmeyi nasip etsin inşallah. Âmin.

Faydalanılan Kaynaklar

Kur'ân-ı Hâkim ve Açıklamalı Meali - Suat Yıldırım- Işık Yayınları - İstanbul - 2002.

Peygamberler Tarihi - Ahmet Lütfi Kazancı - Feza Gazetecilik - İstanbul - 1997.

Peygamberler Tarihi - Asım Köksal - Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları - Ankara - 1990.

Peygamberimiz'in Hayatı - Salih Suruç- Feza Gazetecilik Yayını - İstanbul - 1998.

Hak Dini Kur'ân Dili - Elmalılı M. Hamdi Yazır - Feza Gazetecilik Yayını - İstanbul - 1994.

İslâm Ansiklopedisi - Heyet - Diyanet Vakfı Yayınları - Ankara - 1990.

El Esas Fis'sünne - Said Havva - Aksa Yayıncılık - İstanbul - 1996.

İslâm Tarihi Hazreti Muhammed ve İslâmiyet - Asım Köksal - Şamil Yayınevi - İstanbul - 1981.

Tirmizi - Sünen-i Tirmizi - Ebu İsa Muhammed b. İsa - Çağrı Yayınları - İstanbul - 1981.

Buhari - Muhammed b. İsmail - El-Camiu's-sahih- Çağrı Yayınları - İstanbul - 1981.

Müsned - Ahmet b. Hanbel - Çağrı Yayınları - İstanbul - 1981.

Müslim - Sahihi Müslim - İbn-i Haccac el Kureyşi en Neysaburi Dar'ül ihyai Turafil arabiyyi. Trs.

İnsanın yaşayabileceği en büyük güzellik; Rabbinin varlığına, birliğine iman etmesi ve O'nun rızasını kazanmış olmasıdır.

Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazanmaya giden yolda, insanlığa model olma adına ilk sırayı peygamberler almaktadır. İnsanlığın semasında parlayan yıldızlar misali olan peygamberlerin hayatları, her bir insan için örneklerin en güzelleriyle doludur.

Zaten peygamberlerin dünyaya teşriflerindeki en büyük hedef de onlara bakarak diğer insanların yön tayin etmesi ve böylece Allah'ın istediği mükemmel kul çizgisine gelmesidir.

Peygamberlerin kavimleri ve karşılaştıkları olaylar farklı farklıdır, fakat hepsinin varlık gayesi aynıdır. Onlar; Yüce Mevla'nın yeryüzüne gönderdiği rehberler, yanılmaz ve yanıltmaz kurtarıcılardır.

muştu YAYINLARI

ISBN 978-605-0024-12-8

9 786050 024128

e-satış
www.kitapkaynagi.com